

Giới thiệu Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính

“Nếu không thì chúng ta kết hôn đi!” Vu Đông bỗng nhiên đề nghị.

“Cô...” Hạ Phong đã cho rằng hắn nghe nhầm.

“Anh xem bây giờ anh cũng muốn tìm người kết hôn để làm mẹ anh yên tâm mà tôi cũng muốn kết hôn, hơn nữa chúng ta cũng đang đứng trước cửa cục dân chính, đều mang sổ hộ khẩu. Quan trọng nhất là chúng ta đều mới chia tay.” Vu Đông nói, “Đây là duyên phận đó!”

Cho đến khi rời khỏi cục dân chính, tay cầm giấy kết hôn Hạ Phong vẫn chưa phản ứng lại được, hắn đã kết hôn rồi sao?

Ở cửa cục dân chính nhặt một cô vợ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nếu đã có duyên thì kết hôn đi

Vu Đông thấy cả người không có tí sức lực nào cả, đôi mắt vừa rất vừa đau, dường như muốn nhắm lại vì mất nước, cơ thể cô bị gì vậy? Cô dùng hết sức lực cuối cùng mở to mắt liền thấy một chàng trai cao lớn đứng trước mặt, anh ta đứng quay lưng về phía ánh sáng, cái bóng che khuất cả người cô làm cô không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Anh ta dường như nói điều gì đó vài lần nhưng Vu Đông vẫn mơ hồ, phải mất một lúc mới nghe rõ được lời đối phương nói.

“Cô có sao không?”

Vu Đông ngơ ngác hồi lâu mới phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm, cô phải đang mặc đồ ngủ mới và nằm trong căn chung cư đầy xa hoa của mình chứ, tại sao lại ngồi ở địa phương xa lạ này?

Nhìn xung quanh một lát, “Cục dân chính Thân thành”, năm chữ cực to xuất hiện trước mắt làm Vu Đông phản ứng lại.

Sao có thể?

Vu Đông vội đứng lên nhưng do cơ thể quá yếu cộng thêm đứng lên quá nhanh nên trước mắt liền tối sầm, sắp muốn ngã xuống đất.

“Cô không sao chứ?” Chàng trai vội vàng giúp Vu Đông.

Vu Đông lúc này mới nhìn được rõ ràng chàng trai này, khuôn mặt đoan chính, mắt kính gọng vàng, trong mắt chứa sự quan tâm.

Hình như cô không biết người này nhưng anh ta nhìn rất quen, giống như đã gặp ở đâu rồi.

“Anh... có chút quen.” Vu Đông ngơ ngơ nói.

“Có lẽ là do nửa tiếng trước khi cô bị bạn trai bỏ tôi cũng vừa đứng lúc ở bên cạnh và cũng bị bạn gái mình bỏ và cô nhìn tôi mấy lần đó” Anh ta cười khổ nói.

“...” Bị bạn trai bỏ? Đứng trước cửa cục dân chính? Vu Đông nhìn lại bên cạnh, quả nhiên có một cái rương hành lý màu hồng nhạt, chẳng lẽ lúc này chính là mười năm trước ngày mà cô bỏ nhà chạy đến Thân thành tìm tra nam kết hôn sau đó bị quăng ư?

Ngày 7 tháng 7 năm 2007!!!

Vu Đông lấy di động ra nhìn, di động Nokia quen thuộc, ngày quen thuộc trong điện thoại chứng minh cô đoán không sai.

Cả đời Vu Đông lịch sử đen chỉ có một, đó chính là năm hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học không quan tâm lời phản đối của cha mẹ, mang theo hành lý suốt đêm chạy đến Thân thành gặp bạn trai, hẹn nhau đăng ký kết hôn ở cục dân chính.

Nghe bạn trai cũ nói lời chia tay ở trước cửa cục dân chính.

Còn cụ thể nói gì thì do lâu quá nên Vu Đông chẳng còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ đại khái ý là chính mình vừa mới tốt nghiệp liền muốn lấy một người ở Thân thành là không tốt, cha mẹ hắn không đồng ý hắn cùng cô ở bên nhau. Cuối cùng cô nhận được 10000 đồng tiền chia tay.

Sau đó thì cô ngây ngốc ngồi dưới ánh nắng chói chang khóc đến ngất đi, khi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, theo lời hộ sĩ nói thì có chàng trai đưa cô

vào, còn giúp cô đưa mấy trăm đồng tiền thuốc nhưng không để lại tên họ.

Vậy nên nghĩ lại thì chắc là người này rồi.

“Cô có sao không, đầu còn nhức không? Có lẽ là bị say nắng rồi, muốn đi bệnh viện khám không?” Chàng trai thấy cô gái này không nói gì, vẻ mặt trời muốn sập xuống nên lo lắng hỏi.

“Anh tên gì?” Vu Đông hỏi.

“Hạ Phong.”

Hạ Phong? Thanh niên có sức ảnh hưởng lớn nhất châu Á năm 2017, bác sĩ tìm được cách chữa bệnh ung thư? Vô số đại nhân vật xếp hàng nhờ chữa bệnh? Đại thần giới y học?

“Anh là bác sĩ?” Vu Đông hỏi.

“Sao cô biết?” Hạ Phong nghi hoặc nói.

“Nhìn anh giống bác sĩ.”

“Bác sĩ cũng có khuôn mặt đặc thù ư?” Hạ Phong buồn cười nói.

“Anh nói anh mới vừa bị bỏ sao?” Vu Đông hỏi.

Hạ Phong nhìn cô gái này lúc này vừa mới đau lòng muốn chết, muốn khóc đỏ tròng trành, rồi bị phản còn bây giờ lại trở nên hung phần.

Hạ Phong gật đầu.

“Sao anh lại bị bạn gái bỏ?” Vu Đông hỏi.

“Tôi muốn kết hôn nhưng bạn gái không muốn. Tôi nói với cô ấy nếu hôm nay không đi đăng ký kết hôn thì sẽ chia tay.” Hạ Phong cười khổ nói.

“Sao anh lại kết hôn một cách gấp gáp như vậy?” Vu Đông hiếu kỳ nói.

“Mẹ tôi bị bệnh, mấy ngày sau sẽ phải mổ. Mẹ tôi muốn trước khi mổ được nhìn thấy tôi kết hôn.” Hạ Phong cười khổ.

“Vậy chẳng phải bây giờ anh không kết hôn được lại còn mất bạn gái?” Vu Đông nói.

“Đúng thế!” Quay về nên nói thế nào với mẹ bây giờ.

“Anh có nhà không?” Vu Đông đột nhiên hỏi.

“À...có!” Vì muốn kết hôn nên Hạ Phong vào nửa năm trước đã mua nhà, còn căn cứ vào sở thích của bạn gái mà trang hoàng nhà cửa.

“Nếu không thì chúng ta kết hôn đi!” Vu Đông bỗng nhiên đề nghị.

“Cô...” Hạ Phong đã cho rằng hắn nghe nhầm.

“Anh xem bây giờ anh cũng muốn tìm người kết hôn để làm mẹ anh yên tâm mà tôi cũng muốn kết hôn, hơn nữa chúng ta cũng đang đứng trước cửa cục dân chính, đều mang sổ hộ khẩu. Quan trọng nhất là chúng ta đều mới chia tay.” Vu Đông nói, “Đây là duyên phận đó!”

Cho đến khi rời khỏi cục dân chính, tay cầm giấy kết hôn Hạ Phong vẫn chưa phản ứng lại được, hắn đã kết hôn rồi sao?

Ở cửa cục dân chính nhặt một cô vợ?

Hạ Phong im lặng nhìn cô gái đang uống coca, khuôn mặt non nớt, vừa nhìn là biết mới ra trường.

“Uống coca nhiều không tốt cho sức khỏe!” Hạ Phong nhắc nhở.

“Lúc này khóc nhiều quá nên giờ rất khát nước.” Vu Đông uống hơn nửa chai mới dừng lại được, “Chồng à em đói bụng, chúng ta tìm một tiệm cơm đi.”

Chồng? Hạ Phong cứng đờ.

“Rong hành lý anh mang giúp em, chẳng biết để gì mà nặng thế.” Vu Đông không chút khách khí nói.

Hạ Phong dù có chút không thích ứng kịp nhưng được dạy dỗ từ nhỏ khiến hắn biết phải giúp đỡ phái yếu, huống chi lại là vợ mình.

Hai người đến một tiệm lẩu, ăn một cái lẩu nóng cay.

Cuối cùng, Hạ Phong, mang vẻ mặt khó nói, cầm ly rượu lên, Vu Đông: “Uống lên ly rượu này, cầu mong cho cuộc sống hôn nhân sau này của chúng ta cũng rục rờ như lẩu vậy!”

Người kỳ lạ như thế này là từ đâu đến thế!!!

Ăn uống xong Vu Đông liền kéo Hạ Phong đến một tiệm chụp ảnh cưới, vào bảo muốn chụp ảnh cưới trong hôm nay.

Nhân viên trong tiệm nói muốn chụp ảnh cưới thì cần phải hẹn trước bởi vì không có chuyên viên trang điểm và nhiếp ảnh gia rảnh.

Hạ Phong còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Vu Đông lấy một xấp tiền ra từ trong bóp, hào khí ngấp trời nói: “Bây giờ chụp một bộ ở đây, tối nay trước 12 giờ phải làm xong khung rồi đưa đến nhà tôi, tiền còn dư thì tính là phí tặng ca.”

“Được, được, tôi bây giờ sẽ liên hệ chuyên viên trang điểm và nhiếp ảnh gia ngay, sẽ lấy thời gian nghỉ trưa chụp cho ngài!” Nhân viên cao hứng phấn chấn đi ngay.

Cuối cùng đơn giản chụp một bộ ảnh cưới, Hạ Phong yên lặng để lại địa chỉ rồi ngậm ngút đi ra cửa.

“Bị tác phong thô hào* của em dọa đến à?” Vu Đông thấy người chồng mới ra lò của cô vẻ mặt kỳ lạ liền hỏi.

(*thô hào: nhà giàu mới nổi)

“Tại sao hôm nay phải chụp hình cưới?”

“Bởi vì hôm nay là ngày chúng ta kết hôn mà? Trong nhà đương nhiên phải có hình cưới!” Vu Đông nói với vẻ hiển nhiên.

Tốt lắm, tôi chẳng biết nói gì nữa. Hạ Phong yên lặng ngậm miệng.

“Anh muốn nói gì thì nói đi, về sau chúng ta còn phải sống với nhau cả đời nên không cần khách khí đâu.”

May thật, tuy rằng vợ mới cưới của hắn có chút kỳ quái nhưng ít nhất đã tính toán cùng hắn sống cả đời.

“Anh không cần đau lòng số tiền đó, tiền đó là bạn trai cũ của em đưa, phí chia tay đó. Hừ!! Nếu anh ta không cần em thì em dùng số tiền đó cùng người khác chụp ảnh cưới cho anh ta tức chết!”

Được rồi, cô ấy chẳng những kỳ quái mà còn mang thù.

“Anh ta cho rằng em sẽ sĩ diện đem tiền đập vô mặt anh ta, mơ đi, có tiền không lấy là đồ ngốc!”

Được rồi, còn tương đối... à tương đối thực tế.

“Chúng ta về nhà.”

Hạ Phong yên lặng dẫn Vu Đông về căn nhà mới mua. Từ lúc bước vào cửa, cô vợ mới cưới của hắn không ngừng cảm thán.

“Oa chồng em ở trung tâm thành phố, con đường này rất đắt đó, mười năm sau chắc chắn nhà ở đây phải hơn mười vạn một mét vuông.”

“Oa nhà thật lớn, hơn một trăm mét vuông, có tới 2 tầng. Như vậy mười năm sau chúng ta không cần làm gì cũng có thể thành ngàn vạn phú ông!”

“Chỉ là trang hoàng có chút quê mùa, nhưng em sẽ không để ý đâu.”

“Nhưng đồ vật của bạn gái cũ của anh nhất định phải đẹp đi, em rộng lượng lắm nên anh không cần bỏ nhưng đừng cho em thấy là được, nếu không em sẽ tức giận đó.”

Người vợ hắn mới nhặt chắc không có vấn đề gì đâu ấy nhỉ?

Hạ Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng về tương lai của mình.

“Về sau em ở phòng này.” Hạ Phong mang hành lý đặt vào phòng.

Vu Đông nhìn thoáng qua liền biết đây là phòng dành cho khách, bất mãn nói: “Chúng ta không ngủ chung sao?”

Được rồi, người vợ mới cưới này cũng thật là tích cực.

“Mặc kệ, mấy người thuộc ngành kỹ thuật như anh đều dễ thẹn thùng, em cho anh ít thời gian thích ứng đó.”

Thật là cảm ơn cô!

“Em ngủ một lát, chừng nào họ đưa ảnh cưới đến thì anh cứ để đầu đó trước đi, khi em tỉnh lại em sẽ suy nghĩ xem đặt ở đâu thì thích hợp.” Nói xong Vu Đông liền đóng cửa phòng.

Vu Đông thoải mái nằm trên giường, ý nghĩ duy nhất là muốn nói cho mẹ cô ở mười năm sau là con gái mẹ đã không phải là thừa nữ* nữa rồi, mới tốt nghiệp đã lấy được một người chất lượng tốt, tiềm lực cao.

(*thừa nữ: người con gái lớn tuổi chưa kết hôn)

Tuổi còn trẻ đã có biệt thự cao cấp!

Không cần bị buộc đi xem mắt, thấy toàn xấu, béo, lùn, trọc!

Đúng vậy, nữ chính là một người bị buộc đi xem mắt nhiều đến ghê tởm, cuối cùng tỉnh lại thì thấy một người đàn ông có diện mạo, có giá trị con người cao nên liền đồng gởi mình đưa cho người ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hỏa táng tình yêu đã chết

Sáng hôm sau, Hạ Phong như ngày thường thức dậy, nằm trên giường mơ màng hai phút mới bắt đầu rời giường.

Nhưng trong nhà hôm nay có gì đó bất thường thì phải, mới sáng sớm đã có mùi khét ở đâu bay đến rồi.

Hạ Phong không kịp đeo mắt kính liền mở cửa phòng thì thấy một luồng khói từ phòng bếp bay ra. Hạ Phong tức khắc liền bị dọa, vội vàng chạy đến cửa phòng bếp, sau đó...

“Em đang làm cái gì?” Hạ Phong dùng hết phong độ của mình mới không mở miệng ra chửi.

“Dậy rồi?” Vu Đông đang đốt đồ vật trong nồi thấy Hạ Phong liền chào hỏi một cách vui vẻ.

“Em đang đốt cái gì trong nồi?” Hạ Phong lặp lại.

“Một vài tấm ảnh, vé xe, nhật ký.” Vu Đông giơ tấm ảnh lên, “Ảnh chụp cùng bạn trai cũ.”

“Sáng sớm em đốt thứ này làm gì?”

“Sáng nay em thức dậy dọn hành lý thì thấy đồng hồ này liền tức giận, và để không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của chúng ta, vì thế em quyết định hỏa táng tình yêu đã chết của mình.” Vu Đông nói một cách đại nghĩa lãng nhĩnh*.

(*đại nghĩa lãng nhĩnh: chỉ người anh hùng chính khí ngút trời, giữ gìn nghĩa lớn)

“Vậy sao em lại đốt trong nồi?” Hạ Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em sợ đốt giấy thì mùi khét nhiều quá nên nghĩ đến phòng bếp có máy hút khói, sau đó vào phòng bếp thì chỉ tìm thấy cái nồi xào rau nên đành trực tiếp tận dụng.” Vu Đông nói đến đó bắt đầu oán giận “Nhưng cái máy hút khói của anh cũng dở quá đi, khói vẫn còn một đồng, còn hạn bảo hành không? Nếu còn thì đổi cái khác đi.”

“...” Hiện nay trường học dạy cái gì thế, một cô gái trẻ tuổi lại suốt ngày nghĩ lung tung.

“Anh chuẩn bị nấu cơm sao, em đốt sắp xong rồi, rửa lại nồi một lần là dùng được rồi.” Vu Đông tự cho mình là thông minh nói.

“Nếu sau này chúng ta vẫn tiếp tục dùng nồi này thì chẳng phải các đĩa thức ăn đều sẽ có tàn hồn tình yêu đã chết của em sao?” Hạ Phong nhin không được chăm chọc.

“Đừng nha, quả thực có chút không may mắn cho lắm, tí nữa bỏ luôn.” Nói xong Vu Đông suy nghĩ lại rồi lắc đầu nói “Không được, cái nồi này đắt tiền tí nữa mang lên mạng bán. Chụp hình đưa lên sẽ bán nhanh hơn!”

Hạ Phong cảm thấy tam quan* của hắn đang bị khiêu chiến, không nhịn được phải chạy đi rửa mặt lấy lại bình tĩnh.

(*tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan.)

Dọn dẹp phòng bếp xong Vu Đông đi đến phòng khách thưởng thức ảnh cưới mới chụp. Tuy ảnh cưới được chụp một cách gấp gáp nhưng cũng không

tệ, hai người nhìn rất xứng đôi.

Vu Đông một mình một người nhìn ảnh cười vui tươi hơn hờ hời lâu, lúc phục hồi tinh thần lại thì đã thấy Hạ Phong bụng trướng chiền và thịt xông khói lên bàn rồi.

“Ở nhà chỉ có vậy, em tạm thời ăn đỡ trước đi.”

Vu Đông tự nhiên đi đến bàn ăn, rồi lại tự giác nhận sữa bò từ Hạ Phong, bắt đầu ăn uống. Đối với người như Vu Đông, kĩ năng nấu nướng bằng không thì bữa sáng như vậy ai làm được là thần rồi.

“Chồng à, anh tìm em làm vợ anh là đúng rồi ấy.”

Hạ Phong đang uống sữa bò liền bị nghẹn.

“Anh nghĩ xem, nếu không tìm một người vợ có kĩ năng nấu nướng bằng không như em thì sao có thể biểu hiện ra tài năng và sự hiền huệ của anh cơ chứ.” Vu Đông lời lẽ chính đáng nói.

“Vậy thì thực cảm ơn em!” Hạ Phong tức giận nói.

“Không có chi.”

Thực sự rất muốn nói tục làm sao giờ?!

Ăn cơm xong Vu Đông tự giác nhận việc rửa chén rồi nói:

“Sau này anh nấu cơm em rửa bát, không thể để anh làm hết một mình được, sách nói việc nhà thì hai người cần chia sẻ cho nhau.”

“Cảm ơn!” Cái gì cô cũng nói hết rồi, tôi chỉ có thể nói cảm ơn.

“Không có chi, anh mang ảnh cưới của chúng ta treo lên đây đi, trên tường đằng sau ghế sofa đó.”

Hạ Phong nhìn lên bức tường sau ghế sofa, trên đó hiện đang treo lễ vật của bạn đưa cho, một bức tranh sơn dầu quý giá, màu sắc của bức tranh còn dựa theo màu sắc của căn phòng.

Nhiều mây, Hạ Phong do dự một lát rồi nói: “Treo ở phòng khách có vẻ hơi kì, nhìn không hợp cho lắm.”

“Vậy không treo ở đó!” Vu Đông dễ dàng đồng ý “Em vốn muốn treo ở phòng ngủ nhưng sợ anh không thích!”

“Bây giờ anh liền treo.” Hạ Phong hành động ngay, tranh sơn dầu để ở phòng ngủ đi, không hợp thì không hợp, cùng lắm thì không mang người khác về nhà làm khách.

Vu Đông cười cười, cảm thấy mỹ mãn bụng mâm bỏ đi.

Hạ Phong đem bức tranh sơn dầu treo ở đầu giường sau đó nhìn đồng hồ, thời gian đã không còn sớm, hần dự tính thay quần áo đi thăm mẹ, thuận tiện nói việc bản thân đã kết hôn. Mới mặc quần áo chỉnh tề xong liền thấy Vu Đông cũng đã ăn mặc chỉnh tề.

“Em ra ngoài?” Hạ Phong hỏi.

“Ừ! Anh đi làm?”

“Không, tôi đi thăm mẹ.” Hạ Phong nghĩ nghĩ nói.

“Hôm nay tôi đi trước nói với ba mẹ, nếu ổn thì hai ngày sau làm phiền em đến bệnh viện gặp họ.”

“Phiền hay không phiền gì chứ, ba mẹ anh là ba mẹ em nên đó là việc phải làm.”

“Tốt...đi.” Hạ Phong nói một cách mát tự nhiên.

“Có điều anh đột nhiên đòi bạn gái thì ba mẹ sẽ không có ý kiến gì sao?” Vu Đông lo lắng nói.

Nhanh như vậy liền gọi ba mẹ? Cũng tốt, ít nhất mẹ hần sẽ không hoài nghi.

“Không đâu, An An, khụ... Bạn gái cũ của tôi vẫn chưa gặp ba mẹ tôi.” Hạ Phong đáp.

“Vậy được, ba mẹ thích cái gì? Lát em ra ngoài liền mua.” Vu Đông thấy không có vấn đề gì nên không rồi rầm chuyện đó nữa.

Hạ Phong kinh ngạc là cô gái kỳ lạ này còn biết mua quà, tức khắc liền cảm giác tốt hơn đối với Vu Đông, cười cự tuyệt: “Em không cần mua, lát tôi mua về rồi em lấy mang đi là được.”

“Cũng đúng, dù sao chúng ta là người một nhà, anh mua hay em mua cũng giống nhau.” Vu Đông tán đồng gật đầu.

“Khụ!” Hạ Phong không phải lần đầu được chứng kiến da mặt dày của Vu Đông nhưng vẫn tiếp thu không nổi, đành phải đi nhanh ra cửa.

“Đợi chút.” Vu Đông thấy Hạ Phong ra cửa liền vội vàng gọi lại.

“Sao vậy?” Hạ Phong hỏi.

“Chồng à!” Vu Đông kêu một cách thiên kiều bá mị* “Chìa khóa cho em một bộ, nếu không em không thể vào nhà được.”

(*thiên kiều bá mị: xinh đẹp tuyệt trần, quyến rũ)

Hạ Phong bị một câu chồng à làm đầu luôn dạ dày, lấy chìa khóa dự phòng từ ngăn tủ đưa cho đối phương, suy nghĩ hồi lâu vẫn phải nói: “Vu Đông, đứng gọi tôi là chồng được không, kêu tên tôi là được rồi.”

“Sao vậy? Thấy ghê à?”

Hạ Phong mặt mày có chút không được tự nhiên nhưng vẫn im lặng tỏ vẻ cam chịu.

“Được rồi! Được rồi!”

Hạ Phong liền thở phào nhẹ nhõm.

“Những người thuộc ngành kĩ thuật như anh đúng là muộn tao*.”

(*muộn tao: kiểu người ngoài lạnh trong nóng hoặc không biết bày tỏ cảm xúc, ngại giao tiếp hoặc tính cách tẻ nhạt không thú vị.)

“Tôi đi đây!” Hạ Phong vội vàng đi ra ngoài, cảm giác không ở nổi trong căn nhà này nữa.

Vu Đông buồn cười nhìn Hạ Phong vội vàng ra ngoài, thấy thấy chìa khóa, về phòng lấy bóp rồi cũng ra ngoài.

Vu Đông lúc sáng dọn dẹp hành lý mới phát hiện một phần tài liệu phỏng vấn. Phần tài liệu này gọi lên hỏi ức xa xăm của cô.

Kiếp trước Vu Đông làm ngành marketing, tuy thành công và kiếm được rất nhiều tiền nhưng thực tế ngành mà Vu Đông học lại là phát thanh viên.

Hơn nữa thành tích học cũng không tệ, còn được giảng viên đề cử một công việc làm dj* ở một radio trứ danh tại Thân thành, ngày phỏng vấn là hai giờ chiều nay.

(*dj ở đây là radio dj, phát bài hát tại các đài phát thanh và tâm sự với người nghe radio)

Kiếp trước vì khó khăn ở cục dân chính nên đã bỏ lỡ ngày phỏng vấn, từ lúc đó về sau lại không còn cơ hội tiếp xúc ngành này. Hôm nay nhìn đến phần tài liệu này Vu Đông liền nghĩ, bây giờ chồng cũng có, nhà có, hẳn là không cần giống như kiếp trước liều mạng kiếm tiền.

Trên đường đi đến radio thì đi ngang qua một tiệm cắt tóc, Vu Đông sờ mái tóc dài quá vai của mình rồi bước vào.

“Mỹ nữ muốn cắt như thế nào?” Nhà tạo mẫu tóc hỏi.

“Buổi chiều tôi phải đi phỏng vấn nên cắt tới cằm, cắt sao cho nhìn giòn giang một chút là ổn.” Vu Đông nói ý tưởng của cô.

“Được, muốn nhuộm tóc không? Như vậy nhìn có phong cách tây hơn.”

“Nhuộm đi!”

Hai giờ chiều ở Thân thành, 39 độ C, trở nên rực rỡ hẳn Vu Đông khí phách đi vào đài phát thanh âm nhạc Thân thành.

Nhìn thấy người phỏng vấn, Vu Đông hoàn toàn không có vẻ bất an, sợ sệt của người mới mà mang thái độ bình tĩnh, thậm chí khí tràng còn mạnh hơn người phỏng vấn.

Chẳng lẽ cô gái này có quan hệ mạnh mẽ?

Người phỏng vấn thầm nghĩ trong lòng, về mặt trở nên ôn hòa, xem tư liệu xong liền nói: “Vu Đông học, thành tích của bạn cực kì tốt và giảng viên của bạn trực tiếp đề cử bạn với giám đốc của đài, chúng tôi cũng rất vừa ý bạn, nhưng phần lớn bạn học của bạn đều đi làm việc ở đài truyền hình, nên tôi có thể hỏi lý do vì sao bạn lại chọn làm việc ở radio mà không phải ở đài truyền hình không?”

Vu Đông bắt đầu nghĩ lại, không biết lúc trước chủ nhiệm lớp đã nói gì nhỉ?

À, đã nhớ ra rồi, nguyên văn câu nói của chủ nhiệm lớp là: “Về ngoài của em như vậy thì tốt nhất nên làm dj thôi, MC đài truyền hình thì không đủ đâu.”

Hừ, chị đây chỉ vì khi đó không biết trang điểm thôi chứ đâu có tệ, khi chị có tiền tìm được tạo hình sư, mỹ dung sư đỉnh cấp, mặc quần áo đẹp thì chẳng nào thấy chị mà không đổ cơ chứ!

Vu Đông về mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi làm người tương đối kín tiếng, nếu đi làm ở đài truyền hình thì ra ngoài đường sẽ bị nhận ra, rất phiền phức!”

“À!” Phong độ bá khí này, lời nói có hàm ý này, vừa nghe liền biết là gia đình có bối cảnh không đơn giản rồi.

“Đối với công việc của bạn thì tôi có hai cái thích hợp.” Người phỏng vấn nói xong thì nhìn thoáng qua Vu Đông.

Vu Đông tỏ vẻ đối phương cứ tiếp tục nói.

“Một là buổi tối giờ vàng lúc 8h, cùng dự trừu danh của chúng tôi Phương Hiểu chủ trì chương trình “Âm nhạc tiên phong”, có Phương Hiểu hỗ trợ bạn có thể dễ dàng thích ứng công việc nhanh hơn, học được nhiều thứ hơn. Hai là tiết mục mới vào lúc đêm khuya, có thể một mình độc diễn.”

“Độc diễn? Chắc là do thời gian này không có đài nào có tỉ lệ nghe cao nên các anh tùy tiện tìm một tiết mục để phát phải không?” Vu Đông nhất châm kiến huyết* nói.

(*nhất châm kiến huyết: một câu nói chỉ được ngay chỗ trọng yếu nhất)

“Khụ!” Người nào đó bị chọc thủng ra vẻ bình tĩnh nói: “Cá nhân tôi vẫn đề cử cái 8h.”

“Không cần, tôi tiếp tiết mục đêm khuya.”

“A?? Vì sao?”

“Tôi không có thói quen cùng người khác hợp tác.” Vu Đông khí phách lan tràn.

Cho đến khi cùng Vu Đông làm xong tất cả thủ tục, xếp tốt thời gian làm việc, thuận tiện giới thiệu người trong văn phòng xong người phỏng vấn còn đang suy nghĩ, mình rõ ràng là một lính già đã làm việc bảy năm còn bị một cô gái nhỏ hù dọa, quả nhiên là bối cảnh gia đình bồi dưỡng khí chất sao!

Vu Đông nghĩ Hạ Phong đi bệnh viện thăm mẹ sẽ không về sớm nên đã ăn cơm chiều ở ngoài luôn, về đến nhà liền thấy Hạ Phong quả thực chưa về.

Vu Đông thấy vẫn còn sớm bèn đem quần áo ra máy giặt giặt sạch. Lúc đang phơi quần áo ở ban công thì nghe tiếng mở cửa.

Hạ Phong mang theo đồ trở về.

“Anh đã về.”

Hạ Phong ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô gái đã thay đổi kiểu tóc, tóc ngắn càng làm tăng sự trẻ trung xinh đẹp, trong tay cầm, cầm... Hạ Phong mặt đỏ bừng, xoay đầu qua một bên nói:

“Khụ, em phơi quần áo?”

Vu Đông cuối cùng cũng phát hiện ra, cúi đầu nhìn xuống, trong tay cô là đồ lót 36B màu hồng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lý do em lấy anh

Vu Đông sau khi phơi quần áo xong thì vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, bây giờ đã kết hôn liệu có nên mua đồ lót gọi cảm không nhỉ?

Hạ Phong dù không biết Vu Đông suy nghĩ gì nhưng vẫn còn đang xấu hổ, tuy nói cô ấy là vợ hần nhưng hai người mới quen biết nhau được hai ngày, nói là người xa lạ cũng không phải là không thể, chỉ là bản lĩnh tự quen thuộc của cô gái này quá cao siêu nên hần cũng quên, nếu không phải lúc này đột ngột thấy đồ lót của cô ấy thì hần cũng không nhớ là chỉ mới quen cô ấy.

Hạ Phong thay xong quần áo ở nhà đi ra thì thấy Vu Đông đang ngồi ở phòng khách lật xem đồ vật hần mới mua.

“Khăn lụa, đồng hồ.” Vu Đông lật lật nói: “Còn có thức ăn dinh dưỡng, tất cả đều là đồ ngày mai em đem theo?”

Hạ Phong thấy Vu Đông chủ động nói ra việc này, không cần chính hần mở lời nên thuận thể cam chịu gật đầu.

“Khăn lụa còn ỏn, nhìn chất lượng thì giá tiền hẳn chỉ là mấy ngàn khối nhưng đồng hồ này ít nhất cũng bốn năm vạn, em một sinh viên nghèo mới tốt nghiệp làm gì có đủ tiền mua?”

Vu Đông cầm hộp đồng hồ nói: “Nhận xong mẹ anh nhìn thấy liền sẽ nghĩ, tiểu yêu tinh dùng tiền con trai tôi mua đồ tặng tôi.”

“...” Hạ Phong nghẹn một hồi không nhìn được phải phản bác: “Mẹ tôi sẽ không nói vậy.”

“Anh không hiểu phụ nữ.” Vu Đông mang về mặt 'lòng dạ đàn bà anh không hiểu đâu'.

“Em không phải đã nói của tôi là của em sao, phân chia rõ ràng như bây giờ là sao.” Hạ Phong nói không lại liền nhớ đến lời Vu Đông nói lúc sáng.

“Tuy rằng em rất vui mừng khi anh có suy nghĩ này” Vu Đông mang về mặt 'lòng em đã được an ủi', “Nhưng chuyện này hai chúng ta biết là được, đối với bên ngoài vẫn cần phải chú ý. Đặc biệt là ba mẹ hai ta, lúc nào cũng phải thể hiện ra biểu tượng luôn luôn ưu tiên vì đối phương.”

“Em là một sinh viên vừa tốt nghiệp sao lại biết nhiều thứ kỳ kỳ lạ lạ đến vậy.” Hạ Phong không biết nói gì nữa.

“Cái này không gọi là thứ kỳ kỳ lạ lạ, đây là đạo lý đối nhân xử thế, những người thuộc ngành kỹ thuật như anh, haiz,” Vu Đông lắc đầu tiếc hận nói: “Đều là dạng IQ cao EQ thấp, em đoán đến bây giờ anh vẫn không biết vì sao An An lại vứt bỏ anh.”

“Em biết An An?” Nghe đến tên bạn gái cũ thì Hạ Phong có chút sùng sốt.

“Buổi sáng anh nói lỡ miệng đó.”

Hạ Phong cũng không muốn cùng Vu Đông nói về bạn gái cũ nên không nói gì nữa.

“Sao vậy? Anh vẫn đề ý à? Nếu không thì anh kể về chuyện tình của anh để em phân tích cho.” Vu Đông ngồi trên sofa, khoe khoang nói: “Có thấy ai rộng lượng như em chưa, cùng chồng thảo luận bạn gái cũ.”

“Em có bản lĩnh này thì nghĩ lại lý do vì sao cùng tôi kết hôn đi.” Ý của Hạ Phong là uyển chuyển nhắc nhở Vu Đông cũng giống hẳn đều bị vứt bỏ vào hôm qua.

“Em biết mà.” Vu Đông về mặt thản nhiên.

Hạ Phong thấy cô không đề ý thì tức khắc cũng hứng thú, bình thường hẳn không phải là kẻ thích tò mò chuyện riêng tư của người khác nhưng không hiểu sao gặp cô gái này thì hẳn lại nhìn không được: “Vậy em nói xem.”

“Vậy nói đến tiêu chuẩn em chọn anh đi. Anh nhớ những lời em hỏi anh trước khi đề nghị kết hôn không?” Vu Đông hỏi.

Hạ Phong nghĩ đến, nhún mày nói: “Bởi vì tôi có nhà?”

“Đó chỉ là một điểm, anh vẫn còn rất nhiều ưu điểm khác.” Vu Đông bắt đầu đếm tay, “Chiều cao thích hợp, xem anh như thế này chắc ít nhất cũng phải một mét bảy lăm. Bằng cấp cũng thích hợp, ai học y xong cũng là thạc sĩ, làm việc mấy năm lại thành tiến sĩ. Nhan sắc của anh cũng đủ, miễn cưỡng xứng với em. Khí chất anh không tệ, rất có cảm giác quý ông. Khuyết điểm duy nhất là tuổi có chút lớn nhưng em không chê đâu.”

Hạ Phong càng nghe thì mặt càng đen: “Dựa theo yêu cầu này của em thì bệnh viện tôi có một nửa đáp ứng đủ.”

Vu Đông không đồng ý lắc đầu: “Bọn họ cũng không phải là anh, em chỉ thích anh.”

Đột nhiên không phòng bị bị tỏ tình, Hạ Phong mặt liền đỏ nên quyết định chạy trốn.

“Mai mười giờ sáng chuẩn bị đi thăm ba mẹ tôi.”

Vu Đông thấy Hạ Phong bỏ trốn liền che miệng cười, thầm nghĩ người ở mười năm trước da mặt vẫn còn mỏng ghê đó.

Hôm sau.

Mùa hè dù thời tiết rất nóng nhưng lại có một ưu điểm là mỗi sáng đều rất đẹp.

Vu Đông kéo màn ra làm ánh sáng chiếu tỏa khắp cửa sổ, cô thích ý ôm chân ngồi ở cửa sổ, cảm thán nghĩ khu này xây dựng không tệ, có rất nhiều cây.

Một màu xanh um tươi tốt trải rộng khắp cả khu vực, dưới lầu là một công viên nhỏ, có rất nhiều người già dẫn theo cháu trai cháu gái tập thể dục buổi sáng, xa một chút là sông Hoàng Phố, có rất nhiều người đang chạy bộ ở đó.

Khi Vu Đông rửa mặt xong thì Hạ Phong cũng chạy bộ trở về, còn mang theo thức ăn sáng về.

“Đậy rồi? Lại đây ăn sáng.” Hạ Phong mang thức ăn sáng để lên bàn: “Em ăn trước đi, tôi đi tắm.”

Khí Hạ Phong tắm xong ra ngoài thì thấy Vu Đông một tay cầm bánh bao, một tay cầm bánh quẩy, sau đó còn dùng bàn tay đầy dầu cầm ly sữa đậu

nành lên.

Bệnh sạch sẽ của Hạ Phong phát tác, nhíu mày nói: “Sao không lấy bộ đồ ăn*?”

(*bộ đồ ăn: đồ dùng trên bàn ăn gồm đĩa, chén cơm, chén nước chấm,..)

“Bánh có túi rồi, lấy bộ đồ ăn làm gì, tí nữa phải rửa nữa.” Nói một cách đương nhiên như vậy làm cho Hạ Phong không còn đường nào trả lời.

Nếu hán bây giờ vào phòng bếp lấy bộ đồ ăn thì có làm ra vẻ quá không?

Vu Đông hoàn toàn không phát hiện ai đó đang ríu rĩ, cô ăn xong bánh bao liền đem bao nylon và ly sữa đậu nành bỏ vào thùng rác rồi vỗ tay nói:

“Em đi thay quần áo, anh cứ ăn từ từ đi.”

Hạ Phong gật đầu, thấy Vu Đông đi rồi thì nghĩ chắc trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài liền yên lặng vào phòng bếp lấy bộ đồ ăn ra, nhanh chóng ăn xong rồi rửa hết.

Vu Đông bởi vì bỏ trốn khỏi nhà nên không mang theo nhiều quần áo. Quần jean và váy ngắn đều loại bỏ thì chỉ còn hai cái đầm, một cái đầm hoa dài, một cái đầm màu trắng dài đến đầu gối.

Vu Đông suy đi nghĩ lại thì lấy cái màu trắng, lúc mặc nhìn có vẻ thanh thuần lại ngoan ngoãn nên chắc là người lớn sẽ thích.

Mặc xong quần áo thì trang điểm, nhìn gương mặt trong gương thì Vu Đông cảm thấy da lúc tuổi trẻ thì tốt thật, không cần dùng lột nền. Nhưng để khuôn mặt nhìn tự nhiên một chút thì Vu Đông vẫn bôi một ít kem chống nắng, sau đó thì vẽ lông mày, rồi son môi màu nhạt, làm xong hết thì thấy người trong gương có tinh thần hơn hẳn.

Thấy thời gian đã đến Hạ Phong liền gõ cửa: “Xong chưa?”

Vu Đông nhìn thoáng qua gương lần cuối thì cảm thấy đã hoàn mỹ lắm rồi liền lấy cái túi nhỏ trên giường rồi mở cửa phòng.

Hạ Phong vẫn đứng trước cửa lại đột nhiên không kịp đề phòng liền bị vẻ thanh thuần, xinh đẹp này hấp dẫn, sững sốt một giây mới phản ứng lại được: “Cách trang điểm này của em là thế nào?”

“Không đẹp à?” Vu Đông nghi hoặc.

“Đẹp lắm, chỉ là khí chất không giống trước đó.” Hạ Phong giải thích.

“Tại vì đây là lần đầu tiên thấy gia trưởng. Căn cứ vào vô số phim thần tượng thì những cô gái như thế này sẽ được người lớn thích hơn.” Vu Đông vừa nói vừa đi một vòng.

Căn phòng sáng ngời, thiếu nữ váy trắng, tất cả làm Hạ Phong cảm giác hán đã trở về cái buổi trưa tìm đập thành thịch đó. Cũng là một ngày ánh nắng tươi sáng thế này, An An, váy trắng tóc đen, ngọt ngào gọi hán 'học trưởng'.

“Ánh mắt anh làm em có lý do hoài nghi anh nhìn em nhưng lại thấy được mối tình đầu.” Kiếp trước làm marketing nên luyện thành một đôi mắt siêu cấp làm cho Vu Đông vừa nhìn một cái liền thấy sự khác thường của Hạ Phong.

“Khụ khụ!” Hạ Phong mất tự nhiên ho khan.

“Nếu mối tình đầu này là An An thì em sẽ đi thay bộ quần áo khác.” Vu Đông nhìn Hạ Phong chằm chằm rồi buồn bã nói.

“Tại sao?” Hạ Phong kinh ngạc.

Vậy là đúng rồi! Vu Đông mặt không biểu tình đóng cửa phòng, nhanh chóng thay bộ đầm hoa dài lúc nãy. Vu Đông cao một mét năm tám nên mặc cái đầm này phải đi gầy cao gót.

Trong lúc Hạ Phong buồn bực thì cửa phòng lại mở. Vu Đông thay một bộ quần áo, phong cách thay đổi hẳn, từ thiếu nữ thanh thuần váy trắng bay bay trở thành phong cách văn nghệ phục cổ.

“Còn giống bạn gái cũ của anh không?” Vu Đông nhướn mày nói.

“Tôi chưa bao giờ nói em giống!” Hạ Phong thấy mình oan đến chết.

“Lần này bỏ qua cho anh. Lần sau em còn thấy anh dùng ánh mắt xem bạn gái cũ nhìn em, em liền...” Vu Đông uy hiếp.

“Em liền làm gì?” Hạ Phong hỏi.

“Lần sau nói cho anh, đi thôi!”

Hạ Phong nhìn thời gian, thực sự có chút trễ liền lấy những món đồ đã mua chuẩn bị ra ngoài.

Vu Đông nhìn một lần, bước qua lấy khăn lụa và đồng hồ rồi nói: “Tối hôm qua không phải chúng ta đã nói chuyện này rồi sao? Hai thứ này không thích hợp mang tặng, mang thực phẩm dinh dưỡng là được rồi.”

Tối hôm qua? Hạ Phong bắt đầu nhớ lại, tối hôm qua đã nói gì?

“Lại nói ai đi thăm bệnh lại tặng khăn lụa, chờ ba mẹ xuất viện thì tặng cũng không muộn.” Vu Đông tiếp tục giải thích.

Hạ Phong nghe xong cũng cảm thấy có lý, bởi vậy hai người mang theo thực phẩm dinh dưỡng xuống lầu.

Vì không phải giờ cao điểm nên đường không đông lắm, nửa tiếng đã đến bệnh viện. Vu Đông lại chạy đến cửa hàng bán hoa mua một bó hoa tươi.

Lúc ra khỏi cửa hàng bán hoa Vu Đông còn nói với Hạ Phong: “Phụ nữ dù bao nhiêu tuổi đều không thể chống cự nổi sức hút của hoa.”

Mua hoa thì mua hoa đi, còn phải phổ cập khoa học cho hần. Hạ Phong ở đằng sau chửi thầm.

“Bác sĩ Hạ ngài đã đến!” Vừa bước vào cửa liền có không ít y tá chào hỏi Hạ Phong.

Hạ Phong mỉm cười gật đầu suốt đường đi, rất có phong độ.

Vu Đông yên lặng nhìn suốt đường, kỹ năng tán gái rất cao, bình thường không thấy rõ đó.

“Sao vậy?” Hạ Phong nhìn Vu Đông đứng im trước cửa thang máy thì hỏi.

“Em đang đếm số đào hoa của anh.”

“Đào hoa gì? Không phải em mua hoa cắm chương ư?” Hạ Phong nghi hoặc.

“...Người ngốc cũng là phúc đó.” Vu Đông thờ dãi.

“Đừng đứng ở đó mà lăm bằm lâu bầu, đi thôi!” Hạ Phong thấy thang máy đã mở liền đuôi tay chặn cửa thang máy ý bảo Vu Đông bước vào.

Vu Đông hoàn hồn, đang định bước vào thì bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó liền hô ‘đợi chút’.

Hạ Phong nhìn thấy chung quanh thang máy đều đầy người, đành phải bước ra khỏi thang máy để người khác vào trước.

“Lại có vấn đề gì nữa?” Hạ Phong dù tính tình có tốt đến mấy cũng sắp chịu hết nổi.

“Đừng có vội!” Vu Đông trừng mắt nhìn Hạ Phong: “Em mới nghĩ đến dù ba mẹ anh chưa gặp qua An An bao giờ nhưng tên, nghề nghiệp vẫn biết mà, hơn nữa tuổi em cũng không giống cô ấy.”

Có thể hay không đừng gọi An An, nghe rất giống cô nhận thức cô ấy vậy.

Hạ Phong hồi hận vô vàn về việc nói sai ngày hôm qua, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh rồi nói:

“Yên tâm đi, ba mẹ tôi không phải là người thích nhiều chuyện. Cộng thêm lúc trước tôi chỉ nói An An là học muội, những điều khác đều chưa nói.”

“Nhưng em không gọi là An An, cũng không phải học muội của anh.” Vu Đông ủy khuất nói: “Em rõ ràng gọi là Đông Đông, em không muốn đổi tên.”

“...” Ai muốn đổi tên cô, còn ‘Đông Đông’ là cái quỷ gì!

“Họ không hỏi em không nói là được.” Hạ Phong cảm thấy phiền vô cùng, biết vậy không bằng nói thật cùng ba mẹ chứ không phải như bây giờ, kết hôn khi đầu óc không tỉnh táo.

“Được rồi, em chịu thiệt gọi là An An một lúc vậy.”

Vu Đông miễn cưỡng bước vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nàng dâu mới thấy ba mẹ chồng

Thực nhanh liền đi đến cửa phòng bệnh, Hạ Phong đang định gõ cửa bước vào thì thấy mặt Vu Đông căng chặt.

“Em đang căng thẳng?” Hạ Phong cảm thấy quá sức tưởng tượng.

“Đừng nói điều vô nghĩa!” Vu Đông trợn mắt: “Nàng dâu nào thấy mẹ chồng lại không căng thẳng.”

“Người khác thì tôi tin nhưng em thì tôi lại không nghĩ đến điều đó.” Hạ Phong nhìn không được phải bật cười, thấy mặt Vu Đông càng kém thì đành an ủi: “Yên tâm đi, ba mẹ tôi đều là người dễ dãi, không khó đâu.”

Vu Đông hít sâu một hơi tỏ vẻ đã hạ quyết tâm liền ý báo Hạ Phong mở cửa.

Hạ Phong gõ cửa, sau khi nghe được thanh âm đáp lại thì mới đẩy cửa bước vào.

“Ba!” Hạ Phong về mặt quan tâm nhìn mẹ đang nằm trên giường: “Mẹ sao rồi, hôm nay cảm giác như thế nào?”

Ba mẹ Hạ căn bản không phản ứng con trai, thẳng mắt nhìn cửa.

Hạ Phong nghi hoặc, quay đầu lại thì phát hiện ra Vu Đông chưa vào, cảm giác buồn cười bước trở lại mang Vu Đông, đang tránh sau cửa, trực tiếp tiến vào: “Ba mẹ, đây là Vu Đông!”

“Vu Đông?” Đang âm thầm đánh giá Vu Đông mẹ Hạ lập tức nghi hoặc hỏi: “An An đâu? Không phải nói hôm nay mang An An đến gặp ba mẹ sao?”

Ba Hạ cũng là vẻ mặt nghi hoặc đó.

Hạ Phong nghĩ tiêu rồi, đang muốn nói chút gì để chữa lại thì Vu Đông bỗng nhiên lên tiếng.

Vu Đông tay ôm hoa cẩm chướng, khuôn mặt trang điểm văn tĩnh, có thể do đang căng thẳng nên khuôn mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Chào hai bác, cháu là Vu Đông, cũng gọi là An An.”

“À! Cháu chính là An An sao?” Mẹ Hạ lập tức vui vẻ, phải biết đứa con trai này có bạn gái đã nhiều năm nhưng vẫn chưa gặp mặt bao giờ.

“Đây là hoa cháu tặng bác. Chúc bác sớm ngày khỏi bệnh.” Vu Đông đưa hoa qua.

Mẹ Hạ mới gặp Vu Đông thì nhận thấy cô gái này có vẻ thông minh lanh lợi, lớn lên cũng xinh đẹp, ánh mắt lại sạch sẽ. Cái nhìn đầu tiên đối với Vu Đông đã không tệ, bây giờ cô gái này lại còn biết mua hoa đến thăm thì bà lập tức cười đến không thấy mắt đâu: “Tốt tốt, hoa rất đẹp. Ông mau cắm hoa lên đi.”

Ba Hạ còn chưa động đậy thì Hạ Phong đã chủ động cầm hoa, rồi cầm bình hoa nói: “Để con làm cho.”

Hạ Phong vừa đi thì Vu Đông càng cẩn thận, hướng hai người cười, thấy trên bàn có trái cây liền ngoan ngoãn nói: “Bác à, cháu gọt táo cho bác nhé!”

“Không cần! Không cần đâu! Cháu cứ ngồi đó là được rồi.” Mẹ Hạ từ lúc Vu Đông bước vào thì chưa từng rời mắt khỏi cô. Thấy cô gái này không kiêu ngạo không lo sợ còn biết gọt táo cho mình thì càng vui vẻ.

“An An, cháu được bao nhiêu tuổi rồi?” Mẹ Hạ thấy cô gái này mặt trẻ quá liền hỏi.

“Dạ hai mươi hai ạ!”

“Hai mươi hai?” Mẹ Hạ và ba Hạ liếc nhau một cái liền nói: “Vậy cháu mới tốt nghiệp đại học phải không?”

“Vâng!” Vu Đông gật đầu. “Vậy chẳng phải cháu vừa vào đại học liền cùng Hạ Phong hẹn hò?” Mẹ Hạ giật mình.

Ba Hạ sắc mặt lập tức không tốt, mắng: “Thằng con thói tha này!”

Vu Đông buồn bực nhìn hai người, không hiểu vì sao lúc này không khí còn tốt lắm nhưng giờ lại trầm trọng thế này.

“Ông chửi con trai làm gì?” Mẹ Hạ tức giận trừng mắt ba Hạ.

“Nó đã hai mươi tám, so với con bé lớn hơn tới sáu tuổi. Nó sao có thể xuống tay với một cô gái vừa vào đại học chứ!” Ba Hạ cá giận nói.

“Nói cái gì mà xuống tay hay không xuống tay, đó là yêu đương!”

“Như vậy cũng không được, như vậy là chơi lưu manh!”

Vu Đông vừa nghe vừa buồn cười nhưng nghĩ lại vẫn không thể để sự việc diễn ra quá phức tạp, nếu chữa không được thì khổ, vì vậy lên tiếng biện hộ: “Hai bác ơi, không phải lỗi của Hạ Phong đâu, thực tế là cháu theo đuổi anh ấy ạ!”

“Hả??” Ba mẹ Hạ về mặt không thể tin được nhìn Vu Đông.

“Lúc cháu học năm nhất có một hôm bị say nắng nên ngất xỉu, là Hạ Phong đưa cháu đến bệnh viện nhưng không để lại tên họ mà bỏ đi. Cháu hỏi thật nhiều người mới biết được là anh ấy, lúc đầu cháu chỉ muốn mời anh ấy một bữa cơm coi như là cảm ơn nhưng lúc nhìn thấy anh ấy, cháu...cháu...cháu liền nhất kiến chung tình*.” Vu Đông vừa nói vừa ngượng ngùng cúi đầu.

(*nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Phụ nữ đều thích những câu chuyện lãng mạn nên mẹ Hạ nghe xong liền mặt mày hớn hớn, cảm thấy cô gái này ánh mắt tốt thật, vừa nhìn một cái liền nhìn trúng con trai mình, bởi vậy càng vừa lòng với Vu Đông.

“Hèn gì nó không chịu mang cháu về ra mắt, chỉ sợ đã biết nếu ba nó biết sẽ đánh nó đấy mà!” Mẹ Hạ cười nói.

“Hừ!” Ba Hạ phối hợp ‘hừ’ một tiếng.

“Chỉ là cháu mới tốt nghiệp chắc là chưa muốn kết hôn nhỉ.” Mẹ Hạ thương tiếc nói: “Việc này không thể trách Hạ Phong được, đều là lỗi của bác muốn thấy nó kết hôn, còn nó chỉ muốn làm an lòng bác. Bác nếu biết cháu còn nhỏ như vậy thì sẽ không...”

“Bác à cháu không nhỏ đâu, cháu đã đủ tuổi kết hôn theo pháp luật rồi mà.” Vu Đông bỗng nhiên trở nên ngại ngùng: “Hơn nữa mong ước của cháu là sau khi tốt nghiệp có thể kết hôn với Hạ Phong.”

Ba Hạ mẹ Hạ liếc nhau một cái, lần nữa khẳng định cô gái này thật tốt, cả người đều nghĩ đến con trai ngốc của mình.

“Bác à, bác cố gắng nghỉ ngơi. Hạ Phong nói chừng nào bác khỏe hẳn sẽ tổ chức hôn lễ.”

“Bác có thể nhìn đến cháu thì cho dù hôm sau không tỉnh lại cũng không còn tiếc nuối.” Mẹ Hạ cảm thán.

Ba Hạ nhú mày có vẻ rất lo lắng.

Vu Đông cảm thấy trạng thái của mẹ Hạ có chút kỳ quái mà cuộc giải phẫu lớn thì nên có niềm tin tưởng chống đỡ mới được, vì vậy liền nghĩ nói: “Bác sẽ ổn mà, không có gì đâu, cháu còn muốn bác sau này chăm sóc em bé giúp cháu đó.” “Em bé? Cháu có thai?” Mẹ Hạ kích động nói.

“Chưa có đâu ạ!” Vu Đông e lệ: “Nhưng cũng chưa biết khi nào thì sẽ có.”

“Tốt tốt tốt!” Nói liền tiếp ba tiếng ‘tốt’, mẹ Hạ vui vẻ nói: “Bác chăm sóc em bé gùm hai đứa, hai đứa sinh mấy thì bác chăm sóc mấy.”

Ba Hạ cũng vui vẻ.

Vì vậy Hạ Phong, cầm hoa xong, trên đường về gặp đồng nghiệp nói chuyện dăm ba câu, về phòng bệnh hơi trễ liền cảm giác phong cách phòng bệnh trước sau khác biệt cực lớn.

“Em bé gì?” Hạ Phong nghi hoặc.

“Đương nhiên là cháu của mẹ!” Mẹ Hạ hiển nhiên đã coi Vu Đông là con gái của mình, con trai ruột cũng phải đứng một bên.

Gi? Hạ Phong liếc mắt nhìn Vu Đông, đang giả vờ hiền huệ trước mặt mẹ hắn, tức khắc liền nói thầm trong lòng: “Cô gái này sẽ không nói với ba mẹ mình là đang mang thai con của mình chứ!”

“Còn một việc nữa, Đông Đông đã nói với mẹ, An An chỉ là tên trên mạng của nó và nó cũng không thích con gọi nó như vậy nên con phải sửa lại cách gọi đi!” Mẹ Hạ cá giận: “Cái tên ‘Đông Đông’ có sao đâu, thật dễ nghe, làm sao giống tên nam chứ!”

Vu Đông ở bên cạnh nghe thì biểu tình ủy khuất gật đầu.

Hạ Phong về mặt ngốc ngốc chỉ đành đáp ứng liên tục nhưng âm thầm lại trừng Vu Đông, cô thực tế đã nói gì với mẹ tôi!

“Trừng cái gì mà trừng! Một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất sao có thể trừng vợ mình hả!” Ba Hạ thấy Hạ Phong ngăm trừng mắt Vu Đông thì giận sôi máu: “Con ra đây cho ba!”

Hạ Phong không hiểu sao lại bị mắng nhưng vẫn ngoan ngoãn ra ngoài.

Trong phòng thì Vu Đông về mặt lo lắng nhìn ra ngoài còn mẹ Hạ thì từ ái an ủi cô ‘không sao đâu’.

“Đứa con trai này, ba từ nhỏ đã dạy con như thế nào? Một cô gái nhỏ tuổi như vậy mà con cũng xuống tay được?” Ba Hạ đối với việc con trai mình trâu già vẫn gặm cỏ non thì canh cánh trong lòng.

“Con...”

“Con cái gì con, bởi vì nguyên nhân chủ yếu là Đông Đông theo đuổi con nên ba sẽ không truy cứu chuyện này.” Ba Hạ nghiêm túc nói: “Nhưng về sau con phải đối xử tốt với người ta có biết chưa! Không thể vì người ta chủ động thì con không chịu quý trọng.”

“À.” Lượng tin tức lấy được quá lớn, vẫn nên đợi lúc chỉ có Vu Đông rồi tính sổ sau.

“Biểu tình này của con là thế nào hả, sau này nếu con đối xử với vợ mình không tốt thì ba đánh gãy chân con!”

“Ba, nói nhỏ nhỏ thôi người ta nghe thấy kìa.” Hạ Phong thấy chung quanh đều là người thì lập tức ngượng ngùng.

“Nghe được thì sao, ba nói được thì làm được, họ sẽ là nhân chứng!” Ba Hạ tức giận nói.

“Vâng vâng vâng, con nghe lời ba.” Vu Đông cô đã nói gì với ba mẹ tôi thế, chưa đến mười phút đã làm ba mẹ tôi phản chiến rồi.

Thấy thời gian nói chuyện đã lâu thì Hạ Phong lo mẹ Hạ mệt mỏi nên định dẫn Vu Đông rời khỏi.

Mẹ Hạ tuy hôm nay vui vẻ nhưng cơ thể cũng không khỏe nên thực sự mệt mỏi. “Bác cố gắng nghỉ ngơi, chừng nào bác phẫu thuật xong cháu sẽ đến thăm bác nữa.”

“Tốt tốt!” Mẹ Hạ mỉm cười vẫy tay.

Hai người vừa ra khỏi cổng bệnh viện thì Hạ Phong liền hỏi:

“Em đã nói gì với ba mẹ tôi thế, làm cho họ thích em đến vậy.”

“Nói cái gì là sao chứ. Em là người mà người gặp người thích đó!” Vu Đông kiêu ngạo nói.

“Được, được, em là người đáng yêu nhất. Ba tôi đã nói nếu tôi dám ăn hiếp em thì sẽ đánh gãy chân tôi.” Hạ Phong buồn bực.

“Ha ha, bác ấy thật đáng yêu!” Vu Đông vui vẻ: “Sau này nếu anh làm em không vui thì em sẽ đi méc họ.”

“Còn việc em bé là thế nào?” Hạ Phong đối với việc này còn canh cánh trong lòng.

“Việc này sao...” Vu Đông nói: “Em thấy bác ấy không lạc quan với cuộc phẫu thuật cho lắm nên mới nói không biết lúc nào chúng ta sẽ có em bé nên phải nhờ bác ấy chăm sóc phụ.”

Hạ Phong nghe xong thì nghĩ đến bệnh tim của mẹ hẳn nên cũng lo lắng: “Làm em phí tâm rồi.”

“Yên tâm đi, bác ấy là người tốt nên nhất định sẽ phẫu thuật thành công.” Hôm nay Vu Đông mới biết bác ấy có bệnh tim, không thể lo lắng quá mức, vậy nên Hạ Phong mới bị cô lừa dối kết hôn, chắc là sợ mẹ Hạ lo lắng.

“Mong là được như em nói!” Hạ Phong cười nói: “Chỉ là sợ đến lúc đó mẹ tôi lại mong cháu.”

“Vậy thì sinh.” Vu Đông nói một cách không sao hết.

Hạ Phong sững sờ, nhìn khuôn mặt thanh lệ của Vu Đông dưới ánh mặt trời thì không biết phải tiếp câu nói này thế nào.

Mà ở phòng bệnh thì ba mẹ Hạ cũng đang nói việc này.

“Em đã yên tâm rồi. Trước đó em cứ lo tính tình Hạ Phong nặng nề cộng thêm từ nhỏ em dạy nó phải biết cư xử tốt với phái nữ mà sau khi nó lớn lên em mới phát hiện ra như thế thì sẽ được phái nữ thích nhưng dễ bị người ta coi là lớp xe dục phòng.” Mẹ Hạ cảm thán: “Đông Đông không tệ lắm, cùng Hạ Phong bổ sung cho nhau.”

“Ừ ừ!” Ba Hạ không điều kiện phụ họa: “Em phải khỏe lại để chăm sóc cháu đó.”

“Đúng rồi, em còn phải chăm sóc cháu nữa.” Vừa nhắc đến cháu thì mẹ Hạ liền vui vẻ.

“Đứa con này cũng giống anh, dẫm phải vận *** chó” Ba Hạ vui mừng.

(*vận *** chó: vận may)

“Ai là vận *** chó?” Mẹ Hạ hí hóp mắt chất vấn.

“Anh là, anh là, đứa con trai này cũng chỉ có mặt.”

“Mặt giống ai?”

“Em, em”

...

Hạ Phong đưa Vu Đông về nhà xong lại quay về bệnh viện, tuy do mẹ hắn bị bệnh nên bệnh viện đã cho hắn nghỉ phép nhưng cũng có một số việc hắn phải tự mình xử lý.

Về đến bệnh viện, Hạ Phong vừa đỗ xong xe thì di động reo lên.

Hạ Phong nhíu mày nhìn dãy số nước mỹ xa lạ nhưng nghĩ lại vẫn mở máy.

“Hạ Phong!” Giọng nói dịu dàng của một cô gái truyền đến.

“Em đến Mỹ?” Hạ Phong tạm dừng một lát nhưng cuối cùng vẫn đặt câu hỏi.

“Ừ, em đến rồi. Phòng đặt trên mạng cũng rất tốt, phía dưới lầu cũng có một bể bơi.” Cô gái nghe được lời Hạ Phong nói, biết đối phương còn quan tâm mình liền vui vẻ không thôi.

“Vậy là tốt rồi!”

“Hạ Phong... Có phải anh còn giận em không?” Giọng cô gái nhút nhát sợ sệt, làm người nghe sinh lòng thương tiếc.

“Không có!”

“Chắc chắn là anh đang giận em. Anh biết là em thích anh mà, chỉ là em chưa muốn kết hôn.” Cô gái nghĩ rồi hỏi: “Bác, bác có khỏe không?”

“Còn tốt.”

“Vậy là tốt rồi! Cuộc phẫu thuật của bác ấy chắc chắn sẽ thành công.” Cô gái nói: “Hạ Phong à, em biết lúc này là em tùy hứng* nên anh tức giận là phải nhưng anh đáp ứng em đừng giận lâu quá được không?”

(*tùy hứng: hay thay đổi, làm theo điều mình hứng thú không nghĩ đến ai)

“An An...” Hạ Phong nhắm mắt, phảng phất đã hạ quyết tâm: “Em còn nhớ anh đã nói gì lúc trước không?”

“Câu nào?”

“Ngày anh cầu hôn em...” Hạ Phong nhắc nhở.

“Hạ Phong... anh... anh dọa em phải không...” An An nói với vẻ kinh hoàng.

“Em biết anh không dọa em” Hạ Phong gằn từng chữ một: “An An, chúng ta đã chia tay.”

“Hạ Phong, Hạ Phong, có phải anh vẫn còn tức giận nên mới nói vậy đúng không?”

“Anh đang nghiêm túc!”

“Sao anh có thể làm vậy, chỉ vì em không đồng ý cùng anh kết hôn bây giờ liền chia tay. Kết hôn không phải là việc của hai bên sao? Anh không thể đơn phương quyết định như vậy được, huống chi anh biết rõ một năm trước em đã chuẩn bị đi du học ở Mỹ rồi, vé máy bay cũng đã đặt xong từ lâu. Hạ Phong anh không thể làm vậy với em được...”

“An An, anh...” Hạ Phong đang định nói chuyện hắn đã kết hôn.

Nhưng phía đầu dây bên kia An An đã khóc lóc nói: “Hạ Phong anh nhất định vẫn còn tức giận. Vậy nên chúng ta nên bình tĩnh một thời gian rồi lại liên lạc.”

Hạ Phong có chút mờ mịt nhìn di động đã bị cắt đứt liên lạc, cuối cùng toát ra một nụ cười chua xót nơi khóe miệng.

Cô ấy đi Mỹ cũng tốt, chờ cô ấy về thì có lẽ đoạn tình cảm này cũng nhạt bớt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Anh thiếu tôi một cái tát

Phòng làm việc không lớn lắm nhưng ở Thân thành, nơi mà tắc đất là tắc vàng, thì có một phòng thu âm năm mươi mét vuông đã là không tệ.

Phong cách trang trí rất tốt, cho dù đặt ở mười năm sau cũng không lỗi thời, chắc là do bạn trai cũ của cô ấy học ở học viện thiết kế giúp đỡ.

“Ai ai ai, bà ngoại của tớ, cuối cùng cậu cũng đến rồi!” Hường Hiểu Nguyệt trang điểm nhìn rất giỏi giang, khi thấy Vu Đông thì cứ như là thấy cứu tinh vậy.

“Đợi chút!” Vu Đông nuốt xong nước dưa hấu trong miệng thì lấy ra hóa đơn đi xe trong túi rồi nói: “Đưa tiền xe năm mươi khối trước đã!”

“Tớ còn có thể nợ cậu năm mươi khối?” Hường Hiểu Nguyệt tức giận lấy tiền ra trả rồi lại thúc giục: “Cậu đến xem kịch bản trước đi!”

Vu Đông không nhanh không chậm đi vào phòng họp. Vừa bước vào thì thấy bên trong còn có hai người, một cô gái nhỏ đáng yêu, thấy Vu Đông liền cười ngọt ngào, còn lại là một soái ca ánh mắt trời*, nhưng không hiểu sao Vu Đông thấy anh ta rất quen.

(*soái ca ánh mắt trời: anh chàng đẹp trai vui vẻ, hay cười, tỏa năng lượng tích cực)

“Được rồi, hiện tại nữ chính, nữ thứ cùng nam chính đều đã có đủ.” Hường Hiểu Nguyệt nói: “Bộ phim này ba người sẽ đối thoại nhiều nhất vậy nên hãy cũng nhau thảo luận trước nhé!”

Vu Đông gật đầu, tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống bắt đầu lật xem kịch bản,

Chỉ là vừa nhìn thì Vu Đông vừa cảm thấy có ai đó đang lén nhìn cô.

Vu Đông ngẩng đầu, vừa nhìn liền thấy anh chàng đẹp trai đó sừng sốt rồi cúi đầu ngay.

Không lẽ là người theo đuổi cô?

Vu Đông vừa nghĩ vừa sửa sang lại đầu tóc, chỉnh lại tư thế sao cho đẹp đẽ rồi lại tiếp tục đọc kịch bản.

Nhìn chưa được hai trang thì lại tiếp tục thấy một ánh mắt đang nhìn trộm, Vu Đông ngẩng đầu thì đối phương lại cúi đầu.

Cứ như vậy lặp lại mấy lần thì Vu Đông bắt đầu nhìn không được, nhưng nghĩ đến đối phương có thể là thích cô nhưng lại xấu hổ không dám tỏ tình nên giọng nói của Vu Đông vẫn ôn hòa: “Anh có vấn đề gì không?”

Anh chàng đẹp trai thấy Vu Đông hỏi mình thì có vẻ muốn nói lại thôi.

“Một người đàn ông sao lại ấp a ấp úng như vậy chứ, có việc gì thì cứ nói đi.” Cho dù anh thổ lộ thì tôi cũng sẽ dịu dàng từ chối anh.

Anh chàng đẹp trai do dự một chút rồi nói: “Đổng Đổng, hai ngày nay em có khỏe không?”

Đổng Đổng?

Lúc cô còn nhỏ trong nhà nghèo nên vào mùa đông vì muốn tiết kiệm tiền mua thức ăn thì mẹ cô luôn dùng một con cá rồi đông lạnh lại để ăn từ từ với cơm. Rồi có một ngày ba cô uống say về đến nhà liền chỉ vào cô kêu ‘Ngư Đổng Ngư Đổng’ nên từ đó cô có tên là Vu Đông, tên thân mật là Ngư Đổng.

Nhưng việc này chỉ có người nhà và bạn cùng phòng của cô biết mà thôi.

Vậy anh ta là ai?” Hôm đó anh thấy em khóc đau lòng như vậy nên không dám nói nhiều. Nhưng hôm nay gặp em thì thấy trạng thái của em cũng không tệ lắm.” Anh chàng đẹp trai cười nói.

Cô gái ngọt ngào đang đọc kịch bản thì nghe được tin tức lớn, lập tức liền dừng việc lật kịch bản.

Vu Đông đã sắp nghĩ đến, giới tính nam, ngoại hình không tệ, nhìn vẻ ngoài như mới tốt nghiệp cộng thêm biết tên thân mật của cô, hai ngày trước đó cô lại khóc trước mặt anh ta!

“Tra nam*!!!” Vu Đông đập bàn, cuối cùng cũng nhận ra được anh ta là ai, hừ, còn không phải là mối tình đầu – tra nam mười năm không gặp ư.

(*tra nam: người đàn ông cận bã)

Ai ai ai, mười năm không thấy xém chút nữa là nhận không ra anh ta rồi.

“Đổng Đổng, anh biết bây giờ em đang rất đau lòng nhưng sao có thể chửi anh như vậy chứ!” Phương Hoa, bạn trai cũ của Vu Đông, có vẻ không được tự nhiên nhìn thoáng qua cô gái ngọt ngào.

Từ mười năm trước chia tay về sau thì Vu Đông chưa bao giờ nghĩ đến việc dính dáng đến Phương Hoa nữa. Nhưng bây giờ vừa thấy người thì một ngọn lửa tức giận không tên liền bùng lên, cô kéo ghế dựa ra, từng bước tiến đến chỗ của Phương Hoa.

“Em, em muốn làm gì?” Phương Hoa bị khí thế của Vu Đông dọa lùi về sau một bước.

Vu Đông cười xong lại đột nhiên làm khó dễ, liền giơ tay lên cho đối phương một cái tát: “Tôi đã sớm muốn đánh anh!”

Nói thật, Vu Đông đối với cuộc tình sót ruột này chỉ có một tiếc nuối, đó là lúc chia tay ở cục dân chính chỉ lo khóc nên quên cho tra nam một cái tát. Nhưng hôm nay nguyện vọng đó đã được viên mãn.

“Em làm gì!!” Phương Hoa không kịp phòng ngừa đã bị lãnh một cái tát nên rất khó chịu.

Cô gái ngọt ngào bị diễn biến làm cho bất ngờ, hai mắt liền tỏa sáng.

“Hừ!” Vu Đông đánh người xong lại trở về chỗ ngồi cũ ngồi xuống, cầm lấy nước dưa hấu chưa uống xong lại hóp một ngụm rồi bắt đầu gọi: “Hương Hiểu Nguyệt, cậu lại đây cho tớ!”

“Sao vậy, sao vậy?” Hương Hiểu Nguyệt đang vội vàng, khó hiểu nhưng vẫn đi đến thì thấy không khí trong phòng có chút lạ liền buồn bực nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Phương Hoa vẻ mặt tức giận không nói gì.

Cô gái ngọt ngào thì im lặng, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Vu Đông hừ lạnh một tiếng hỏi: “Hương Hiểu Nguyệt, cậu có còn là bạn của tớ không?”

“Đương nhiên là bạn.”

“Cậu nói cần người giúp đỡ nên tớ không nói nhiều liên đến rồi, đã đủ tình nghĩa chưa?”

“Đủ.”

“Vậy sao cậu có thể làm vậy với tớ!” Vu Đông lạnh giọng hỏi.

“Tớ... tớ làm gì vậy?” Hương Hiểu Nguyệt vẫn chưa rõ chuyện gì.

“Cậu cho tớ hợp tác với tra nam vừa quăng mình là có ý ghê tởm tớ sao.”

Vu Đông vừa nói xong thì Hương Hiểu Nguyệt liền choáng váng, nhìn thoáng qua Phương Hoa sắc mặt rất khó coi thì hỏi: “Hai người, hai người chia tay rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trêu chọc hằng ngày

Lúc về đến nhà đã là buổi tối tám giờ, dù cho mùa hè ngày có dài đến thế nào thì lúc này trời cũng đã tối, khi Hạ Phong rẽ vào khu nhà vừa ngừng đầu lên thì thấy đèn nơi ban công nhà hắt.

Nhiều lúc tăng ca buổi tối trở về thì hắt luôn mong ngọn đèn này, chỉ là người đã thay đổi.

“Tôi đã về.” Lúc mở cửa bước vào thì Hạ Phong nói những lời này với cảm xúc mới mẻ.

Vu Đông đang ăn dưa hấu và xem kịch bản nghe vậy thì quay đầu lại và vẫy tay nói: “Trở về rồi? Em có mua dưa hấu, anh có muốn ăn không?”

“Không ăn đâu.” Nghe tiếng Vu Đông nên nhìn lại thì Hạ Phong sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó xem: “Sao em lại mặc như vậy?”

Vu Đông cúi đầu nhìn lại bản thân, một cái áo sơ mi nam chỉ che đủ cái mông, lộ ra đôi chân trắng nõn. Vu Đông đặc biệt bình tĩnh buông dưa hấu rồi lấy tờ giấy ăn vừa nói:

“Quần áo của em đều đã giặt hết rồi nên không có bộ nào thích hợp để mặc đi ngủ hết. Vậy nên mới lấy một cái áo sơ mi của anh, em thấy trong tủ quần áo của anh có rất nhiều loại áo sơ mi như thế này nên chắc là không sao đâu nhỉ.”

“Em... em mặc như vậy không tốt lắm.” Hạ Phong với ánh mắt trốn tránh nói.

“Tại sao không tốt?” Vu Đông khó hiểu.

“Con gái không nên mặc như vậy trước mặt con trai.”

Đôi mắt Vu Đông xoay chuyển, vừa thấy vẻ mặt xấu hổ và vẻ lúng túng không biết nên nhìn ở đâu của Hạ Phong thì nổi lên tâm tư trêu chọc.

Vì vậy Vu Đông ở trên sô pha đối diện ngồi sao cho quyến rũ hơn, rồi dùng bản lĩnh lòng tiếng học được ở bốn năm đại học, đổi một giọng gọi cảm hơn, liếm môi hờn dỗi nói: “Chồng à, người ta muốn mặc cho anh xem đó.”

Hạ Phong cảm thấy bụng dưới căng thẳng nên sắc mặt chật vật trốn vào phòng ngủ.

Vu Đông ngả người vào sô pha cười kiêu ngạo.

Nghe được tiếng cười thì Hạ Phong mới nhận ra hần vừa bị một cô gái nhỏ chọc ghẹo, mất hết tôn nghiêm của người đàn ông nên lập tức ra khỏi phòng trực tiếp đề lên người Vu Đông vẫn còn đang ngây ngô cười trên sô pha.

“A...” Vu Đông bị Hạ Phong đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, tiếng cười liền im bật.

“Lại còn chọc tôi thì tự gánh hậu quả.” Hạ Phong ánh mắt tối lại nói.

Vu Đông chớp mắt, vào lúc Hạ Phong định đứng dậy rồi đi thì đột nhiên ôm cổ đối phương, ở bên tai hần thổi một hơi, nhẹ giọng nói: “Vậy anh tới nha!”

Hạ Phong lập tức giật mình, tiếp tục chật vật chạy trốn lần nữa.

Vu Đông cười càng lớn, đến nỗi muốn rớt xuống đất luôn.

Da mặt mông còn dăm đầu với chị, kiếp trước chị đã thêm khát bao nhiêu năm, bây giờ giây kết hôn cùng đã có chị còn đợi ngày này thôi.

Bất chấp ở ngoài Vu Đông cười kiêu ngạo như thế nào thì Hạ Phong cũng chẳng ra ngoài nữa.

Cười một hồi thì Vu Đông cảm thấy đói bụng, lúc này cô mới nhớ ra là từ lúc trở về vẫn chỉ xem kịch bản, vẫn chưa ăn cơm chiều. Vì vậy suy nghĩ một chút rồi hướng phòng ngủ chính mà hô: “Anh ăn cơm chiều chưa? Nếu chưa thì em giúp anh gọi một phần.” Mặt mũi Hạ Phong vẫn còn khó xem nhưng vẫn mở cửa hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Em thấy ở gần đây có một tiệm mì nên em định gọi điện đặt món.”

“Tiệm mì đó không sạch sẽ cho lắm nên em ăn ít thôi.” Hạ Phong nói.

“Nhưng em đói!” Vu Đông sờ sờ bụng tội nghiệp nói: “Nếu không thì anh làm món gì đó cho em đi, trong tủ lạnh còn thức ăn đó.”

Hạ Phong nghe vậy thì đi đến phòng bếp mở tủ lạnh ra xem, bên trong chất đầy nguyên liệu nấu ăn, còn có thức uống có gas nữa. Hạ Phong nhủ mảy nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, nhìn thức ăn thì thấy làm chay hay mặn cũng được, suy nghĩ một chút thì hỏi:

“Em muốn ăn gì?”

“Sao cũng được. Dù sao thì trong tủ lạnh đều là đồ em thích ăn.” Vu Đông không sao cả.

“...” Thật là thành thật đó, Hạ Phong lấy thức ăn chay, dự định làm chén mì.

“Anh nếu nấu xương sườn thì làm luôn đường dầm đi, lâu rồi em không được ăn.” Từ phòng khách bỗng truyền đến một câu.

“...” Hạ Phong đang cầm thức ăn chay thì suy nghĩ lại đành đổi lại thành xương sườn.

Các món ăn phối hợp vào buổi chiều thì rất lạ, hai chén mì với một đĩa sườn xào chua ngọt. Trong bữa ăn thì toàn bộ sườn đều vào bụng Vu Đông nên xem ra là rất thích ăn.

“Anh nấu ăn ngon ghê, chỉ thua mẹ em một chút thôi!” Vu Đông hí hóp nói.

“Trong sườn xào chua ngọt thì hàm lượng đường đã rất cao rồi, mà nó còn lại là món ăn mặn cộng thêm giờ đã trễ lắm rồi nên em ăn ít thôi.” Hạ Phong nhin không được phải nói.

“Yên tâm đi, em ăn xong thì đi chạy bộ hai vòng, chắc chắn sẽ không bị béo phì đâu.”

“Béo hay không là một chuyện, còn việc dạ dày không tốt khi ăn nhiều quá lại là chuyện khác. Còn nữa, thức uống có gas nên uống ít thôi, hai ngày một chai là được.”

“Bác sĩ Hạ à, chừng nào em bệnh lại tìm anh khám được không? Xin cho em ăn đi mà.” Vu Đông tội nghiệp nháy mắt.

Hạ Phong còn muốn phổ cập khoa học nữa, nhưng nhìn qua một cái thì phát hiện, cô gái này lúc nãy ăn cơm quá mức tự nhiên nên cái áo sơ mi, vốn rộng thùng thình, đã rút khỏi vai, lộ ra bả vai trắng nõn.

Hạ Phong nhanh chóng thu tầm mắt lại, không được tự nhiên nói: “Tùy em đi, ăn xong nhớ rửa chén.”

“Tuân lệnh!”

Hạ Phong về phòng, cầm lấy chai nước khoáng trên bàn uống hết cả nửa chai.

Thật là muốn mạng của người ta mà!

...

Hôm sau lại là một ngày với ánh nắng tươi sáng.

Hai người ăn xong bữa sáng thì dọn dẹp rồi đến bệnh viện vì hôm này là ngày mẹ Hạ Phong phải phẫu thuật.

Bởi vì là một cuộc phẫu thuật lớn và ba mẹ Hạ Phong quen biết khoa trưởng đã lâu nên bệnh viện rất coi trọng cuộc giải phẫu này. Vì thời gian phẫu thuật dài nên thời gian bắt đầu là mười giờ rưỡi sáng. Hạ Phong, ba Hạ và Vu Đông đi theo mẹ Hạ từ giường đến ngoài phòng phẫu thuật, lúc muốn đi vào nữa thì mẹ Hạ cười với ba Hạ cười rồi nói câu 'chờ em ra nhé'.

Ba Hạ cũng cười gật đầu.

Vừa nắm tay Vu Đông mẹ Hạ vừa vui vẻ nói: “Yên tâm đi, nhất định sẽ không sao. Chờ đến lúc bác khỏe lại thì bác sẽ tổ chức hôn lễ cho hai đứa.”

“Vâng!” Hạ Phong không nói gì nhưng Vu Đông thì gật đầu một cái thật mạnh.

Nhìn thoáng qua con trai thêm lần nữa thì mẹ Hạ đã bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Ba người bị chặn ở ngoài phòng giải phẫu. Khi đèn phòng giải phẫu sáng lên thì ba người mới ngồi xuống ghế ở hành lang.

Thời gian chờ đợi là thời gian trôi chậm nhất, không biết đã ngồi đến bao lâu nhưng chân Vu Đông đã cứng ngắc, cả người đều mỏi mệt, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Hạ Phong đang khuyên nhủ ba Hạ, người đang nhìn chăm chăm vào phòng giải phẫu, là: “Ba, cuộc phẫu thuật vẫn còn năm giờ nữa mới kết thúc nên ba muốn đến văn phòng của con nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần đâu.” Ba Hạ lắc đầu: “Ba đã hứa với mẹ con là sẽ ở đây cho đến khi bà ấy ra ngoài.”

Hạ Phong biết rõ tình cảm của ba mẹ nên không khuyên bảo nữa.

Vu Đông suy nghĩ một lát rồi đứng lên đi ra ngoài. Hạ Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua nhưng cũng không nói gì.

Một lát sau, Vu Đông mua ba chai nước về đưa cho mỗi người một chai: “Bác uống nước đi.”

Ra là Vu Đông nghĩ đến từ sáng đến giờ đã năm tiếng mà mọi người vẫn chưa ăn gì, cộng thêm việc chắc chắn Hạ Phong và ba Hạ sẽ chẳng có tâm tình ăn uống nên cũng chỉ mua nước.

“Cảm ơn!” Hạ Phong nhận lấy.

Vu Đông yên lặng ngồi lên ghế, cảm giác một mối liên đánh úp lại liền dựa vào tường ngủ mất rồi.

Hạ Phong đứng lúc xoay người lại liền thấy, nghĩ nghĩ rồi ra ngoài tìm một y tá giúp đỡ. Chốc lát sau y tá liền mang một cái chặn lại, Hạ Phong thật cẩn thận đắp lên người Vu Đông. Thấy khuôn mặt một mối của cô liền sinh vài phần thương tiếc.

Thời gian luôn trôi đi mặc kệ mọi người ghét nó đi chậm hay nhanh.

Khi đèn phòng giải phẫu tắt thì ba Hạ lập tức đứng lên, Hạ Phong phản ứng chậm một nhịp nhưng cũng bước qua.

Chốc lát sau, y tá đẩy giường ra, ba Hạ đến gần chiếc giường, nhìn mẹ Hạ thật cẩn thận, trong mắt đều là đau lòng.

“Giám đốc Vương!” Hạ Phong về mặt căng thẳng nhìn giám đốc Vương.

Giám đốc Vương cúi khẩu trang, mặt đầy vẻ mỏi mệt nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười nói: “Cửa này xem như đã qua.”

Hạ Phong lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng trước mặt giám đốc Vương kích động không biết nói gì.

“Thế nào rồi?” Vu Đông mới tỉnh lại đã nôn nóng chạy qua.

“Tốt rồi, giờ tôi rất mệt nên không cần nói lời cảm ơn đâu. Đợi mẹ cậu khỏe lại rồi mời tôi đến nhà cậu ăn cơm là được rồi.” Giám đốc Vương nói xong vỗ vỗ tay Hạ Phong liền đi. “Bác ấy không có việc gì phải không?” Tuy từ lời nói của bác sĩ thì Vu Đông đoán ra cuộc phẫu thuật hẳn là thành công nhưng cô vẫn muốn có một lời xác nhận của Hạ Phong.

“Mẹ tôi không sao rồi!” Hạ Phong kích động ôm chặt Vu Đông vui vẻ nói: “Mẹ tôi không sao rồi! Mẹ tôi không sao rồi!”

“À...” Vu Đông sững sốt một lát rồi chậm rãi ôm lại Hạ Phong an ủi nói: “Không sao rồi, bác ấy không có việc gì rồi!”

“Đúng vậy... Thực xin lỗi.” Hạ Phong thấy được sự thất thố* của hấn liền vội vàng bỏ Vu Đông ra.

(*thất thố: hành vi, cử chỉ sai lầm, làm mất sự lễ phép)

“Đừng phân tâm nữa, mau đi xem mẹ anh đi.” Vu Đông thấy sự xấu hổ của hấn liền nhắc nhở nói.

Lúc này Hạ Phong mới sốt ruột chạy đến phòng hồi sức.

Vu Đông buồn cười lắc đầu, lúc này mới có thời gian cử động thân thể cứng đờ. Vu Đông cầm cái chăn trên ghế rồi đến phòng y tá.

Khi Vu Đông đi trả chăn xong rồi đến phòng hồi sức thì thấy ba Hạ đã thay quần áo vô trùng đứng ở trong phòng, còn Hạ Phong thì đứng ở bên ngoài nhìn chung quanh.

“Tình cảm của hai bác thật là tốt!” Vu Đông hâm mộ nói.

“Ừ. Sự thật là tình tình của ba tôi không tốt lắm, giọng nói cực lớn nhưng lại sợ mẹ tôi nhất.” Hạ Phong có vẻ cũng rất hâm mộ tình cảm của hai người: “Từ nhỏ đến lớn thì tôi chưa từng thấy họ cãi nhau, mẹ tôi thì luôn tùy hứng nhưng mẹ đối xử với tôi tốt nhất.”

“Vậy anh nên học ba anh đi.” Vu Đông bỗng nhiên nói.

“Hả???” Hạ Phong nghe xong có chút buồn bực.

“Bởi vì em cũng rất tùy hứng đó.”

“...”

“Em đi mua thức ăn đây. Bác trai chưa ăn gì một ngày rồi nên anh bảo ba anh ra ngoài ăn đi rồi lại vào sau.” Vu Đông nói.

“Đề tôi đi mua cho.” Hạ Phong không muốn để Vu Đông làm nhiều quá.

“Không sao đâu. Anh lo chăm sóc bác đi.” Vu Đông ngăn cản nói: “Em cũng phải đi mà.”

Hạ Phong không từ chối nữa.

Vu Đông vừa đi thì Thiệu Nhất Phàm xuất hiện, đúng lúc gặp thoáng qua Vu Đông.

“Cô gái lúc nãy là ai thế?” Thiệu Nhất Phàm biết được mẹ Hạ Phong phẫu thuật đã thành công thì yên tâm, lúc này tâm tình tám chuyện lại nổi lên.

“Sao giờ cậu mới đến?” Hạ Phong nửa thật nửa giả oán giận.

“Tớ mới phẫu thuật xong liền chạy đến nhưng cũng không kịp.” Thiệu Nhất Phàm nhìn thoáng qua căn phòng: “Bác ấy đã khỏe chưa?”

“Đã kiểm tra xong, các mục đều biểu hiện bình thường.”

“Vậy là tốt rồi.” Thiệu Nhất Phàm gạt đầu xong lại tám chuyện: “Tớ nghe y tá nói có một cô gái cùng mọi người đợi bên ngoài phòng giải phẫu một ngày, chắc là cô gái lúc nãy phải không. Họ hàng nhà cậu? Em họ cậu?”

“Cậu hỏi chi tiết như vậy làm gì thế?” Hạ Phong nghi hoặc.

“Còn phải hỏi nữa!” Thiệu Nhất Phàm về mặt ghét bỏ nhìn Hạ Phong liếc mắt: “Anh em của cậu đã độc thân lâu quá rồi!”

“Rất dài đó! Sắp được hai tháng.” Hạ Phong châm chọc.

“Có phải là bạn bè không? Giúp hay không giúp?”

“Còn là bạn bè không? Có ai như cậu sẽ cạy góc tường* của anh em sao? Đó là chị dâu của cậu đó.” Hạ Phong ghét bỏ nói.

(*cạy góc tường: cướp người yêu)

“Chị dâu?” Thiệu Nhất Phàm chớp mắt, hấn biết trước khi mẹ Hạ phẫu thuật đã muốn Hạ Phong kết hôn. Không lẽ Hạ Phong, một hiếu tử, muốn làm mẹ Hạ yên tâm cộng thêm việc đã chia tay An An nên đã đi thuê một người đóng giả?

“Biểu tình của cậu là sao vậy?” Hạ Phong thấy sắc mặt của Thiệu Nhất Phàm liền biết hấn đang náo bô* nên tức giận nói.

(*nào bỏ: tưởng tượng, suy nghĩ bay xa)

“Cậu thuê à?” Thiệu Nhất Phàm về mặt đề tiện nói.

Đúng lúc này ba Hạ đứng dậy mở cửa ra ngoài.

Hạ Phong lập tức cảnh giác cao độ, cầm chặt Thiệu Nhất Phàm kéo đến một bên nói: “Nhớ rõ cô gái lúc nãy gọi là Vu Đông, vợ tớ, đừng có lỡ miệng biết không, sau này tớ sẽ giải thích cho cậu.”

Ba Hạ ra ngoài nhìn thấy hai người liền nói: “Nhất Phàm đã tới rồi à!”

“Chào bác ạ!”

Ba Hạ gật đầu hỏi: “Vợ con đâu rồi?”

“Cô ấy đi mua thức ăn cho chúng ta rồi.” Hạ Phong đáp.

Ba Hạ gật đầu rồi dặn dò: “Ăn cơm xong thì hai đứa về đi. Vu Đông đợi một ngày cùng chúng ta chắc là đã mệt rồi.”

“Được rồi, lát con đưa cô ấy về. Ba cũng nên nghỉ ngơi đó, để tối con xem mẹ cho.”

“Không cần đâu, mẹ con tỉnh lại không thấy ba lại tức giận cho coi.” Ba Hạ lắc đầu.

“Vậy ba cũng nên đến văn phòng của con ngủ một giấc đã, có chuyện gì con sẽ nhò y tá gọi ba.” Hạ Phong đề nghị.

Ba Hạ lúc này mới gật đầu.

Lát sau, Vu Đông mua ba hộp cơm về thì thấy ngoài hành lang có thêm một người, người này vẫn cười kỳ lạ với cô.

Tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng cô cũng không phản ứng hấn liền đi theo ba Hạ đến phòng nghỉ ăn cơm.

“Tớ sẽ chờ lời giải thích của cậu!” Công việc ở bệnh viện lúc nào cũng nhiều nên Thiệu Nhất Phàm nói xong thì cũng trở về làm việc.

Ăn cơm xong thì Hạ Phong đưa Vu Đông về dưới nhà.

“Bác trai tuổi đã lớn nên buổi tối anh phải để bác nghỉ ngơi nhiều hơn.” Vu Đông biết Hạ Phong còn phải về bệnh viện nữa nên dặn dò.

“Biết rồi. Hôm nay cảm ơn em nhiều.” Hạ Phong nói một cách chân thành.

“Vậy thì em cũng nên cảm ơn anh!” Vu Đông cười nói.

“Cảm ơn vì điều gì?”

“Cảm ơn cái chần lờn của anh đó!”

“Chuyện nhỏ mà, em không cần để trong lòng đâu.” Hạ Phong trả lời chậm một nhịp.

“Vậy anh cũng không cần khách sáo với em vậy đâu. Ba mẹ anh cũng là ba mẹ em mà.”

Trêu chọc xong thì Vu Đông đóng cửa xe, vẫy tay với Hạ Phong rồi đi vào trong.

Không biết có phải là do trời đêm mát mẻ quá hay không nên tâm tình của Hạ Phong bỗng trở nên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nộp thẻ lương

Hạ Phong lại đến phòng hỏi sức nhìn mẹ hấn một lần nữa, kiểm tra tất cả các thiết bị theo dõi xem có bình thường không rồi mới ra ngoài.

Y tá trưởng Lưu tỷ thấy Hạ Phong cứ cách một tiếng lại đến một lần thì nhin không được nói: “Bác sĩ Hạ cứ yên tâm đi, ở đây đều có chúng tôi nhìn kỹ mà. Có tình huống bất thường gì thì chúng tôi nhất định sẽ thông báo cho, không cần phải chạy ngược chạy xuôi liên tục vậy đâu.”

“Luu tỷ, không phải tôi không yên tâm mọi người, chỉ là...”

Hạ Phong đang định giải thích thì Lưu tỷ cười nói:

“Được rồi, chúng tôi đều biết bác sĩ Hạ là người hiểu thảo mà.”

Hạ Phong ngượng ngùng cười: “Vậy mọi người làm việc tốt nhé, tôi đi trước.”

Lúc này Hạ Phong vừa về đến phòng trực ban thì Thiệu Nhất Phàm cũng từ phòng bệnh trở lại.

“Không phải hôm nay là ngày cậu làm việc ca sáng sao?” Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm nên kinh ngạc hỏi.

“Là tại tên nhóc Lý Nghĩa đó. Hắn muốn cùng bạn gái đi xem phim nên nhờ tớ làm giúp.” Thiệu Nhất Phàm nói: “Vội lại tớ là một người đàn ông độc thân, nếu về ký túc xá cũng chỉ ngủ nên mới ở đây.”

Hạ Phong nghe xong cười nói: “Hồi trước lúc cậu hẹn hò thì tớ cũng phải trực ban thế cậu suốt đấy thôi.”

“Chúng ta hai anh em tính toán như vậy làm gì. Lúc trước cậu cùng An An...” Thiệu Nhất Phàm vừa nhắc đến 'An An' mới nhớ ra một chuyện khác: “Đúng rồi, lúc nãy An An vừa mới gọi cho tớ, hỏi chuyện của mẹ cậu, tớ cùng cô ấy nói việc bác đã phẫu thuật thành công.”

“Ừ.”

Thiệu Nhất Phàm thấy phản ứng lạnh nhạt của Hạ Phong thì có chút không xác định nên hỏi: “Hai người thật sự chia tay rồi à?”

“Chia tay rồi.” Hạ Phong nhìn thoáng qua Thiệu Nhất Phàm nói: “Về sau chuyện của tớ đừng nói với cô ấy nữa, cũng không cần thế cô ấy đưa tin cho tớ.”

“Không cần phải rõ ràng như vậy chứ.” Thiệu Nhất Phàm khuyên nhủ: “Nhiều năm tình cảm như vậy nói bỏ là bỏ được sao, lại nói cậu thích cô ấy nhiều thế nào tớ luôn biết mà.”

Hạ Phong rũ mắt suy nghĩ một lát, biết tâm tư của hắn không thể gạt được Thiệu Nhất Phàm nhưng đã đi đến bước này thì hắn đã không nghĩ đến chuyện hối hận.

Hạ Phong lấy mắt kính ra, nhìn Thiệu Nhất Phàm, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Nhất Phàm, tớ đã kết hôn!”

“Cái... cái gì?” Với ánh mắt nghiêm túc của Hạ Phong thì Thiệu Nhất Phàm tin ngay.

Hạ Phong nói một lần từ đầu đến đuôi sự việc xảy ra vào ngày bảy tháng bảy trước cửa cục dân chính.

“Cậu không nói giỡn chứ?” Thiệu Nhất Phàm không muốn tin vào câu chuyện thái quá vừa mới được kể.

Hạ Phong mở ngăn kéo bàn công tác ra, thấy giấy kết hôn ở bên trong, do hôm đó đưa ba mẹ xem rồi tiện tay để vào đây, liền nói: “Vừa lúc nó ở đây, cậu nhìn đi.” Thiệu Nhất Phàm mở ra vừa nhìn thì thấy thời gian, địa điểm, nhân vật, dấu mộc, và cả giấy đều rất thật.

“Cậu thật sự nhạt được một cô vợ?” Thiệu Nhất Phàm nhìn không được nói to lên.

“Nhỏ giọng lại.” Hạ Phong nhủ mảy: “Chuyện này ba mẹ tớ cũng không biết, họ còn tưởng là tớ kết hôn với An An. Cũng may là họ chưa thấy An An bao giờ nên An An là ai cũng chẳng sao.”

“Nhưng cậu cũng không thể làm vậy được.” Thiệu Nhất Phàm thực sự nghĩ không ra, “Cậu sao có thể tìm một cô gái lạ hoặc rồi kết hôn, cậu không sợ là kẻ lừa đảo sao?”

“Tớ có gì để lừa chứ?”

“Cậu có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng, là sinh viên đại học y tài năng, là bác sĩ thanh niên ưu tú tại bệnh viện này. Cậu không biết là mấy y tá ở ngoài hạn không thể lừa cậu.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Vu Đông là ai? Ngoại trừ cái tên thì cậu còn biết cái gì? Bằng cấp, nghề nghiệp, quê quán?”

Hạ Phong nghĩ một lát thì nói: “Cô ấy vừa tốt nghiệp đại học.”

“Tốt nghiệp trường nào? Chuyên ngành gì?” Thiệu Nhất Phàm vừa nhìn biểu tình của Hạ Phong thì biết hắn không biết gì cả, “Cậu không biết đúng không, cậu là kẻ ngốc à!”

“Mau đi ly hôn đi, không nói giỡn đâu.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Vừa lúc bác ấy đã phẫu thuật thành công nên cậu cũng không cần lo lắng nữa.”

“Tớ không giỡn.” Hạ Phong nhớ đến hôm đó Vu Đông ngồi ở bậc thang trước cửa cục dân chính khóc đến ngất đi thì nói: “Tớ tin là cô ấy không phải người xấu.”

“Tốt tốt, cho dù cô ấy không phải kẻ lừa đảo thì không lẽ cậu định cùng cô ấy sống cả đời này sao, đây chính là chuyện cả đời đó.” Thiệu Nhất Phàm lo

lắng, “Cậu không sợ cô ấy chỉ vì mới chia tay bạn trai, đang đau lòng thì thấy cậu, biết cậu có nhà, có xe, là người có tiềm lực thì cô ý ản ả cậu sao?”

Thiệu đồng chí à, ở một mức độ nào đó thì cậu đã biết được chân tướng rồi đó.

Hạ Phong nghĩ rồi nói: “Cho dù thật là như vậy thì tớ cũng không có mất gì mà.”

“Sao không mất. Có thể là cô ấy nghĩ thông qua cậu lấy được hộ khẩu ở đây, hoặc lúc ly hôn thì lấy nhà của cậu!” Thiệu Nhất Phàm kích động.

“Cậu xem phim nhiều quá rồi!”

“Phim cái gì mà phim. Đây là trường hợp thường thấy trong xã hội và pháp luật đó.”

“Vậy thì cho cô ấy.” Hạ Phong nghĩ rồi nói một cách không sao hết.

“Cho cô ấy? Anh em, cậu hào phóng thế? Vậy sao cậu không cho tớ hả, tớ không có nhà ở Thân thành đâu. Vì nhà tớ nguyện ý cùng cậu kết hôn đó, cậu nghĩ sao hả?”

“Vu Đông cùng tớ kết hôn có thể làm mẹ tớ vui. Còn cậu cùng tớ kết hôn sẽ làm mẹ tớ tức chết.” Hạ Phong trợn mắt nói.

“Vậy cậu nghĩ làm thế nào bây giờ?”

Hạ Phong ngẩn người, lúc này mới phát hiện từ hồi kết hôn vẫn chỉ lo lắng cuộc phẫu thuật của mẹ hân mà thôi, chưa từng nghĩ đến vấn đề sau này. Lúc này nghĩ đến thì mới biết hân chẳng có dự định gì cả, vì vậy chậm rãi nói: “Thuận theo tự nhiên thôi!”

“Thuận theo tự nhiên?” Thiệu Nhất Phàm khó hiểu nói.

“Tớ chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Nhưng nếu đã kết hôn thì dù bắt đầu theo kiểu qua loa thì tớ cũng chẳng muốn kết thúc theo đúng kiểu đó đâu.” Hạ Phong cười nói: “Tất cả cứ giao cho thời gian đi.”

“Cậu... cậu đã có chút thích cô ấy rồi phải không?” Bởi vì tình cảm của ba mẹ Hạ Phong vẫn luôn tốt đẹp nên từ nhỏ Hạ Phong đối với hôn nhân rất có sự khát khao, vậy nên hân tuyệt đối sẽ không cùng một cô gái mà hân không thích tạo thành gia đình.

Hạ Phong hồi ức lại những ngày cùng Vu Đông sống chung một nhà, tuy có nhiều lúc dờ khóc dờ cười nhưng cũng không chán ghét, nhưng nói đến thích thì...

“Chắc là thích đó!” Hạ Phong có chút không chắc chắn nói.

Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc há to miệng, chỉ vào Hạ Phong và bắt đầu nói năng lộn xộn: “Cậu... Không thể tin được, cậu so với tớ còn tra hơn nữa... Mới chia tay An An được mấy ngày thì cậu đã có mục tiêu mới, cũng không đúng... Hân là vừa chia tay đã có rồi...”

Hạ Phong lười phản ứng hân, xem thời gian thì dự định đến phòng cấp cứu nhìn thử.

Sáng hôm sau, Vu Đông kêu taxi đi bệnh viện, thuận đường nên mua cháo dưỡng dạ dày cho ba Hạ và Hạ Phong.

Tuy ca phẫu thuật của mẹ Hạ đã thành công nhưng hai ngày đầu vẫn phải ở lại phòng hồi sức để quan sát.

Đến khi trạng thái của mẹ Hạ đã ổn, được đưa về phòng bệnh bình thường thì Vu Đông cũng bắt đầu đi làm ngày đầu tiên ở đài phát thanh.

Vì là một tiết mục mới cộng thêm phát vào buổi đêm nên người nghe không nhiều, cả đêm một chiếc điện thoại gọi đến cũng không có, tin nhắn gửi đến đều là yêu cầu bài hát. Nhưng Vu Đông cũng không để ý lắm, chỉ tự nói những điều bản thân muốn nói, phát những bài hát cô thích và còn có vẻ rất thích chí nữa.

Ngày tháng buổi sáng đi thăm mẹ Hạ ở bệnh viện, buổi tối đi làm ở đài truyền hình cứ trôi qua một cách nhanh chóng, thoáng cái đã qua nửa tháng.

Hôm nay là ngày mẹ Hạ xuất viện.

Bởi vì sức khỏe của mẹ Hạ không tốt lắm và để điều dưỡng tốt hơn nên Hạ Phong đã giúp ba mẹ Hạ đặt viện điều dưỡng Hải Nam. Vì thế nên vừa xuất viện thì cũng không cần về nhà nữa, Hạ Phong đã thu xếp đủ hết cả, cùng Vu Đông đưa ba mẹ Hạ đến sân bay.

Đại sảnh chờ máy bay.

Mẹ Hạ nhìn con trai con dâu trước mặt, đặc biệt là con dâu. Trải qua nửa tháng tiếp xúc với nhau thì mẹ Hạ càng vừa lòng Vu Đông hơn. Lúc đầu nghĩ Vu Đông còn nhỏ nên sẽ không được cẩn thận, thế nhưng nửa tháng qua con dâu mỗi ngày đều tới thăm mình, mang quà cho hai người theo nhiều cách. Nhưng quan trọng nhất chưa bao giờ quên đưa cơm cho Hạ Phong.

Người biết quan tâm con trai mình thì so với người chỉ biết quan tâm mình còn làm mẹ Hạ vừa lòng hơn.

“Mẹ đã nói là ở nhà nghỉ ngơi là được, con cứ khăng khăng phải đặt viện điều dưỡng gì gì đó nữa.” Mẹ Hạ oán trách, “Còn muốn mẹ đi Hải Nam ở hơn

nửa năm nữa, ở nhà không phải tốt hơn sao, đi lại phí tiền.””Mẹ à, khí hậu ở Hải Nam sẽ thích hợp nghỉ ngơi, điều dưỡng hơn.” Hạ Phong khuyên nhủ.

“Hai chúng ta đã nuôi nó lâu như vậy rồi, tốn chút tiền có sao đâu?” Ba Hạ lại đối với chuyện đi này rất vừa ý, thế giới hai người đó.

“Ông thì biết cái gì, con trai chúng ta cũng đã lập gia đình rồi.” Mẹ Hạ nắm tay Vu Đông rồi nói: “Đông Đông à, sau này bảo Hạ Phong đem tiền đưa cháu, trong nhà đều phải là phụ nữ giữ tiền.”

“Bác à, cho dù cháu giữ tiền thì viện điều dưỡng này cũng phải đặt đó!” Vu Đông nói.

“Nghe đi, miệng này nói thật hay.” Mẹ Hạ giọng nói biến đổi: “Đông Đông à, mặc dù tiệc cưới vẫn chưa làm nhưng hai đứa cũng đã đăng kí rồi, vậy chừng nào con mới sửa cách xưng hô thế!”

Vu Đông nhìn Hạ Phong một cái, Hạ Phong thì sửng sốt: “Mẹ, mẹ làm người ta sửa cách xưng hô thì mẹ có chuẩn bị bao lì xì chưa thế?”

“Ai nói mẹ chưa chuẩn bị?” Nói xong thì nhìn ba Hạ một cái, ba Hạ lấy trong túi ra hai bao lì xì.

Hạ Phong lập tức xấu hổ nhìn thoáng qua Vu Đông, không còn lời nào để nói nữa.

Vu Đông chớp mắt, biết nghe lời phải mà sửa cách xưng hô, một tiếng 'ba mẹ' vừa ra đỡ mẹ Hạ mặt mày vui vẻ, ba Hạ cũng đầy vẻ từ ái.

Trên tay là hai bao lì xì to nên Vu Đông cũng vui vẻ.

Hạ Phong thấy ba người ở chung vui vẻ nên khóe miệng cũng cong cong.

Chờ đến khi có thông báo máy bay đi Hải Nam sắp cất cánh thì bốn người mới lưu luyến chia tay. Vu Đông và Hạ Phong nhìn dõi theo hai người đến lúc vào cổng an ninh mới thôi.

“Lúc này cảm ơn em!” Hạ Phong bỗng nhiên nói.

“Cảm ơn cái gì?” Vu Đông buồn bực.

Tầm mắt của Hạ Phong dừng lại ở hai bao lì xì Vu Đông đang cầm, ý gì thì không nói cũng hiểu.

“Chẳng lẽ anh muốn lấy lại? Đây là ba mẹ cho em vì sửa cách xưng hô đó.” Vu Đông lập tức cầm hai bao lì xì để trước ngực, bộ dáng sợ Hạ Phong cướp đi.

“...” Trên trán ba đường đen của Hạ Phong đều phải xuất hiện, “Có thể có bao nhiêu tiền chứ, ai sẽ lấy của em”

“Vậy là được rồi.” Vu Đông lập tức yên tâm, liền mang bao lì xì bỏ vào túi.

Hạ Phong ngẫm nghĩ một lát rồi nhin không được hỏi: “Bao lì xì được bao nhiêu thế?”

Vu Đông cũng chưa xem qua, lại thấy Hạ Phong hỏi nên lấy bao lì xì ra xem. Bởi vì giấy làm bao lì xì hơi cứng nên chỉ sờ thì không biết có bao nhiêu.

Lúc này mới mở ra thì bên trong không phải là tiền giấy mà là một tấm thẻ ngân hàng.

Hai người thấy tấm thẻ thì đều ngẩn người, Vu Đông mở tiếp một cái bao lì xì khác thì đó lại là một tờ giấy. Vu Đông mặt mày khó hiểu mở ra.

“Đông Đông.

Lúc đầu bác muốn khi bác xuất viện sẽ tổ chức hôn lễ cho hai đứa, nhưng sức khỏe của bác lại không tốt lắm nên chỉ có thể để sau vậy.

Chờ đến khi hai bác về thì cũng đã là nửa năm sau rồi, tuy cháu chưa nói gì nhưng nửa tháng qua thì hai bác đều biết cháu là một cô gái tốt.

Tấm thẻ ngân hàng này là hai bác chuẩn bị cho Hạ Phong lấy vợ, trong đó tổng cộng có năm mươi vạn, tất cả đều cho cháu.

Xem như là sính lễ.”

Sau đó là một chuỗi số, chắc là mật mã.

Vu Đông đọc xong lập tức ngây ngốc, tay cầm thẻ mà phát run, cô nhìn thoáng qua Hạ Phong vẫn đang ngây ngốc thì ngay lập tức đem giấy và thẻ để vào tay Hạ Phong.

“Em làm gì vậy?”

“Cái này, nhiều đây là quá nhiều...” Ở hiện tại năm mươi vạn là có thể trả góp đợt đầu một căn nhà Thân thành rồi.

“Lúc này không phải em giữ kĩ lắm sao.” Thấy Vu Đông mang bộ dạng bị kinh sợ thì Hạ Phong buồn cười nói.

“Sao giống nhau được? Em đã nghĩ nhiều nhất chỉ có sáu trăm khối.” Nhưng nhân gặp mấy lần thì ai chịu cho nổi chứ.

“Ha ha ha....” Hạ Phong nhin không được phải cười ra tiếng.

“Anh còn cười nữa, em lấy thiệt bây giờ.”

“Vậy thì em cầm đi, ban đầu là của mẹ cho em mà.” Hạ Phong không sao cả nói.

“Mẹ anh còn nói anh phải nộp cho em thẻ lương kia, có bản lĩnh anh đưa em luôn đi.” Vu Đông không cam lòng yếu thế nói.

Hạ Phong chớp mắt, lấy bóp ra, móc ra một tấm thẻ: “Thẻ lương!”

“...”

Chồng tôi đột nhiên chủ động nộp thẻ lương, đây là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nói câu #x27;chào buổi sáng#x27;

Editor: Đây là quà giáng sinh nhé ^^ (4 chương). Chúc các bạn có ngày giáng sinh bình an và hạnh phúc bên gia đình.

Đài phát thanh nơi Vu Đông làm việc không xa khu nhà lầu, ngoài cửa còn có trạm xe buýt, đi đến đó mất khoảng nửa tiếng.

Công việc làm dj ở radio có thời gian linh hoạt, hơn nữa Vu Đông chỉ có tiết mục vào đêm khuya, thời gian là từ mười hai giờ đêm đến hai giờ sáng.

Mỗi ngày Vu Đông đều ra cửa vào lúc mười một giờ đêm, ngồi xe buýt đến radio để chủ trì tiết mục, sau khi tiết mục kết thúc thì khoảng ba giờ sáng sẽ về đến nhà.

Khi Hạ Phong trực ban vào đêm thì không biết chuyện Vu Đông ở nhà, còn lúc trực ban ngày thì khi về đến nhà lại nghĩ Vu Đông đã ngủ. Hai người sống chung một nhà một thời gian dài nhưng một người không nói, một người không hỏi nên đến giờ Hạ Phong vẫn còn tưởng là Vu Đông đang tìm việc làm.

Gió đêm mang đến một sự lạnh lẽo, khi Vu Đông ra ngoài thì mặc cái áo khoác mới mua. Xe buýt xuất hiện trước cửa khu nhà rất đúng giờ.

Vu Đông cười với tài xế xe buýt rồi quẹt thẻ lên xe.

“Cô gái lại đi làm à.” Tài xế xe buýt mỗi ngày đều chờ những người khác nhau đi những đoạn đường dài, đây lại là một công việc đầy cô độc nên khi gặp khách quen đều rất thích nói chuyện phiếm.

“Đúng vậy.”

“Vẫn lên xe vào lúc hai giờ hai mươi phút ở trạm xe buýt trước cửa đài phát thanh?”

“Vâng. Hôm nay sẽ không ra trễ đâu.” Vu Đông cười, lấy cà phê mới pha đưa cho bác tài xế, “Hôm qua cảm ơn bác đã chờ cháu.”

Hôm qua Vu Đông ra trễ hai phút, cứ tưởng là đã bỏ lỡ chuyến xe. Ai ngờ lúc ra đến cổng thì thấy bác tài vẫy tay với cô. Tâm tình lúc đó của Vu Đông cũng ấm áp như cốc cà phê này vậy.

“Cà phê à, đúng lúc phòng ngừa bác buồn ngủ.” Bác tài xế cười sang sảng.

Vu Đông cũng cười rồi đi đến phía sau tìm chỗ ngồi.

Xe vào lúc ca đêm chạy thật nhanh, có lúc bác tài không thấy người đứng chờ ở trạm liền chạy qua luôn, ngẫu nhiên sẽ có vài người đi làm ca đêm lên xe.

Xe buýt chạy qua hai trạm thì có một người đàn ông trung niên mặc đồ vest, đi giày da lên xe. Người đàn ông quẹt thẻ, bước chân lao đảo, lúc đi ngang qua người Vu Đông thì mang theo một mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc, vừa nhìn thì biết là người mới từ bàn tiệc đi ra.

Người đàn ông thấy những cái ghế ở đằng sau Vu Đông còn trống nhưng còn làm nhức đầu nên đành ngồi xuống ghế bên cạnh Vu Đông.

Vu Đông lặng lẽ kéo ra cửa sổ, muốn làm bay đi mùi rượu nhưng có lẽ vì ngồi gần quá nên mùi thuốc lá trên người người đàn ông làm Vu Đông muốn chảy nước mắt. Kiên trì được vài phút thì Vu Đông có chút chịu không được nên dự định đổi vị trí ngồi.

Nhưng cô mới cử động thì thấy áo khoác bị một cái gì đó kéo lại. Khi Vu Đông quay đầu lại thì mới phát hiện người đàn ông, do quá mệt mỏi nên đã dựa vào ghế mà ngủ, cánh tay đang đè lên áo khoác của cô. Vu Đông suy nghĩ rồi không đánh thức người đàn ông đó mà lặng lẽ cởi áo khoác ra, ngồi vào vị trí khác.

Đèn neon ngoài cửa sổ ngày một sáng hơn khi đêm xuống, nhưng đối lập với nó là những người đi đường, họ càng lúc càng mệt mỏi. Vu Đông có cảm giác như đã trở về mười năm trước, bản thân cô chỉ có bàn tay trắng bước vào xã hội, cũng giống như bao người khác không ngừng chạy ngược chạy xuôi, chạy đến một hai giờ sáng, trở thành nữ tướng quân ngàn ly không say đại sát tứ phương* trên bàn tiệc. Sau đó khi lên được xe buýt thì ngủ ngay, rồi biết bao nhiêu lần bị bác tài gọi dậy khi đã đến trạm cuối. Cho đến khi kiểm được tiền thì lại phải uống trung dược để trị bệnh bao tử.

(*đại sát tứ phương: giết ở bốn phía)

“Trạm tiếp theo đã đến!”

Vu Đông khi nghe được lời nhắc thì đứng lên trở lại chỗ ngồi lúc nãy rồi vỗ vai người đàn ông một cách nhẹ nhàng.

Người đàn ông mê mang mở mắt ra, thấy Vu Đông đang nhìn mình, mơ hồ hồi lâu mới phát hiện mình đang đè áo khoác của người ta nên lập tức liền đỏ mặt mà xin lỗi:

“Xin lỗi. Không hề hư quần áo của cô chứ!”

Vu Đông lấy lại áo khoác, dịu dàng nói: “Không sao đâu. Anh đến trạm nào thế? Tôi thấy anh có vẻ rất mệt nên để ý một chút coi chừng lộ trạm đó.”

“Đường Xuyên Sa.” Người đàn ông cười nói: “Vẫn còn phải chạy hơn một nửa đường nữa cơ.”

Vu Đông gật đầu, đi đến cửa xe buýt thì dự định đi xuống, đến lúc tới trạm thì lại thấy người đàn ông đã ngủ nữa rồi nên Vu Đông lặng lẽ nói với bác tài:

“Bác tài ơi, vị tiên sinh kia xuống xe ở đường Xuyên Sa đó, chừng nào bác đến nhớ nhắc anh ấy.”

Bác tài quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi cười gật đầu.

Vu Đông không nghĩ về những ký ức xa xăm nữa, cười cười cầm lấy cái áo khoác đã dính đầy mùi rượu rồi bước vào cửa đài phát thanh.

“Đến rồi à!” Thời gian này còn làm việc cùng lúc với Vu Đông thì chỉ có bảo vệ cùng với người phụ trách bật điện thoại của người nghe gọi đến, Vũ ca. Vũ ca là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, tính tình rất tốt, đã làm mười mấy năm ở đài phát thanh, nghe nói lúc đầu là làm bảo vệ.

“Vũ ca, em mang cho anh thức ăn khuya đây.” Vu Đông cười mang đồ ăn vặt mua dưới lầu khu nhà để lên bàn của đối phương.

“Vẫn là em gái này tốt với anh.” Vũ ca vui vẻ nhận rồi ăn.

Vu Đông cười không nói gì, để túi xách xuống rồi sửa soạn lại một chút liền bước vào phòng phát sóng trực tiếp, chờ đến tiết mục kế bên kết thúc liền bắt đầu phát sóng.

00:00:00

“Mọi người tốt! Đây là đài phát thanh fm9666, chào mừng mọi người vào lúc đêm khuya mười hai giờ nghe đài của chúng tôi, tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh*', tôi là dj Ngư Đông.” Tiết mục chính thức bắt đầu, Vu Đông thuận thực đọc xong lời mở đầu liền bắt đầu phát bài hát. (*mị ảnh: ma, yêu quái,..)

“Bài hát này đưa cho những người còn đang trên đường về nhà, nguyện cho tiếng hát cùng bạn về nhà, để bạn không còn cô đơn.”

Bài hát “Về nhà” từ nền tảng vô tuyến đưa vào từng cái radio của người nghe đài này.

“Hôm nay cuối cùng đã có một người gửi tin nhắn đặt câu hỏi.” Vu Đông xử lý mấy tin nhắn yêu cầu bài hát xong thì thấy một tin nhắn có câu hỏi, “Người nghe này đã hỏi tôi vì sao tiết mục này lại gọi là 'Đêm khuya mị ảnh'? 'Đêm khuya mị ảnh' là một bộ phim kinh dị thì đáng lẽ phải kể chuyện ma chứ?”

Vu Đông cười nói: “Tiết mục này của chúng tôi cùng với bộ phim 'Đêm khuya mị ảnh' không có quan hệ gì hết. Ý nghĩa tên tiết mục là một bóng hình xinh đẹp vào lúc nửa đêm, vậy bóng hình này là ai? Chính là dj của các bạn, Ngư Đông, một cô gái xinh đẹp...”

“Tốt, không nói nhiều nữa, đã đến giờ người nghe gọi điện thoại đến tâm sự. Bạn nào có hứng thú có thể gọi đến để nói chuyện phiếm cùng Ngư Đông, nói cái gì cũng được, dù kể chuyện ma cũng được nha!” Vu Đông thuận tay lấy bài hát mình đã chuẩn bị trước rồi nói:

“Đương nhiên mọi người cũng có thể tiếp tục yêu cầu bài hát nhưng nếu không có ai yêu cầu thì Ngư Đông sẽ phát bài hát mà mình chọn cho mọi người.”

Nói xong Vu Đông ngược mắt nhìn Vũ ca, cô nghĩ rằng Vũ ca sẽ giống như mọi lần nhún vai với cô, tỏ vẻ là không có điện thoại gọi đến, nhưng điều ngoài ý muốn đã xảy ra, điện thoại vang lên, Vũ ca ý bảo Vu Đông chú ý.

Vu Đông xoay người lại: “Bây giờ chúng ta sẽ nhận cuộc điện thoại đầu tiên của người nghe gọi đến.”

“Xin chào!”

“Chào chị Ngư Đông!” Giọng nói thanh thúy của một cô bé truyền đến, nghe giọng hẳn là học sinh.

“Nên xưng hô em gái như thế nào đây?”

“Em.. em không nói tên được không?” Cô bé có chút sợ sệt, dường như đang lo lắng Vu Đông sẽ tức giận.

“Đương nhiên là được. Nhưng để nói chuyện dễ dàng thì chị gọi em là Mỹ Mỹ được không?” Vu Đông cười nói: “Mỹ Mỹ à, em là học sinh phải không?”

“Vâng, em năm nay học lớp 10.”

“Lớp mười à, vậy sao khuya thế này em còn chưa ngủ? Thất tình ư?” Vu Đông suy đoán.

Vu Đông vừa nói xong thì trong máy tính nhảy ra một đồng tin nhắn, nói Ngư Đông không có trách nhiệm, suy đoán lung tung về việc vị thành niên yêu sớm

Vũ ca cũng nhú mày và liên tục xoa tay.

Vu Đông nhú mày giả vờ như không phát hiện ra.

“Không, không phải.” Giọng nói của Mỹ Mỹ như muốn khóc.

“Tốt, chị nói đùa, vậy Mỹ Mỹ có điều gì buồn phiền hả?” Dù sao cũng là người đầu tiên gọi điện thoại đến nên Vu Đông rất có kiên nhẫn.

“Em.. em lại sắp chuyển trường rồi.”

“Chuyển trường? Em luyện thi các bạn học cũ sao?” Vu Đông suy đoán. “Không.. Không phải.” Bạn học Mỹ Mỹ đang nói bỗng nhiên khóc, “Em không muốn đi học. Em đã chuyển trường rất nhiều lần, mỗi lần đến trường học mới thì các bạn học đều xa lánh, ăn hiếp em. Ba mẹ biết thì giúp em chuyển trường nhưng mỗi lần chuyển xong thì cũng như cũ mà thôi. Em không muốn sống cuộc sống như thế này nữa, vì sao họ đều ăn hiếp em.. Ô ô...”

Thanh âm ừ ừ của cô bé truyền đến radio rồi truyền đến những người nghe đang nghe đài.

“Mỹ mỹ! Mỹ mỹ!” Vu Đông kêu liên hai tiếng thì cô bé mới dừng khóc, lúc này Vu Đông mới nói:

“Mỹ Mỹ! Em biết loại người nào sẽ không bị người khác ăn hiếp không?”

“Loại nào?” Tiếng khóc nức nở thút thít của cô bé truyền đến.

“Hay cười, dũng cảm, lạc quan, hào phóng.” Vu Đông dùng giọng điệu bình tĩnh như trước tiếp tục nói: “Bị mắng thì mắng trở về, bị đánh thì đánh trở về. Nếu mắng không được thì đánh, đánh không lại thì nổi điên lên, điên không được thì chạy đến văn phòng của giáo viên. Không được khóc, không được yếu thế, không được sợ giáo viên.”

“...”

Trong máy tính xuất hiện vô số tin nhắn. Đa số đều nhắc Ngư Đông dạy hư cô bé nhưng cũng có người bảo Ngư Đông nói rất đúng.

“Cho dù bị tổn thương, cho dù đau đớn về thân thể thì cũng không được khóc trước mặt người đang ăn hiếp em.” Vu Đông nói tiếp, “Em có thể làm được vậy không?”

“Em.. Em ư?”

“Có thể không?”

“Em.. Em sẽ thử xem!”

“Mỹ Mỹ, ngày mai em hãy mặc bộ quần áo em thích nhất rồi mỉm cười đi học. Từ ngày mai bắt đầu liền khiến mình trở thành nữ vương, cao quý, xinh đẹp, không có kẻ nào dám xâm phạm!” Vu Đông nói, “Chỉ có như vậy mới tìm được kỳ sĩ bảo vệ em.”

“Em.. Em có thể làm được không?”

“Em là nữ vương!” Vu Đông thôi miên.

“Vâng!” Cô bé ‘vâng’ một tiếng thật mạnh rồi hô: “Em là nữ vương! Em không chuyển trường.”

Sau khi điện thoại cắt đứt thì Vu Đông làm lơ tất cả tin tức mà cô không muốn thấy, bắt đầu tự phát bài hát.

Chờ đến lúc tiết mục kết thúc thì Vũ ca quả trách Vu Đông:

“Sao em có thể nói lung tung như vậy hả. Đây là phát sóng, phát sóng trực tiếp đó. Những lời nói ở đây đều được phát sóng ra ngoài, sao em có thể dạy hư mấy đứa bé được hả.”

“Em đâu có? Em đang dạy cô bé đó phản kháng bạo lực học đường mà.” Vu Đông nói, “Trạng thái tinh thần của cô bé không được tốt nên điều em đang làm là chuyện tốt.”

“Em... Anh biết lúc này là ý tốt của em. Nhưng em nghĩ lại những lời em đã nói đi, em mới làm việc nên chưa biết dư luận khủng khiếp như thế nào đâu...”

“Được rồi, tiết mục này của chúng ta đâu có nhiều người nghe. Một đồng tin tức lúc này anh thử đếm xem, nhiều nhất cũng chỉ được một trăm người!” Vu Đông cảm thấy không sao cả nói: “Nếu là người nghe nhiều thì đó là biểu hiện tiết mục của chúng ta đã nổi tiếng đó.” Vu Đông à...” Vũ ca còn muốn nói tiếp.

“Á, em muốn đi bắt xe buýt...” Vừa nói xong câu đó thì Vu Đông cầm túi xách liền chạy đi.

Vũ ca cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Xe buýt đến rất đúng giờ, Vu Đông lên xe thì phát hiện chỉ có một mình cô là khách.

“Bác vừa mới nghe tiết mục của cháu.” Bác tài cười nói.

“A??”

“Cháu có phải là 'Đêm khuya mị ảnh' Ngư Đông không?” Bác tài xé ở trạm nghỉ ngơi cuối có ý tìm tần số của đài phát thanh này, “Bác nghe giọng rất giống của cháu.”

“Đúng rồi!” Vu Đông cười gật đầu.

“Lúc này đoạn đó cháu nói rất đúng. Con người phải tự lập tự cường thì mới không bị người khác ăn hiếp. Ba mẹ cô bé đó chỉ biết chuyển trường, như vậy thì chỉ trị được phần ngọn mà không trị phần gốc.” Bác tài cảm thán nói.

“Có lời này của bác thì cháu yên tâm rồi. Bác là tri âm của cháu đó!”

“Ha hả, về sau bác sẽ làm người nghe trung thành của cháu!” Bác tài vui vẻ nói.

“Bác có muốn cháu ký tên không? Chờ ngày nào đó cháu nổi tiếng thì có thể bán lấy tiền đó.”

“Ha hả...”

Cả đoạn đường nói chuyện vui vẻ thì rất mau đã đến dưới lầu của khu nhà.

Hạ Phong hôm nay làm việc vào ca sáng nhưng thời gian làm việc trong bệnh viện cũng không được quy luật nên thường về nhà đều là mười một mười hai giờ đêm. Nhưng lúc này thì chắc là hán đã ngủ vậy nên lúc mở cửa Vu Đông làm rất nhẹ nhàng.

“Sao em lại từ bên ngoài trở về?”

Căn hộ này là hai phòng ngủ một phòng khách nhưng do phòng khách rất lớn nên Hạ Phong lấy một chỗ gần ban công làm một phòng làm việc. Lúc này Hạ Phong đang ngồi đằng sau cái bàn nhúm mày.

“Trời đã khuya như vậy anh vẫn chưa ngủ sao?” Vu Đông thấy Hạ Phong thì cũng sững sốt.

“Em đi đâu vậy?” Hạ Phong buông tài liệu trong tay xuống, giọng nói tràn đầy lo lắng, “Trời khuya như vậy em lại là một cô gái, ở bên ngoài không an toàn chút nào.”

Vu Đông vừa đổi dép lê vừa trả lời: “Em mới đi làm về. Có xe buýt đến thẳng nơi làm việc nên rất an toàn.”

“Đi làm về? Công việc gì mà làm trễ như vậy?”

Vu Đông lúc này mới nhớ ra là cô chưa bao giờ nói cho Hạ Phong nghe công việc của mình. Vì vậy cô đổ một ly nước cho mình rồi ngồi xuống đối diện Hạ Phong mà nói: “Đã quên nói cho anh biết, em học đại học ngành phát thanh. Hiện tại em đang làm dj ở một đài phát thanh, em phụ trách tiết mục lúc đêm khuya nên mới trở về vào lúc này.”

“Đài phát thanh ở trung tâm thành phố?”

“Đúng.” Vu Đông gật đầu.

“Nhưng trễ như vậy cũng không được an toàn cho lắm. Nếu không tôi để lại xe cho em chạy.” Hạ Phong nghĩ rồi nói.

“Em cũng muốn nhưng đáng tiếc là em chưa có bằng lái.” Kiếp trước Vu Đông dĩ nhiên là có nhưng kiếp này vẫn chưa đi thi làm bằng. “Yên tâm đi, em đã cùng bác tài quen thuộc nên xe buýt giờ cùng xe chuyên dùng không có gì khác nhau cả.”

Hạ Phong nhủ mảy còn muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói thế nào, cuối cùng đành phải nói: “Vậy em đi học rồi thi lấy bằng lái đi, chờ đến lúc có bằng lái thì lấy xe chạy đi làm.”

“Vậy còn anh thì sao?”

“Ba tôi vẫn còn một chiếc xe nên tôi lái chiếc đó là được.” Hạ Phong nói.

Vu Đông gật đầu, cảm giác có người lo lắng cho cô rất không tệ. Cô thấy Hạ Phong cúi đầu sửa sang lại tài liệu thi hiểu kì hỏi: “Ngày mai anh vẫn phải đi làm mà, sao bây giờ vẫn chưa ngủ?”

“Chiều mai tôi có một buổi thuyết trình. Trước đó mẹ tôi lại nằm viện nên chưa có sửa sang lại đầy đủ tài liệu, vậy nên chỉ có thể làm gấp vào tối nay.” Hạ Phong vừa nói vừa làm việc, “Em đi ngủ trước đi.”

“Anh đang phiên dịch sao?” Vu Đông thấy Hạ Phong đang cầm đều là tài liệu tiếng trung nhưng giấy in ra từ máy in lại là tiếng anh.

“Ừ. Mai có mấy người chuyên gia là người Mỹ nên có một số tài liệu quan trọng phải dịch thành tiếng anh.” Hạ Phong vội quá nên đầu cũng không nâng mà nói.

Vu Đông thấy trong tay Hạ Phong là hơn mười trang giấy thì chớp mắt, mở miệng hỏi: “Có cần em giúp đỡ không? Tiếng anh của em cũng không tệ lắm, hơn nữa ban ngày em có thể ngủ bù.”

Hạ Phong ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vu Đông. Vu Đông cười cười, về phòng mình lấy ra notebook rồi trực tiếp lấy năm trang giấy cuối cùng bắt đầu phiên dịch.

Hạ Phong thấy Vu Đông có vẻ xem hiểu thì không nói gì nữa, cùng lắm thì xong xuôi hết lại kiểm tra là được.

Trong tài liệu có rất nhiều từ chuyên dụng trong y học mà Vu Đông không biết nên phải quay đầu lại hỏi Hạ Phong. Hạ Phong nhìn thoáng qua rồi đưa cho Vu Đông một bản có từ thường dùng đã được đánh dấu sẵn.

Cho đến khi nắng sớm lộ diện thì hai người cuối cùng cũng phiên dịch xong tất cả tài liệu. Vu Đông lấy máy tờ giấy đã được phiên dịch xong mà cô mới in ra đưa cho Hạ Phong rồi nói: “Anh nhìn thử xem, nếu có vấn đề gì thì em sửa lại.”

Hạ Phong nhận lấy rồi nhìn lướt qua thì phát hiện Vu Đông phiên dịch đã rất tốt. Hạ Phong ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt Vu Đông mệt mỏi liền cảm thấy áy náy: “Em đừng làm gì nữa, đi ngủ đi, còn lại để tôi làm được rồi.”

Vu Đông nghĩ còn lại chỉ là kiểm tra. Cô đối với khả năng làm việc của mình vẫn tin tưởng nên gật đầu nói: “Phiên bản điện tử em đã để vào máy tính của mình, anh cứ dùng trên đó là được. Em đi ngủ trước.”

“Đã khiến em vất vả rồi, còn có... Cảm ơn em nhiều!”

Đáng lẽ đã đứng lên đi vào thì Vu Đông đang lấy tay chống lên mặt bàn, mặt đối mặt với Hạ Phong, lúc này khoảng cách của hai người thật sự rất gần, chỉ cách nhau một cái bàn nhỏ.

Đúng lúc đó ánh sáng mặt trời xuyên qua ban công chiếu vào phòng, cọ qua thái dương của Hạ Phong, chiếu vào mặt của Vu Đông.

Có lẽ là bị ánh sáng làm cho hoa mắt nên Vu Đông mà xui quýt khiến để sát mặt mình lại, ở trên mũi của Hạ Phong in xuống một cái hôn rồi nói câu 'chào buổi sáng' xong liền bước trở về phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại Hạ Phong đang hóa đá trong nắng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Làm nũng rất dễ học

“Ai, cậu đang tú ân ái cho tớ xem đó hả.” Thiệu Nhất Phàm khoa trương nói.

“Không được sao?” Hạ Phong không để ý đến Thiệu Nhất Phạm nữa, liền rời khỏi văn phòng.

Vu Đông tỉnh dậy đã là 6 giờ tối, đồng hồ sinh học bị loạn nên có chút đau đầu. Vu Đông ngồi trên giường ngây ngốc hồi lâu mới hữu khí vô lực* rời giường.

(*hữu khí vô lực: có tinh thần mà không có sức lực)

Vu Đông đến tủ lạnh lấy nước uống lại phát hiện ra trên tủ lạnh có dán một tờ giấy.

“Tuy bây giờ là mùa hè nhưng uống nước đá vẫn không tốt cho cơ thể đâu, đặc biệt là con gái. Vậy nên tôi đã pha sẵn nước mật ong rồi để trên bàn, vừa tỉnh ngủ thì em có thể uống để giải khát, phòng bếp có cơm chiên trứng, em để vào lò vi ba làm nóng lại rồi ăn. PS: cảm ơn em đã giúp đỡ sửa sang lại tài liệu! --- Hạ Phong

Vu Đông cười cười, xé tờ giấy xuống rồi đi vào phòng bếp bỏ cơm chiên trứng vào lò vi ba, sau đó lại đi phòng khách lấy nước mật ong.

Sau khi ăn uống xong thì Vu Đông thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên.

Vu Đông lấy di động ra vừa nhìn thì thấy biểu hiện là anh hai Vu Tùng.

Vu Đông cầm di động tự nhiên cảm thấy khó chịu. Trọng sinh đến nay đã được hơn một tháng nhưng cô vẫn chưa gọi điện thoại cho gia đình lần nào, không phải là không nhớ mà vì sợ hãi.

Trước khi Vu Đông trọng sinh, đại khái là ở hai mươi tám tuổi về sau thì gia đình cô đã bức hôn đến nóng nảy, ngay cả người luôn mặc kệ chuyện của cô là anh hai cũng bắt đầu thúc giục cô.

Thường thường đều kéo cô nói một đồng, nào là kết hôn là kết nhóm để sống, một nửa kia chính là tay trái cùng tay phải, thích hay không đều không quan trọng.

Cô nhớ rõ có một lần mình về thăm mẹ thì anh hai Vu Tùng đứng lúc đi làm về thấy cô liền mở miệng nói: “Em muốn cái gì hả? Cuối cùng thì em muốn chọn kiểu người gì đây, em cho rằng mình mới hai mươi sao? Còn chọn lựa gì nữa, đặt mình lên cao như vậy cho ai xem hả. Em cho rằng mọi người muốn quản em lắm sao, nếu em không phải em gái anh thì anh cũng lười phản ứng em đó, thật là hổ người mà. Em nhìn lại mình coi, mỗi ngày trôi qua em càng trở nên già hơn. Em không nghĩ đến việc người khác đều kết hôn mà em chưa kết hôn sao.”

Sau đó người mẹ không có chủ kiến của cô nói theo: “Người trước đó không tệ mà, chỉ là hơi lùn, mới được một mét sáu sáu nhưng con cũng chỉ mới một mét năm tám cần gì yêu cầu người khác cao hơn nữa chứ, chắn gió hả. Không nói người này nữa, một người khác ngoại hình cũng không tệ nhưng con lại ngại người ta tiền lương ít, một tháng ba ngàn không đủ sống nhưng con kiếm được tiền mà, sao đòi chết được.”

Ngay cả ba cô cuối cùng cũng nói: “Coi như là ba cầu con, đừng chọn lựa nữa, nhanh nhanh kết hôn đi được không.”

Từ đó về sau thì sao? Đúng rồi, từ lúc đó về sau cô chẳng còn dám về nhà nữa, không muốn nghe những lời này, không muốn cãi nhau với gia đình. Sau đó thì cô một mình ăn Tết, nhìn Thân thành từ đông người chuyển thành thưa thớt. Ngay lúc mà hàng ngàn hàng vạn gia đình cùng nhau đoàn tụ, đón Tết thì cô lại lẻ loi một mình trốn ở khách sạn ngủ, ba mươi Tết gọi điện thoại về nhà vẫn nghe vắng...Mấy năm đó gia đình là nơi Vu Đông muốn về nhưng lại không thể trở về.

Người thân thì rất thân nhưng mỗi lần nhìn đến nhau lại thấy khó chịu.

Ngày lễ ngày hội cũng biến thành ngày mà cô sợ nhất.

Vu Đông ngay cả quê quán cũng không dám về, bởi vì hàng xóm láng giềng đều biết nhà họ Vu có một cô gái ế, chưa kết hôn.

Chuông điện thoại tắt nhưng một lúc sau lại vang lên, Vu Đông hoàn hồn xong mới nhận điện thoại.

“Sao bây giờ mới nhận điện thoại hả!” Giọng anh hai quát lên, “Gần đây em đang làm gì, không phải là cùng bạn trai kết hôn chứ.”

“Không có!”

“Không có? Không có sao em rời nhà trốn đi làm cho mẹ tức đến bệnh hả.” Anh hai rống xong thì hỏi, “Bây giờ em thế nào rồi, đang làm gì?”

“Làm việc, hèn hò.”

“Tìm được công việc rồi à?” Vu Tùng nói: “Bạn trai của em không phải là nhà không đồng ý nhưng trước hết phải mang về nhà xem xét đã, em vẫn còn nhỏ, không cần kết hôn gấp như vậy!”

“Anh hai?” Vu Đông đột nhiên hỏi: “Nếu em cùng bạn trai chia tay, sau đó không kết hôn thì anh có ghét em không?”

“Nói lung tung gì thế? Có phải hấn đối xử không tốt với em không, em nói cho anh, anh đi tìm hấn tính sổ.”

“Không có đâu, em chỉ muốn hỏi vậy thôi.”

“Không có thì tốt, bị ăn hiếp thì cứ nói cho anh biết không. Con gái ở ngoài phải chú ý an toàn, chờ đến khi mẹ hết giận thì nhớ gọi điện về nhà biết không.”

“Anh hai? Anh cùng ba mẹ đều phản đối việc em kết hôn vậy thì anh cảm thấy em nên tìm bạn trai như thế nào?”

“Sao lại hỏi cái này?” Vu Tùng nói, “Mọi người không có phản đối việc em kết hôn, chỉ là bạn trai của em mọi người đều chưa gặp qua lần nào, hơn nữa đều chỉ nghe việc em toàn dùng tiền lương của mình mua quà cho hắn nhưng chưa bao giờ nghe được hắn đã làm gì cho em. Bởi vậy mọi người trong nhà mới không yên tâm, sợ em bị người ta ăn hiếp. Con gái thì phải tìm một người đối xử tốt với mình, ít nhất cũng phải xứng đôi với em gái của anh.”

“Anh hai, anh sẽ luôn nghĩ như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.” Bỗng nhiên phía bên kia đầu dây truyền đến giọng nói khác, tựa hồ có người đang gọi Vu Tùng, “Không nghe em nói nữa, một thời gian sau nhớ gọi điện về nhà, Tết đến thì nhớ mang bạn trai của em về.”

Sau khi cắt điện thoại thì nước mắt của Vu Đông vô cớ hạ xuống, từng giọt từng giọt, đã bao lâu rồi, anh hai đã bao lâu chưa nói chuyện với cô như vậy. Thì ra trong lòng anh hai cô đã từng là một người cần được yêu thương, trân trọng sao?

“Em bị gì vậy?” Hạ Phong về nhà thì thấy được Vu Đông một người ngồi trên ghế sofa khóc thì có chút đau lòng.

Vu Đông nhanh chóng lau khô nước mắt rồi nói: “Không có gì, vừa rồi mới gọi điện về nhà rồi bị mẹ mắng thôi.”

Hạ Phong nhớ đến việc Vu Đông rời nhà trốn đi thì hiểu rõ gắt đầu rồi an ủi nói: “Không sao đâu, ba mẹ sẽ không giận lâu đâu, một thời gian sau hết giận là tốt rồi.” “Ừ!” Vu Đông hỏi: “Hôm nay anh thuyết trình thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi!” Hạ Phong cười nói: “Em đã giúp tôi một chuyện lớn đó.”

Vu Đông giúp Hạ Phong phiên dịch tài liệu cả đêm thì tự nhiên biết hôm nay là thuyết trình về u, vì vậy liền nói: “Em chỉ là giúp một việc nhỏ thôi. Nhưng nếu phương án của anh thành công thì đó là tạo phúc cho rất nhiều người, cứu được rất nhiều mạng sống.”

“Đây cũng là nguyện vọng của tôi nhưng không biết có thành công hay không nữa.”

“Đương nhiên là có thể.” Hơn nữa cũng không lâu lắm đâu, chỉ cần mười năm thôi.

“Đúng! Trước khi penicillin được phát hiện thì nhiễm trùng vẫn là một căn bệnh nan y cho nên phải có niềm tin.” Hạ Phong cười nói.

Vu Đông nghe xong thì chỉ cười.

Hạ Phong thấy Vu Đông còn mặc áo ngủ thì nhắc nhở: “Đến giờ đi làm của em rồi kìa.”

Vu Đông lúc này mới phản ứng lại, nhìn đồng hồ thì thấy đã mười giờ tối, lúc này cô đã ngây ngốc lâu đến vậy sao?

“A?? Không nói với anh nữa em đi thay quần áo đây.”

Lúc Vu Đông thay quần áo ra ngoài thì thấy Hạ Phong đang đứng ở cửa.

“Anh muốn ra ngoài à?” Vu Đông nghi hoặc.

“Tôi đưa em đi làm!”

“Không cần đâu, xe buýt rất nhanh mà.” Vu Đông cự tuyệt, “Hôm qua anh đã một đêm không ngủ rồi mà lại còn làm việc đến giờ này nữa. Mai anh còn phải trực ban cả ngày nên anh đi nghỉ ngơi đi.”

Vu Đông nói xong thì mở cửa ra ngoài.

Hạ Phong ngăn người nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Vu Đông đến radio chủ trì tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' nhưng có lẽ bởi vì tâm trạng nên phát toàn các bài hát buồn bã. Trong máy tính một đồng người nghe gửi tin nhắn tỏ vẻ buổi tối còn nghe những bài hát này nên cảm thấy muốn khóc, muốn Vu Đông đổi bài khác vui vẻ hơn.

Vu Đông nghĩ nghĩ rồi phát bài 'Cung hi phát tài'.

Lập tức liền có một đồng người mắng đầu óc Vu Đông có vấn đề.

Vu Đông nhìn đồng tin nhắn đó tự nhiên thấy tâm trạng của cô tốt hơn chút ít.

...

Hạ Phong tắm rửa xong thì nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm tí tách tí tách, vừa nhìn ra cửa sổ thì hẳn thấy trời đã mưa.

Vu Đông lúc ra ngoài có mang dù không nhỉ?

Đồng hồ chỉ thời gian là mười hai giờ rưỡi, Hạ Phong cầm quyển sách ngồi bên cửa sổ đọc.

Bỗng nhiên có tiếng sấm bùm một cái, trời mưa càng lớn hơn nữa, Hạ Phong nhìn thời gian thì thấy đã một giờ rưỡi. Hạ Phong bỏ quyển sách đã đọc được một nửa xuống, cầm lấy chìa khóa xe ở trên bàn, đổi giày đi gara.

...

Vu Đông phát sóng trực tiếp xong thì đi ra cửa đài phát thanh, thấy trời mưa ở ngoài thì ngại ngần cả người, sao trời lại mưa rồi?

Trạm xe buýt ở đối diện, khoảng cách từ đây đến đó cỡ hai trăm mét, nếu không thì chạy đến đó?

Vu Đông tay cầm túi xách, dự định dầm mưa chạy đến trạm xe buýt thì thấy một bóng người quen thuộc đang cầm dù bước đến.

“Hạ Phong?” Vu Đông kinh ngạc nói.

Hạ Phong thấy Vu Đông đang lấy túi xách che trên đầu thì cười giúp Vu Đông bỏ xuống rồi nói: “Em dự định cứ để vậy rồi dầm mưa chạy ra?”

“A?” Vu Đông vẫn còn ở trạng thái khiếp sợ khi thấy Hạ Phong.

“Con gái sao có thể để mình ướt vật như vậy chứ?” Hạ Phong không đồng ý với hành vi của Vu Đông.

“Anh... Sao anh lại đến đây?”

“Em không cho tôi đưa em đi làm thì cũng phải cho tôi đón em về chứ!” Hạ Phong nói.

“Em đã nói là không cần rồi mà?”

“Con gái thì không cần thiết phải tỏ ra mình mạnh mẽ như vậy đâu. Mẹ tôi thường nói những cô gái biết làm nũng sẽ được nhiều người thích hơn.” Hạ Phong đưa một cây dù khác cho Vu Đông. “Đi thôi, xe ở ngoài.”

Vu Đông nhận dù, ngại ngốc đứng yên, đây vẫn là lần đầu tiên có người đón cô về, nói với cô không cần tỏ ra mạnh mẽ,

“Em không biết làm nũng.” Vu Đông bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy.

Hạ Phong nghe vậy liền sững sốt, sau đó thì cười: “Không sao đâu, cái này rất dễ học.”

Vu Đông nhìn cây dù trong tay cô, lại nhìn Hạ Phong đang đứng dưới mưa, cuối cùng thì đem dù bỏ vào túi xách rồi trực tiếp chạy vào dù của Hạ Phong, rồi ôm lấy cánh tay của hắn.

“Sao em không dùng dù kia?” Hạ Phong buồn bực.

“Có ai đi đón một cô gái lại mang theo hai cây dù chứ, một cây thôi thì mới lãng mạn biết không.” Vu Đông kéo cánh tay của Hạ Phong rồi dựa vào gần hơn nữa, không biết là sợ mưa ướt hay là do trên người đối phương ấm áp quá.

Hạ Phong cúi đầu nhìn thì thấy vành tai của Vu Đông đỏ lên liền cười cười rồi mang Vu Đông ra ngoài.

Nếu ngày mưa mà tâm trạng của bạn lại không tốt thì hy vọng bạn sẽ luôn có một người kề bên, giúp bạn cầm dù!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lời âu yếm

“Ừm... Tôi sẽ lấy thân phận nữ giới hỏi bạn vài vấn đề.” Vu Đông sửa sang lại suy nghĩ của cô rồi nói: “Chiều cao, cân nặng, tuổi, bằng cấp, công việc của bạn là gì?”

“1m65, 70kg, tốt nghiệp đại học, 20 tuổi, hiện tại đang làm marketing bất động sản.”

“Bạn có thể nói tiền lương một năm của mình là bao nhiêu không?”

“Cộng cả tiền thưởng, trợ cấp thì một năm có khoảng năm vạn. Tôi rất tiết kiệm nên một năm có thể để dành được ba vạn.”

“Ừm... Bạn hẹn hò không cần tiêu tiền sao?” Vu Đông đỏ mặt hỏi lạnh.

“Có chứ, tiền vé xem phim và bắp rang là tôi trả. Nhưng họ xem phim cùng tôi một lần xong đều nói không hợp nhau, bởi vậy tôi cũng chỉ tốn tiền mười lăm vé xem phim thôi.”

Ngay tức thì, tin nhắn trong máy tính xuất hiện ào ào, có người nói 'huynh đệ này thật tài năng đó', cũng có người nói 'người xấu xí lại thích làm trò', vân vân...

Vu Đông gãi đầu, do dự một lát nhưng vẫn nói một cách thản thía: “Trắng Trắng à, nếu bạn còn tiếp tục như vậy thì tôi sợ là người thứ mười sáu cũng không nhận được bỏ bạn mà đi đó.”

“Tại sao chứ? Chê tôi không có tiền hay là chê tôi lùn?” Trắng Trắng kích động nói.

“Đều có!”

Vu Đông vừa nói xong thì lập tức có một đồng tin nhắn khen Vu Đông, như là “Người dẫn chương trình là dũng sĩ đó!” “Người dẫn chương trình là lực sĩ nha!” “Người dẫn chương trình ngày mai sẽ bị trừ tiền lương rồi!” “Cuối cùng đã có một người dẫn chương trình dám nói thật!” “Người dẫn chương trình hãy nói cho hần là hần còn keo kiệt nữa.” vân vân...

“...” Trắng Trắng lúc đầu tâm trạng không được tốt cho lắm nên muốn gọi điện thoại chia sẻ, hần nghĩ rằng ở kênh công khai như vậy thì người dẫn chương trình làm thế nào cũng phải an ủi mình, ai ngờ hần lại gặp một người dẫn chương trình không đi theo kịch bản.

“Bạn nghĩ thử xem bạn đã không cao rồi còn nặng nữa, một năm chỉ kiếm được năm vạn mà đã phải để dành hết ba vạn, hẹn hò với mười lăm cô gái còn dám nói là mình chuyên nhất...”

“Jack Ma cũng không cao mà!”

“Jack Ma là tỷ phú còn bạn là gì?” Vu Đông phảng phất đã trở về kiếp trước, lúc đối tượng xem mắt của cô, nhưng lúc đang nói hăng say thì bỗng nhiên cô thấy Vũ ca xua tay với mình. Lúc này Vu Đông mới phản ứng lại, cô hiện tại đang phát sóng trực tiếp, vậy nên cô chuyển lời nói của mình ngay tức thì:

“Nhưng bạn vẫn còn trẻ mà, người đàn ông mới hai mươi tuổi kết hôn sớm quá lắm gì chứ, lúc này phải đi phát triển sự nghiệp của mình biết không, marketing bất động sản là một công việc rất có tiềm lực đó. Từ giờ trở đi bạn phải cố gắng trở thành nhân viên marketing tốt nhất trong công ty sau đó tranh thủ trong vòng mười năm trở thành ông chủ của một công ty địa ốc. Đến lúc đó bạn nhận công nhân chỉ chọn mỹ nữ, tôi cam đoan lúc đó bạn gái bạn không chỉ muốn cùng bạn đi xem phim thôi đâu. Còn tiền thì không phải để đó để dành biết không, tiền là thứ mình làm ra chứ không phải là thứ để dành ra được! Bạn không thấy người bình thường mới để dành tiền còn ông chủ đều đi vay tiền hay sao!”“...”

“...”

Văn phòng khoa u của bệnh viện, một tràng tiếng cười đột ngột vang vọng khắp phòng.

Thiệu Nhất Phàm một bên xoa nước mắt chảy ra lúc cười một bên nói: “Ôi, tớ thích người dẫn chương trình này quá, nữ trung hào kiệt* đó!”

(*nữ trung hào kiệt: người phụ nữ có tài năng xuất chúng trong nữ giới)

“...” Biểu tình của Hạ Phong cũng đặc sắc vô cùng.

“Tớ luôn không hiểu sao gần đây cậu cứ nghe đài suốt vào buổi tối thì ra là vậy, rất hài hước đó, về sau tớ cũng nghe.” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Tiết mục kỳ này đủ để tớ cười suốt tuần rồi.”

“Cậu cười đủ chưa?” Hạ Phong thấy Thiệu Nhất Phàm cười đến mất hình tượng thì nhin không được nói.

“Không đủ, nhớ đến thì liền muốn cười rồi, người dẫn chương trình này rất có cá tính đó.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Hiện nay người dẫn chương trình TV hay radio đều giả dối không à, tớ thích kiểu người nói thật thế này cơ!”

Hạ Phong không nói gì.

“Nhưng người dẫn chương trình này sẽ không bị đài phát thanh đuổi việc chứ.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Hơn nữa tên của người dẫn chương trình cũng rất quen tai đó, Ngư Đông Ngư Đông, tên rất giống tên của người vợ mới nhạt của cậu đấy!”

Hạ Phong mặt không biểu tình nhìn đối phương liếc mắt một cái.

“Không thể nào?” Thiệu Nhất Phàm về mặt ngốc ngốc nói, “Thật là vợ cậu đó hả?”

“Cậu nói thử xem?” Bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Vu Đông nên Hạ Phong luôn mở radio vào mười hai giờ đêm để xem coi Vu Đông có bình an đến được đài phát thanh hay không, rồi lại gửi tin nhắn vào lúc ba giờ để xác định Vu Đông về nhà chưa.

“Khụ, không có gì đâu, có lẽ lời nói của Vu Đông hôm nay sẽ bồi dưỡng một ông trùm địa ốc vào mười năm sau thì sao.” Thiệu Nhất Phàm nói.

Vì vậy mười năm sau, khi Tráng Tráng vừa béo vừa lùn một bên kéo mỡ nữ một bên khẳng khẳng tặng Vu Đông một đồng biệt thự thì Thiệu Nhất Phàm còn đang cảm thán chính mình tiên đoán như thần.

@@

Hôm sau, Vu Đông ngủ đến hai giờ trưa mới thức dậy rồi không tinh táo bước vào phòng bếp, vừa nhắm mắt vừa duỗi tay lấy nước trong tủ lạnh.

Hạ Phong đứng một bên nhìn thật lâu rồi lắc đầu, kéo Vu Đông đang mơ hồ trở lại phòng khách rồi đưa cho cô một ly nước mật ong.

Vu Đông uống nước xong thì tinh táo hơn nhiều, cô thấy Hạ Phong thì kinh ngạc nói: “Hôm nay anh không đi làm à?”

“Hôm nay được nghỉ!” Hạ Phong thấy Vu Đông uống hết cả ly thì lại rót thêm cho cô nửa ly rồi nói: “Sau này đừng ngủ lâu như vậy nữa, em ngủ càng lâu thì đại não ngủ đông sẽ càng dài, lúc đó phản ứng sẽ rất chậm.”

“Nhưng em buồn ngủ!” Vu Đông chưa tỉnh ngủ lắm nên thanh âm còn mang theo giọng mũi, đầu tóc rối tung cộng thêm biểu tình ủy khuất có vẻ đáng yêu cực kì. “Em phải học không chế bản thân chứ!”

“Nhưng em không chế không được, anh có ghét bỏ em không?”

“Tôi chỉ lo lắng cho sức khỏe của em thôi. Thời gian dài làm việc và nghỉ ngơi hỗn loạn sẽ không tốt cho cơ thể.” Hạ Phong lắc đầu nói.

“Chỉ cần anh không chê em là được rồi!” Vu Đông híp mắt cười rộ lên nói.

Hạ Phong cười cười, cuối cùng cũng không nhịn được duỗi tay xoa đầu Vu Đông.

“Phản ứng đã chậm chạp mà anh còn xoa nữa, mai mốt mà em trở nên ngốc thì anh phải nuôi em đó!” Vu Đông bắt mồm.

“Được đó, tôi nuôi em!”

Vu Đông chớp mắt, bay mất con buồn ngủ luôn.

“Đói bụng rồi phải không, em muốn ăn gì?” Hạ Phong hỏi.

“Thịt thăn chua ngọt!” Vu Đông trả lời.

“Em rất thích mấy món chua chua ngọt ngọt sao?” Lần trước là sườn xào chua ngọt còn bây giờ lại là thịt thăn chua ngọt.

“Rất khó làm hả? Vậy xào rau cải xanh là được rồi.”

“Không đâu, tôi làm được, em đi rửa mặt trước đi.” Nói xong Hạ Phong đứng dậy vào phòng bếp.

Vu Đông ngồi trước bàn sừng sột một hồi sau đó liền ngáy ngốc cười. Cô sờ sờ mặt mình, sau đó sờ được một cục ghèn, cô lập tức cảm thấy không ổn nên điên cuồng chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Khi Vu Đông vệ sinh cá nhân sạch sẽ xong trở lại phòng khách thì điện thoại của Hạ Phong reo lên.

“Vu Đông, em lấy giúp tôi cái điện thoại.” Thanh âm của Hạ Phong từ trong bếp truyền ra.

Vu Đông ừ một tiếng rồi cầm di động của Hạ Phong đến phòng bếp nói: “Là bác gọi đến!”

“Mẹ tôi?” Hạ Phong đang xào rau thì nói, “Em giúp tôi nghe đi.”

Vu Đông hơi cup mắt xuống rồi cầm điện thoại về phòng khách: “Mẹ.”

“Đông Đông sao, hôm nay hai đứa không đi làm à?” Giọng nói rộng rãi của mẹ Hạ từ đầu bên kia truyền đến.

“Vâng, hôm nay bọn con đều được nghỉ.”

“Ôi, mẹ không có làm phiền hai đứa hẹn hò chứ!”

“Không có đâu, tụi con đang nấu cơm ở nhà.”

“Nấu com? Hạ Phong đang trong bếp à?” Mẹ Hạ suy đoán.

“Vâng, mẹ muốn nói gì với anh không?” Vu Đông lại vào phòng bếp đưa điện thoại cho Hạ Phong.

Đúng lúc Hạ Phong vừa tắt bếp, hắn dùng ý bảo Vu Đông mang đồ ăn ra ngoài, sau đó cầm điện thoại nói chuyện với mẹ Hạ.

“Con trai à, con cùng Vu Đông nấu com hả?” Mẹ Hạ hỏi.

Hạ Phong nhìn thoáng qua Vu Đông, người chỉ bụng đồ ăn ra ngoài cũng bị nóng, rồi nói: “Tụi con cùng làm.”

“Ừ vậy mới được chứ, việc nhà thì hai người cùng nhau làm.” Mẹ Hạ nói.

“Mẹ à, lời nói của mẹ không có lập trường gì hết.” Từ nhỏ đến lớn Hạ Phong chưa bao giờ thấy mẹ hắn làm việc nhà.

“Sao có thể nói vậy chứ?” Mẹ Hạ nói, “Ba con có thể cưới mẹ là phúc khí tám đời của ông rồi, còn dám bắt mẹ làm việc nhà nữa hả, hơn nữa người phụ nữ là để sủng ái đó.”

“Tốt, về sau con sẽ học tập ba là được.” Hạ Phong cười nói.

“Đúng rồi, con làm mẹ suốt nửa quên mất, mẹ gọi điện thoại đến là muốn hỏi khi nào chúng ta mới đi gặp ba mẹ của Đông Đông vậy. Con nghĩ thử xem hai đứa đã đăng kí kết hôn rồi mà hai nhà vẫn chưa gặp mặt nữa.” Mẹ Hạ nói, “Con phải cùng nhà họ hẹn ngày trước đi nhé, nhân tiện hỏi luôn nhà họ thích gì để mẹ với ba chuẩn bị trước. Đừng có để đến lúc Vu Đông lớn bụng rồi mà hai nhà còn chưa gặp mặt biết không, như vậy rất kỳ cục đó.”

“...” Hạ Phong nhìn nhìn Vu Đông rồi đi đến ban công nói: “Chuyện này con đã biết rồi, lát nữa con sẽ thương lượng với Vu Đông sau, mẹ cứ lo nghỉ ngơi đi.”

“Hơn nữa con với Vu Đông cũng chưa muốn có con đâu.” Hạ Phong nói xong thì có chút chột dạ liền nhìn thoáng vào trong nhà.

“A?” Mẹ Hạ hiển nhiên có chút thất vọng, “Được rồi, Đông Đông vẫn còn nhỏ nên không gấp được nhưng việc thấy ba mẹ Vu Đông thì đừng quên đó.”

Hạ Phong đồng ý xong thì tắt điện thoại. Lúc này Vu Đông đã mang đồ ăn, dọn chén đĩa xong hết và đang chờ hắn.

“Sao em không ăn trước đi?”

“Com còn nóng mà, để đó nguội bớt trước đã.” Vu Đông đẩy một đĩa dưa hami vừa mới cắt xong qua rồi lấy lòng nói, “Ăn thử dưa hami em vừa cắt xem.”

Hạ Phong hứng thú bưng bưng ăn một miếng rồi nói: “Không tệ, có thể so với tiêu chuẩn của đầu bếp năm sao.”

Đầu bếp khách sạn năm sao dùng dưa hami cũng là dưa mọc trong đất thôi? Có gì khác nhau chứ?

“Đừng cho là em không hiểu anh đang châm chọc em nhé!” Vu Đông không vui nói.

“Đừng giận mà!” Hạ Phong cười nói, “Cho dù khả năng nấu nướng không bằng nhưng họ cũng không cắt dưa đẹp bằng em.”

Mẹ à, con rề mẹ thật là biết nói lời âu yếm đó!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vợ cậu muốn tán tỉnh cậu đấy!

Vu Đông lòng tiếng xong màn cuối cùng thì cảm kích bán đi ra khỏi phòng thu âm, đúng lúc thấy Hường Hiểu Nguyệt không màng hình tượng ăn tảo thì tức giận nói: “Hôm nay sao cậu không bày ra hình tượng bà chủ vậy?”

“Người khác đều đi hết rồi, toàn bộ nơi này chỉ còn có cậu với tớ còn trang cái gì chứ. Lúc học đại học tớ mặc quần lót cậu đều thấy cả!” Hường Hiểu Nguyệt đưa cho Vu Đông một trái táo.

Vu Đông nhìn quả táo cực to trước mặt thì cảm thấy muốn gặm xong nó cũng đủ mệt, vì vậy lắc đầu từ chối rồi ngồi vào ghế sofa bắt đầu kể khổ: “Tớ nói cậu nhé, về sau tiếp phim chọn cái nào hay hay một chút, cậu nhìn thử xem, phim truyền hình này cầu huyết* thấy sợ luôn ấy. Lúc tớ lòng tiếng không nhận được muốn ới luôn!”

(*cầu huyết: tình tiết máu chó, ví dụ như ung thư máu, tai nạn mất trí nhớ, anh em không cùng huyết thống, v.v)

“Ha ha, giờ cậu đã biết lý do vì sao tớ không tự mình lồng tiếng rồi đó.” Hường Hiểu Nguyệt vui sướng khi người gặp họa nói.

“Lần sau mà cậu còn bắt tớ lồng tiếng loại phim này thì phải thêm tiền lương đó.” Vu Đông nửa thật nửa giả nói.

“Thật là có một bộ đó, hình như gọi là 'bảo bối cực cưng của ca ca'. Nếu cậu đồng ý lồng tiếng nữ chính thì tiền lương tớ sẽ tăng gấp đôi cho cậu!”

“Lăn!” Vừa nghe tên liền muốn ói rồi.

Hường Hiểu Nguyệt cười một trận, gặm xong miếng táo cuối cùng thì nói: “Bây giờ vẫn còn sớm nên chúng ta đi mua sắm nhé!”

Vu Đông nhìn đồng hồ thì thấy lúc này mới ba giờ chiều, thật sự là còn sớm nên sáng khoái đồng ý.

Hường Hiểu Nguyệt chạy chiếc BMW màu đỏ của cô ấy khắp các con đường lớn, dù đi ngang qua các trung tâm mua sắm cũng không dừng lại, Vu Đông nhìn không được hỏi: “Đại tiểu thư à, cậu định đi đâu vậy?”

“Tớ đưa cậu đến một phòng làm việc tư nhân.” Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa nói, “Bây giờ quần áo trong trung tâm mua sắm nếu mua về mặc thì đều bị đụng hàng không à, làm sao mặc được chứ!”

“Được rồi, tớ theo cậu được thêm kiến thức đó.” Mất thẩm mỹ của Hường Hiểu Nguyệt rất tốt nên Vu Đông cũng yên tâm.

“Đến nơi thì cậu cũng chọn hai bộ đi, tháng sau mặc vào lễ đính hôn của Hân Hân luôn.”

“Hân Hân?” Vu Đông sững sốt một lát, cố gắng nhớ lại rồi mới hỏi với vẻ không chắc chắn: “Nhậm Hân Hân?”

“Đúng đó? Sao cậu lại kinh ngạc như vậy? Không lẽ cậu ấy không gọi điện thoại mời cậu sao?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc.

Có mời không? Chắc là có mời nhưng kiếp trước vào lúc đó cô đang đau lòng việc chia tay với Phương Hoa nên lễ đính hôn cũng không đến, sau đó, chắc là hai năm sau thì nghe nói Nhậm Hân Hân mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát.

Tính ra đã bảy tám năm không nghe người ta nhắc đến cái tên này.

“Nghĩ cái gì vậy chứ? Tớ đang hỏi cậu đấy.” Vu Đông lấy lại tinh thần thì cười nói: “Không có gì. Tớ chỉ là suy nghĩ, tội mình ba người, tớ yêu đương lâu nhất nhưng cuối cùng tốt nghiệp thì chia tay, cậu đối vô số bạn trai cuối cùng chỉ còn lại bạn trai cũ mà Hân Hân chưa bao giờ yêu đương lại là người kết hôn sớm nhất trong chúng ta.”

“Cái gì mà vô số bạn trai chứ? Cậu quá khoa trương rồi đó.”

“Vậy cậu nói thử xem là mấy người?”

“Tớ chưa có đếm thử bao giờ.” Hường Hiểu Nguyệt suy nghĩ một hồi thì phát hiện mình cũng chẳng nhớ rõ là bao nhiêu nữa.

“Không đếm được đúng không.” Vu Đông cười lạnh nói.

“Nhưng cũng không thể nói Hân Hân chưa bao giờ yêu đương được.” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Người ta có vị hôn phu kiêm thanh mai trúc mã đó.”

“Bốn năm chưa một lần đến thăm Hân Hân cũng tính à?” Vu Đông châm chọc nói.

“Cũng đúng, lúc đi học chúng ta cũng ít nói đến việc này nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng. Chỉ cần chờ đến tháng sau là có thể thấy rồi.” Hường Hiểu Nguyệt nhìn về phía trước, phát hiện đã đến nơi thì chậm tốc độ lại rồi ngừng xe.

“Đến rồi?” Vu Đông tò mò nhìn xung quanh, phát hiện đây là một khu biệt thự tương đối yên tĩnh.

“Người thiết kế nơi này ở trong nước cũng có danh tiếng nên ngẫu nhiên tới đây cũng có thể gặp mấy minh tinh hạng ba.” Hường Hiểu Nguyệt mang theo Vu Đông đi đến một đồng biệt thự màu đỏ.

Vu Đông vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh bốn phía, nhất là vườn ở ngoài biệt thự xây dựng rất tinh xảo.

“Dựa vào!” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên mắng, “Thế giới này thật là nhỏ quá!”

“Sao vậy?” Vu Đông nghi hoặc quay đầu lại thì phát hiện ra hai người đã đến cửa biệt thự, bên trong biệt thự có vài người khách, trong đó có cả bạn trai cũ của Vu Đông, Phương Hoa.

“Bữa khác chúng ta lại đến đi!” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

“Đã đến rồi còn đi đâu nữa?” Vu Đông không sao cả bước vào, Hường Hiểu Nguyệt thấy vậy cũng vào theo.

“Vu Đông?” Người thứ nhất phát hiện Vu Đông không phải là Phương Hoa mà là một thanh niên khác, nhưng Vu Đông thì không nhớ ra người này.

Phuong Hoa nghe được tiếng của Lôi Chấn thì quay đầu lại, khi thấy Vu Đông thì nhũn mày, sắc mặt trở nên khó coi.

“Anh bị táo bón à, mặt mũi khó coi thế?” Tôi còn chưa biến sắc đâu nhé nên đừng có dùng khuôn mặt khó coi đó.

“Phụt!”

“Phốc!”

Lôi Chấn và Hường Hiểu Nguyệt không hẹn mà cùng lúc cười ra tiếng.

“Cô...” Phuong Hoa mặt đỏ lên, lấy tay chỉ vào Vu Đông nói không thành tiếng.

“Mấy ngày không gặp mà tư thế chửi đồng của mấy bà tám anh cũng học xong rồi?” Vu Đông khen ngợi nói.

“Ha ha!” Hường Hiểu Nguyệt vừa cười vừa vỗ vai Vu Đông, còn Lôi Chấn thì đứng xấu hổ ở một bên, vẻ mặt muốn cười mà không dám.”Vu Đông, cô không nên quá đáng như vậy!”

Vu Đông thực tế không quan tâm Phuong Hoa, cô nhìn Hường Hiểu Nguyệt cười đến mất hình tượng như vậy thì liếc mắt với vẻ ghét bỏ rồi nói: “Cậu ăn gì mà lực tay lớn thế hả?”

Phuong Hoa thấy Vu Đông không quan tâm mình nói gì thì càng tức giận hơn, đang định mở miệng nói gì thì bị Lôi Chấn giữ tay lại rồi khuyên nhủ: “Đừng đứng ở đây cãi nhau, Na tỷ đang thử đồ ở trong đó!”

Phuong Hoa lại nhịn lại nhẫn cuối cùng cũng không bùng nổ.

“Hai người cũng đến đây mua quần áo à?” Lôi Chấn cười hỏi.

“Đúng vậy!” Hường Hiểu Nguyệt hiển nhiên là nhận thức Lôi Chấn: “Nghe nói cậu vào làm trong đài truyền hình rồi?”

“May mắn thôi!” Lôi Chấn khiêm tốn nói rồi nhìn về phía Vu Đông mà khen tặng: “Không thấy một thời gian mà giờ Vu Đông đã trở nên xinh đẹp rồi.”

Vu Đông nghe vậy thì sùng sốt, suy nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra người này là ai, chắc là bạn bè của tra nam vì vậy thuận miệng châm chọc: “Được như thế này còn phải cảm ơn người đứng kế bên cậu đó. Không cần mua quà cho anh ta nên tiền để dành xuống đủ để mua đồ trang điểm cho mình.”

“Cô có ý gì hả? Tôi dùng tiền của cô hồi nào?” Phuong Hoa cả giận nói, “Cô mua quà cho tôi nhưng lúc tôi chia tay cũng trả tiền cho cô rồi mà!”

“À? Không lẽ một vạn khối đó không phải là tiền chia tay hả?” Vu Đông hiểu ra nói.

“Cô...” Cho dù là dùng tiền của bạn gái hay tiền chia tay thì đều mang tiếng xấu hết.

Lôi Chấn cuối cùng đã nhìn ra, Vu Đông đã luyện thành thần công nên giờ Phuong Hoa chẳng còn là đối thủ của cô nữa, vì vậy Lôi Chấn đành phải kéo người đang chuẩn bị bùng nổ này sang một bên rồi hướng hai người kia nói: “Bọn tôi qua bên kia ngồi đây, hai người cứ chọn quần áo đi.”

“Ha ha! Cậu xem bộ dáng ngốc nghếch của anh ta đi!” Hường Hiểu Nguyệt mừng rỡ nói.

Thấy mấy người đã nói chuyện xong nên nhân viên cửa hàng đi lên lễ phép hỏi hai người cần mua quần áo kiểu gì.

“Hàng mới ra ở đâu vậy?” Hường Hiểu Nguyệt quen cửa quen nẻo nói.

“Xin đi theo tôi!” Cô nhân viên cửa hàng xinh đẹp mang theo hai người vào phòng trưng bày rồi nói: “Tất cả ở đây đều là hàng mới do nhà thiết kế của chúng tôi làm ra, nếu thích có thể vào thử đồ, nếu hai vị có yêu cầu sửa chữa gì thì nói với chúng tôi là được.”

Hai người gật đầu, nhân viên cửa hàng thấy vậy thì lui sang một bên, những phòng làm việc giống thế này đều cư xử như vậy, họ sẽ không đẩy mạnh tiêu thụ, ba hoa chích chòe với khách hàng mà họ sẽ làm khách hàng tự do lựa chọn, chỉ khi nào khách hàng cần thì họ mới trợ giúp.

Hường Hiểu Nguyệt nhanh chóng chọn được ba bộ quần áo, Vu Đông cũng chọn được hai bộ nên hai người vào phòng thay đồ để thử, đúng lúc đi ngang qua một người đẹp ngọt ngào.

“Đó là mc buổi tối của đài truyền hình, Lý Ân Na.” Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

“Cô gái lúc nãy?” Vu Đông gật đầu: “Hèn gì rất có khí chất.” “Cậu ngốc à!” Hường Hiểu Nguyệt nói: “Phuong Hoa và cô ấy làm việc chung ở đài truyền hình, lúc trước tớ lại nghe được tin cộng sự của Lý Ân Na hút ma túy nên bị bắt, rồi có vẻ như đài truyền hình muốn dùng người mới.”

“Ý cậu là cô ấy sẽ chọn Phuong Hoa làm cộng sự?” Vu Đông nói: “Phuong Hoa với vẻ mặt ngốc nghếch đó thì dù có làm mc dự báo thời tiết cũng sẽ có người chê hèn không đủ IQ đó.”

“Cậu độc miệng thật đấy!” Hường Hiểu Nguyệt vì tra nam bị ai một giây.

“Thử quần áo đi!” Cô cũng không thể nói cô trọng sinh về nên biết được Phương Hoa không hề được làm mc chương trình buổi tối.

Vu Đông thử hai bộ thì chọn được một bộ đầm có màu xanh nhạt dần, mặc vào nhìn tươi mát sạch sẽ, làm người khác nhìn vào thấy trước mắt sáng ngời.

“Cái đầm này rất thích hợp với cô đó!”

Vu Đông ngẩng đầu lên thì thấy Lý Ân Na đang nói chuyện với cô, vì vậy cô gật đầu lễ phép rồi khách sáo nói: “Cám ơn, bộ của cô cũng rất đẹp.”

Phương Hoa há hốc mồm nhìn Vu Đông, trước kia chưa bao giờ phát hiện Vu Đông cũng rất xinh đẹp.

“Rất thích hợp với cậu đó!” Lôi Chấn khen.

Vu Đông cười cười không nói gì làm Phương Hoa có chút hụt hẫng nhưng cũng không dám nói gì, hấn sợ Vu Đông không bận tâm gì đến Na tỷ mà châm chọc hấn.

“Ngư Đông, cậu thấy bộ tớ đang mặc đẹp hơn hay bộ hoa hồng này đẹp hơn!” Hường Hiểu Nguyệt vén rèm qua, tay cầm một bộ đầm rồi so sánh.

“Hoa hồng đi!” Vu Đông nói.

“Có tục tằng quá không?” Hường Hiểu Nguyệt hơi do dự nói, trên váy có tảng lớn hoa hồng nhìn rất thích nhưng lại sợ không hợp.

“Không đâu!” Vu Đông nói, “Cậu đẹp theo kiểu điểm lệ mà, đúng lúc áp được cái váy này.”

“Được rồi, để tớ thử lại xem sao.” Mắt thẩm mỹ lúc trước của Vu Đông thì Hường Hiểu Nguyệt hoàn toàn không chấp nhận nhưng gần đây mắt thẩm mỹ của Vu Đông khá hơn nhiều nên Hường Hiểu Nguyệt tạm thử một lần xem sao.

Lúc rèm được kéo qua lần nữa thì Hường Hiểu Nguyệt giống như phóng điện khắp người vậy, trên váy là hoa hồng to, nhìn qua có sự nhiệt tình và xinh đẹp.

Hai thanh niên thấy trước mặt mình sáng ngời, còn Lý Ân Na cũng nhìn không được khen tặng: “Mặc cái này xinh đẹp hơn nhiều đó.”

Hường Hiểu Nguyệt cũng rất vừa ý nên nói với Vu Đông: “Váy tớ mua cái này!”

Nhân viên cửa hàng rất có ánh mắt nên đến hỏi: “Ngài mặc luôn hay bỏ bao?”

“Mặc luôn.” Hường Hiểu Nguyệt nói xong thì hỏi Vu Đông: “Cậu mua cái này phải không?”

Vu Đông gật đầu rồi nói: “Thanh toán giùm tớ luôn đi, có gì trừ vào tiền lương.”

Hường Hiểu Nguyệt lấy thẻ ra rồi đưa cho nhân viên cửa hàng.

“Cũng thanh toán cho tôi, lúc này quần áo thử qua đều bỏ bao nhé!” Lý Ân Na cũng đưa thẻ cho nhân viên cửa hàng rồi nói với Phương Hoa và Lôi Chấn: “Cửa hàng này không tồi, cảm ơn hai người đã giới thiệu.” Không có gì! Tiện đường mà.” Phương Hoa vội vàng tiếp lời.

Lôi Chấn cười gật đầu phụ họa.

Hường Hiểu Nguyệt đang xem trang sức thấy vậy thì lặng lẽ nói: “Xem đi, tớ nói đúng rồi, đang nịnh bợ người ta đó!”

Vu Đông lúc này tuy không cho Phương Hoa chút mặt mũi nào nhưng chuyện liên quan đến công việc của đối phương thì không hề nhúng tay, cô chỉ cười cười rồi cầm một đôi hoa tai mang thử: “Đẹp không?”

“Đẹp!” Hường Hiểu Nguyệt lùi ra một khoảng để quan sát rồi mới bình luận, “Thêm một cái dây chuyền nữa là hoàn mỹ rồi.”

“Không thích cái nào cả nên mua đôi hoa tai này trước đi.” Vu Đông này giờ nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thích đôi hoa tai.

Nhân viên cửa hàng tính tiền xong, đóng gói bỏ bao giúp ba người, Lý Ân Na nhận xong thì gật đầu với hai người rồi rời tiệm.

Lôi Chấn cười cười cũng đi theo, Phương Hoa thì nhìn Vu Đông một cái, có vẻ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Vu Đông lại thanh toán tiền đôi hoa tai xong thì hai người mới đi đến bãi đỗ xe.

Hai người dự định cùng đi ăn cơm chiều với nhau, ai ngờ xe chạy được nửa đường thì Hường Hiểu Nguyệt bị 'mẫu thân đại nhân' triệu hoán, nên đành phải để Vu Đông lại bên đường.

Vu Đông cầm túi nhìn xung quanh thì phát hiện nơi này rất gần bệnh viện mà Hạ Phong làm việc, cô lại nghĩ gần đây Hạ Phong đều làm vào ca sáng, lúc cô đi làm thì Hạ Phong mới về nhà, lúc cô thức dậy thì Hạ Phong lại đi làm nên tính đi tính lại hai người đã không gặp mấy ngày.

Vu Đông đến gần bệnh viện thì lấy di động ra, lúc đầu cô muốn gọi điện thoại nhưng lại sợ Hạ Phong đang bận rộn nên đành phải gửi tin nhắn:

“Anh có bận không?”

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Hạ Phong gửi tin nhắn lại nên Vu Đông nghĩ chắc đang bận. Cô xem xét chung quanh một lát thì đi đến tiệm trà gọi một ly nước trái cây rồi đợi Hạ Phong trả lời tin nhắn.

Khoảng hai mươi phút sau thì Hạ Phong mới gửi tin nhắn đến:

“Tôi mới làm việc xong.”

“Anh muốn ăn cơm chiều với em không? Em đang ở ngoài bệnh viện của anh đó...” Vu Đông nhìn xung quanh thì thấy ở đường đối diện có một tiệm cơm tây nên đánh tiếp chữ: “Ăn bò bít tết ở tiệm cơm tây.”

“Em ăn đi tại bệnh viện hay có việc đột xuất lắm, tôi sợ mới ăn được một nửa thì đã phải chạy về bệnh viện rồi.” Trong lúc đang làm việc thì Hạ Phong rất ít khi rời bệnh viện.

Vu Đông hút hai hộp nước trái cây, suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra tiếp tục gửi tin nhắn: “Được rồi, thật ra em quên mang tiền!”

“Đợi tôi!” Lần này trả lời rất nhanh.

Vu Đông cười một cách gian trá rồi mang theo túi xách đi đến tiệm cơm tây đối diện.

Bệnh viện.

Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong cởi áo blouse trắng ra, có vẻ như muốn ra ngoài thì kinh ngạc nói: “Cậu về à?”

“Vu Đông ở tiệm cơm tây gần đây ăn cơm nhưng quên mang tiền. Tôi đi ra tính tiền giúp cô ấy.” Hạ Phong giải thích.

“À.”

Đột nhiên có một cô y tá chạy đến gõ cửa văn phòng nói: “Bác sĩ Hạ, khoa trưởng tìm ngài có việc!”

“Được, tôi qua ngay.” Hạ Phong đáp ứng xong thì lập tức rời rầm chuyện của Vu Đông.

“Khoa trưởng tìm cậu? Chắc là nói chuyện đi giao lưu ở bệnh viện Edward rồi, tôi nghe nói trong hai ngày này bệnh viện sẽ lập danh sách người được chọn.” Thiệu Nhất Phàm có vẻ như còn kích động hơn cả Hạ Phong nữa, “Cậu còn thất thần ở đó làm gì? Mau mau đi đến văn phòng của khoa trưởng đi!”

“Tôi phải gọi điện thoại cho Vu Đông trước đã!”

“Gọi điện thoại làm gì, đưa tiền thôi đúng không? Tôi thay cậu đi là được rồi.” Thiệu Nhất Phàm trợn nghĩa nói.

Vì vậy Vu Đông, lòng đang tràn đầy sự vui mừng, chờ được Thiệu Nhất Phàm, bộ dáng như hoa khổng tước.

Thiệu Nhất Phàm mỗi lần nhìn thấy Vu Đông đều cảm thấy cô gái này ngày càng xinh đẹp hơn. Hôm nay Vu Đông lại ăn mặc một cách tươi đẹp và thoát tục làm cho hắn không thể không cảm thán sự may mắn của Hạ Phong, không những nhặt được một cô vợ dịu dàng, hiền thảo mà còn có khí chất tốt đẹp.

“Chắc cô biết tôi, chúng ta đã gặp nhau rồi. Tôi là đồng nghiệp kiêm bạn thân của Hạ Phong, tôi là Thiệu Nhất Phàm.”

Vu Đông đã gặp Thiệu Nhất Phàm rồi, dù sao thì lúc mẹ Hạ nằm bệnh viện thì ngày nào cô cũng đi thăm, nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện với anh ta cả.

“Hạ Phong đâu rồi?”

“Hạ Phong có việc bận nên nhờ tôi đến giúp cô thanh toán.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Bệnh nhân?”

“Không phải, do đúng lúc khoa trưởng có việc tìm cậu ta thôi.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Tôi thấy cậu ấy lo lắng cho cô nên mới xung phong giúp cậu ta. Cô ăn xong chưa? Hết bao nhiêu tiền để tôi thanh toán?”

Vu Đông chớp mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, im lặng không nói gì.

“Chị có gọi món gì không?” Người phục vụ bỗng nhiên bước đến hỏi.

“Không cần đâu, tính tiền món tráng miệng này là được.” Vu Đông nói xong thì đưa cho người phục vụ một tờ tiền trăm nghìn.

Thiệu Nhất Phàm chớp mắt rồi nhìn tờ tiền trên mâm của người phục vụ liền ngây ngốc hỏi: “Cô... cô có mang tiền mà?”

“Bác sĩ Thiệu à, lần sau tôi có hẹn chồng mình đi ăn thì chuyện tính tiền như thế này anh không cần nhiệt tình như vậy nữa nhé!”

Hạ Phong à... Vợ cậu đang muốn tán tỉnh cậu đó, cậu có biết không thế?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thơ tình

Lúc Thiệu Nhất Phàm quay về bệnh viện thì cảm thấy cô vợ mới nhặt được của Hạ Phong thật không bình thường. Đạo hạnh của hắn cao thâm như vậy mà vẫn chưa rõ kịch bản của cô ấy là gì nữa. Vậy nên Hạ Phong thế nào cũng sẽ bị trói chặt chẽ mà thôi, ai, thật là lo lắng cho người huynh đệ này.

“Cậu lắc đầu làm gì thế? Có gặp được Vu Đông không?” Hạ Phong từ phòng khoa trường trở về thì thấy Thiệu Nhất Phàm đang ngồi rung đùi đắc ý nên hỏi.

“Có gặp.” Thiệu Nhất Phàm mang về mặt muốn nói lại thôi nhìn Hạ Phong.

“Biểu cảm này của cậu là sao hả?” Hạ Phong tức giận nói.

“Tớ muốn xem cậu nhiều một chút!”

“Cậu bệnh rồi hả?” Hạ Phong bị Thiệu Nhất Phàm nhìn chăm chú đến mức cả người không được tự nhiên, “Vu Đông có nói gì không, cậu có giúp tớ giải thích chưa đó?”

“Cậu để ý cái nhìn của cô ấy đến vậy à?” Thiệu Nhất Phàm đột nhiên hỏi.

“Cậu mới đi ra ngoài có một chuyến mà quảng luôn não rồi hả, nói một đằng suy nghĩ một nẻo.” Hạ Phong không kiên nhẫn nói.

“Rất có thể là vậy.” Thiệu Nhất Phàm nhớ đến lúc Vu Đông tính tiền với ánh mắt coi rẻ hắn thì cảm thấy IQ của hắn không đủ để đấu với đối phương.

“Kệ cậu, tớ tự gọi điện thoại hỏi là được!” Hạ Phong nói xong liền lấy di động ra.

“Tớ đã gặp người ta và cũng đã giúp cậu giải thích rồi.” Thiệu Nhất Phàm nói xong câu đó trước khi Hạ Phong kịp gọi điện thoại, “Hạ Phong à, tớ mới phát hiện ra là cậu và Vu Đông cũng rất xứng đôi đó.”

“Không phải cậu đang chờ bọn tớ chia tay sao?” Hạ Phong kinh ngạc nói, “Sao cậu mới ra ngoài có một chuyến mà giống như đã ngộ đạo rồi vậy?”

Ngộ đạo cái rắm á, tớ chỉ biết được gương mặt thật của vợ cậu thôi, với điểm đạo hạnh tí tẹo ấy của cậu thì thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của cô ấy đâu.

“Đừng rồi, khoa trường tìm cậu về việc đi nước Mỹ giao lưu phải không?” Thiệu Nhất Phàm nói sang chuyện khác.

Hạ Phong gật đầu nói: “Khoa trường nói hai vị chuyên gia nước Mỹ lần trước rất hứng thú với phương án trị liệu u mới của tớ nên muốn mời tớ đi nước Mỹ giao lưu.”

“Cao thủ nha!” Thiệu Nhất Phàm khen, “Người khác đều phải đâm nhau cho đầu roi máu chảy mới có thể chen vào còn cậu thì được mời, khác biệt rõ rệt về cấp bậc luôn.”

“Cậu nói nhỏ thôi. Muốn kéo hận thù cho tớ đó hả!” Hạ Phong trừng mắt nhìn Thiệu Nhất Phàm một cái.

“Cậu lo lắng làm gì. Cậu đã là thiên tài thì phải chuẩn bị tâm lý sẵn để gánh vác sự ghen ghét của đám người trần chứ.” Thiệu Nhất Phàm thấy Hạ Phong muốn tức giận thì nhanh chân cầu xin sự tha thứ, “Được, được rồi, tớ không nói là được chứ gì. Vậy tháng sau là cậu phải đi Mỹ rồi?”

“Ừ!” Hạ Phong gật đầu nói, “Không còn bao nhiêu ngày nữa đâu. Vẫn còn tài liệu phải chuẩn bị nên cậu phải giúp tớ đó.” Chờ đến lúc Hạ Phong về đến nhà thì trời đã rạng sáng. Trong phòng trống rỗng, chỉ có cái đèn trên bàn sách là còn sáng.

Đây là thói quen của Vu Đông. Vu Đông thích bật đèn ở trong phòng khách cho dù là không có người ở nhà.

Hạ Phong đổi dép lê, lấy di động ra, mở chức năng radio rồi thuần thục chọn kênh của Vu Đông. Thông qua sóng điện truyền lại mà nghe được giọng nói

của Vu Đông.

“Mọi người tốt, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là chương trình 'Đêm khuya mị ảnh', tôi là dj Ngư Đông.” Vu Đông thuận thực nói lời dạo đầu rồi cầm một bức thư lên nói: “Ngư Đông tôi đã dẫn chương trình 'Đêm khuya mị ảnh' được một thời gian. Tuy tôi luôn tự nhận mình dẫn chương trình cũng tốt, đáng giá để thưởng thức nhưng chưa bao giờ hy vọng xa vời sẽ nhận được thư nhanh như vậy. Lúc nhân viên làm việc đưa bức thư này cho tôi thì làm tôi có chút hoảng sợ.”

“Giờ chúng ta sẽ xem thư người nghe này viết gì cho Ngư Đông nhé!” Vu Đông mở phong thư ra thì thấy đầu tiên là một tờ tiền trăm nguyên sau đó mới là lá thư.

Biểu cảm của Vu Đông lúc này có chút vi diệu và còn có chút lúng túng nữa: “Là tôi tự mình đa tình rồi. Bức thư này là thư tình của Frank, một người bạn đến từ nước Pháp, gửi cho một cô gái Trung Quốc mà bạn ấy yêu mến. Trong thư nói Frank và cô gái này đã làm bạn qua thư được mười mấy năm và vì muốn theo đuổi cô ấy nên Frank đã xin học đại học ở Trung Quốc. Hiện tại Frank đang học tiếng Trung ở trường ngôn ngữ học.”

“Bức thư này của Frank có lẽ đều được dịch bằng google dịch*, dù vậy tôi cũng có thể hiểu được đại khái ý chính.” Vu Đông trêu chọc nói, “Nhưng tôi còn muốn nhắc nhở anh bạn này một việc. Đó là đài phát thanh của chúng tôi đọc thư miễn phí nên không cần để một tờ tiền trăm nguyên vào đâu.”

(*nguyên văn là Baidu – một trang tìm kiếm của TQ tương tự như Google)

Vu Đông vừa nói xong thì máy tính vang lên vô số tiếng leng keng, tin nhắn xuất hiện ào ào.

'Người bạn nước ngoài này thật am hiểu tình hình trong nước của chúng ta nha!', 'Xem ra thủ tục đưa phong bì của nước ta đã nổi tiếng đến thế giới rồi!', 'Người dẫn chương trình mau đọc thư tình đi, nghe nói đàn ông Pháp rất lãng mạn đó.'

Vu Đông vẫn như thường ngày làm lơ tất cả tin nhắn rồi nói một cách trêu ghẹo: “Một trăm đồng tiền này tôi sẽ giúp bạn quyền góp cho hội chữ thập đỏ vào ngày mai. Vậy nên tôi đại diện cho các bạn nhỏ ở vùng núi cảm ơn bạn rất nhiều.”

“Bây giờ chúng ta sẽ đọc bức thư này. Đây là bài thơ tình của một nhà thơ trứ danh nước Pháp Paul Éluard có tên là 'Tôi chỉ muốn yêu em'.

“Je n'ai envie que de t'aimer

Un orage emplit la vallée

Un poisson la rivière

Je t'ai faite à la taille de ma solitude.

Le monde entier pour se cacher

Des jours des nuits pour se comprendre

Que ce que je pense de toi

Et d'un monde à ton image

Et des jours et des nuits réglés par tes paupières”

“Tôi chỉ muốn yêu em

Một cơn bão tràn vào thung lũng

Một con cá trong dòng sôngTôi và em mang cùng một nỗi cô đơn

Toàn thế giới là nơi chúng ta trốn tránh

Ngày ngày đêm đêm đã làm chúng ta hiểu nhau

Đôi mắt của em không nhìn về cái gì khác cả

Chỉ nhìn tôi người đang nghĩ về em

Chỉ nhìn đến thế giới trong trí tưởng tượng của em

Và mắt của em không chế ngày và đêm.”

(Editor: Bài thơ được trợ giúp từ google dịch vì mình không tìm được bản dịch thơ tiếng việt nào cả. Ai biết tiếng Pháp hoặc có hiểu biết về thơ nếu thấy sai sót gì xin báo lại với mình. Cảm ơn rất nhiều.)

Trước khi Vu Đông trọng sinh thì có một thời mê phim điện ảnh của Pháp nên có học tiếng Pháp một thời gian. Học không lâu lắm nhưng lúc đó có học thuộc vài bài thơ tình Pháp, trong đó có bài thơ này.

Vì vậy khi Vu Đông tự nhiên đọc bài thơ bằng tiếng Pháp thì đã làm chấn kinh vô số người đang nghe tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh'. Cho dù nhiều người nghe không hiểu ý của bài thơ nhưng cũng bị thanh âm của Vu Đông làm cho ngây ngất.

Khi bài thơ được đọc bằng tiếng Trung thì kênh tin nhắn lại một lần nữa bị nổ tung.

'Người dẫn chương trình thật là trâu bò, biết đọc tiếng Pháp luôn đấy!', 'Bây giờ làm người dẫn chương trình trên radio còn phải biết nhiều ngôn ngữ nữa ư?', 'Giọng nói này nghe hay thật đấy!'

'Bài thơ tình này hay quá đi, tôi cũng muốn có một người theo đuổi như vậy!', 'Người dẫn chương trình ơi, bảo người bạn ngoại quốc này đừng nhiệt tình quá, cô gái của chúng ta sẽ bị anh ta dọa đến chạy mất đồ, nói anh ta phải tỉnh tề một chút.'

Vu Đông cười nói: "Thơ tình đã đọc xong rồi. Tôi nghĩ cô gái, người được Frank yêu thầm, nếu đang nghe chương trình này thì đã biết được tình cảm của Frank rồi. Người con trai đáng yêu như vậy thì đừng bỏ qua nha."

...

"Chương trình hôm nay hình như đều quay chung quanh chủ đề 'tình yêu' ấy nhỉ. Vậy thì vào lúc cuối chương trình Ngu Đông sẽ đọc cho mọi người một câu mà Ngu Đông rất thích." Vu Đông nói.

"Tôi đang đợi một người có thể đặt dấu chấm hết cho nỗi cô đơn của tôi, một người có thể cùng tôi nghe hết tất cả các bài tình ca bị thương nhưng lại không làm tôi khóc."

"Nếu bạn gặp được một người như vậy thì đừng buông tay nhé! Tôi nghĩ người đó chính là người bạn yêu!" Vu Đông cười nói xong câu đó thì nói tiếp: "Được rồi, chương trình 'Đêm khuya mị ảnh' đã đến lúc kết thúc, hẹn gặp mọi người vào ngày mai."

Hạ Phong cầm một ly nước mật ong, lẳng lặng ngồi ở ghế sofa nghe Vu Đông đọc thơ tình. Dù biết bài thơ tình này là Vu Đông thay người gửi đọc cho cô gái anh ta yêu thầm nhưng Hạ Phong vẫn nghe đến mê mẩn.

Ly nước mật ong trong tay phảng phất như đã biến thành rượu, làm say mê tâm hồn người ta.

@@

"Ồ. Anh mới đi làm về à?" Vu Đông bước vào cửa thì thấy Hạ Phong đang ngồi trên ghế sofa nên ngạc nhiên hỏi.

Hạ Phong nhìn chăm chú vào Vu Đông thì thấy Vu Đông mặc một bộ quần áo mà hắn chưa thấy qua liền hỏi: "Em mua quần áo mới?" Anh phát hiện ra rồi à?" Vu Đông đổi dép lê rồi nói: "Vì mua bộ quần áo này mà em tiêu hết tiền trong túi rồi. Vậy nên lúc ăn cơm mới phải nhờ anh giúp đỡ ấy."

"Chuyện hôm nay thật xin lỗi em, tôi không thể tự mình qua được." Nghe xong lời Vu Đông nói thì Hạ Phong nhớ đến chuyện cơm chiều lúc nãy.

"Việc nhỏ thôi mà, không sao đâu." Vu Đông cười nói, "Bác sĩ Thiệu nói khoa trưởng tìm anh có việc nên chuyện đó quan trọng hơn."

"Là chuyện đi Mỹ giao lưu." Hạ Phong giải thích, "Mỗi năm bệnh viện của tôi đều có vài vị trí đi bệnh viện Edward ở Mỹ để giao lưu. Vốn là không có tôi nhưng nhờ lần trước em giúp tôi phiên dịch tài liệu và chuyên gia nước Mỹ ấn tượng với phương pháp trị liệu mới nên tôi mới có một vị trí."

"Phiên dịch là nhờ em nhưng chủ yếu là do luận văn của anh xuất sắc." Vu Đông hiểu rất rõ giá trị của cô.

"Nhưng cũng phải cảm ơn em." Hạ Phong nghiêm túc nói.

Vu Đông đảo mắt rồi nói: "Vậy anh đi Mỹ thì mua đồ giúp em với."

"Đương nhiên là được!" Hạ Phong không thèm suy nghĩ liền đồng ý, "Em muốn mua gì?"

"Rất nhiều đó. Nào là nước nê, nhũ tương, mặt nạ, son môi, nước hoa..." Vu Đông đọc đọc thì phát hiện ra rất nhiều thứ cần phải mua vì vậy dứt khoát nói: "Em đưa một danh sách cho anh."

"Được!" Hạ Phong cười sùng ái.

Vu Đông có chút mệt mỏi nên nhịn không được ngáp một cái.

"Đã trễ rồi. Chúng ta đi ngủ đi." Hạ Phong nói.

"Ừ! Ngủ ngon!" Vu Đông mơ mơ màng màng đứng lên.

"Ngủ ngon!"

Thực tế là lúc Hạ Phong từ bệnh viện trở về thì đã mệt mỏi nhưng ngay cả hắn cũng không hiểu vì sao bản thân vẫn ngồi trên ghế sofa nghe Vu Đông phát thanh.

Hạ Phong nhớ đến lời cuối cùng Vu Đông nói trong chương trình thì không khỏi suy nghĩ, hắn và Vu Đông có thể là hai người như vậy hay không?

Vu Đông tựa như một bí mật vậy. Trên người cô ấy không có sự ngây thơ vô tri của người mới bước vào xã hội, ngược lại còn mang theo sự ung dung thông minh.

Buổi trưa hôm sau, nhà ăn của bệnh viện.

Thiệu Nhất Phàm và Hạ Phong đang cùng nhau ăn cơm, như thường ngày nói chuyện mấy câu về người bệnh xong thì Thiệu Nhất Phàm nói sang chuyện khác: “Hôm qua tớ có nghe Vu Đông phát thanh, Vu Đông rất đa tài đa nghệ đó nha. Lần trước giúp cậu phiên dịch tài liệu thành tiếng anh, còn lần này lại đọc thơ bằng tiếng Pháp nữa.”

“Cậu vào nửa đêm không lo ngủ lại lo nghe vợ tớ phát thanh làm gì?”

“Hừ, cậu nói lời này làm tớ nhìn không được nghĩ mình là lão Vương hàng xóm* đó!” Thiệu Nhất Phàm đang muốn kể lể thì bỗng nhiên phát hiện ra cái gì nên nói: “Khoan đã, vợ cậu? Cái xưng hô này...”

(*lão Vương hàng xóm: một nhân vật hư cấu có thân phận là người tình của vợ bạn hoặc cha của đứa con bạn)

“Tớ xưng hô sao hả?” Hạ Phong thản nhiên.

“Ài... Tớ cứ tưởng cậu sẽ kiên trì được một thời gian, ai ngờ cậu đã rơi vào lưới tình rồi.” Thiệu Nhất Phàm lắc đầu thở dài.

“Cái thái độ cổ quái này của cậu là sao hả?”

“Không có gì đâu.” Thiệu Nhất Phàm có chút u sầu nói, “Cậu nói thử coi, tớ đã cô đơn lâu như vậy rồi, không biết chừng nào chân mệnh thiên nữ của tớ mới xuất hiện nữa.”

Tớ không muốn ăn cầu lương* đâu!

(*cầu lương = thức ăn cho chó: người độc thân = độc thân cầu, người độc thân khi nhìn thấy người khác túm ân ái thì gọi là bị cho ăn cầu lương)

“Không phải cậu đã nói với tớ một nửa y tá trong bệnh viện này đều thầm mến cậu à?”

“Tớ là người có nguyên tắc.” Thiệu Nhất Phàm lắc đầu nói, “Tớ sẽ không xuống tay với người gần đâu. Nếu như chia tay sẽ rất xấu hổ đó.”

“Reng reng reng...”

Hạ Phong cảm di động lên thì thấy là Vu Đông gọi đến vì vậy nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Hạ Phong, anh đang ở bệnh viện phải không?”

“Ừ.”

“Em có một người bạn không được khỏe và đang rất đau nên anh có thể tìm một chỗ cho cô ấy nghỉ ngơi một lát được không?”

“Em ở đâu?” Hạ Phong đứng lên.

“Phòng khám bệnh!”

“Chờ tôi đến!” Hạ Phong vừa nói vừa bước ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế? Mới ăn được có một nửa.” Thiệu Nhất Phàm ở đằng sau quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tìm bạn gái thật là khó khăn

Editor: Yuuki

Lúc Vu Đông thức dậy thì Hạ Phong đã đi bệnh viện từ sớm. Mỗi lần như vậy thì Vu Đông đều không thể không cảm thấy sự khác biệt giữa người với người. Vì sao có người ngủ ít như vậy lại làm việc được lâu như vậy cơ chứ, thật sự là không khoa học mà!

Vu Đông nghĩ đến việc cô còn phải đến phòng thu âm của Hường Hiểu Nguyệt thì nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi ra khỏi nhà. Trên đường đi ra khỏi khu nhà Vu Đông còn thuận tay mua hai cái bánh bao, coi như là bữa trưa.

Bởi vì mới lờng tiếng xong một bộ phim truyền hình nên phòng thu âm có vẻ rất yên tĩnh, nhưng Hường Hiểu Nguyệt chắc phải ở đây chứ?

Vu Đông nghi hoặc nhìn bàn lễ tân và căn phòng khách trống rỗng.

“Hiểu Nguyệt?” Vu Đông hướng về bên trong kêu.

“Người đâu?” Vu Đông lấy di động ra gọi điện thoại cho Hường Hiểu Nguyệt thì tiếng chuông quen thuộc từ phòng họp truyền ra.

Vu Đông bước đến gần phòng họp, đẩy cửa ra thì thấy Hường Hiểu Nguyệt nằm dựa vào bàn họp có vẻ đang rất đau đớn.

“Hiểu Nguyệt, cậu sao vậy?” Vu Đông hoảng loạn chạy đến.

“Tớ... đau quá!” Hường Hiểu Nguyệt hữu khí vô lực nói.

“Đau ở đâu?”

“Bụng!” Hường Hiểu Nguyệt đau đến mức không nói ra lời.

“Tớ đưa cậu đi bệnh viện!” Vu Đông đỡ Hường Hiểu Nguyệt ra ngoài gọi xe rồi chạy thẳng đến bệnh viện thành phố.

Đến được bệnh viện thì Vu Đông ngạc nhiên đến trợn mắt. Bệnh viện thực sự chưa bao giờ có ngày nghỉ bởi vì mỗi ngày đều đông người đến hết chỗ.

Vu Đông thấy Hường Hiểu Nguyệt đau đớn đến mức mặt đều trắng bệch thì lo lắng bạn tốt nên đành phải gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Cậu còn quen người trong bệnh viện nữa à!” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông cúp điện thoại thì hỏi.

“Cậu đã đau đến vậy rồi còn hỏi gì nữa.” Vu Đông tức giận nói.

“Tớ nghĩ hẳn là bệnh viêm ruột thừa.” Hường Hiểu Nguyệt bắt lấy tay của Vu Đông rồi nói: “Nếu có mổ thì nhớ nói bác sĩ giùm tớ là đừng để lại sẹo nhé!”

“Câm miệng!” Vu Đông cá giận nói.

“Đông Đông, cậu đối xử với tớ không còn tốt như trước nữa!” Hường Hiểu Nguyệt nói một cách đáng thương.

“Cậu...”

Vu Đông đang muốn nói chuyện thì đúng lúc đó Hạ Phong đi đến phòng khám bệnh. Hạ Phong thấy Vu Đông từ xa thì hô: “Vu Đông!”

“Hạ Phong!” Vu Đông vẫy tay với Hạ Phong.

Hạ Phong vừa chạy đến thì thấy bên cạnh Vu Đông là một cô gái có diện mạo diễm lệ đang đau đến mức môi trắng cả ra liền quan tâm hỏi:

“Cô đau ở đâu?”

“Ở đây!” Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào bụng mình.

Hạ Phong đề vào bụng Hường Hiểu Nguyệt rồi hỏi: “Ở đây thì sao? Đau không?” “Không đau!” Hường Hiểu Nguyệt lắc đầu nói: “Nhưng hình như lúc trước chỗ đó cũng đau, còn giờ thì không đau nữa.”

Hạ Phong đứng lên nhìn về phía Vu Đông rồi nói: “Đừng lo quá, chắc là viêm ruột thừa cấp tính!”

“Anh đẹp trai, có thể không mổ được không?” Hường Hiểu Nguyệt lúc này vẫn còn nhớ đến chuyện mổ sẽ để lại sẹo.

“Câm miệng! Mạng quan trọng hơn hay sẹo quan trọng hơn?” Vu Đông tức giận nói.

“Sẹo!”

“Vậy thì để lại sẹo cho cậu!”

Hình như là bị Vu Đông làm cho rối mắt rồi! Hường Hiểu Nguyệt thấy bụng mình càng đau hơn.

“Ha hả... Không mổ thì không được đâu. Nhưng tôi có thể nói với bác sĩ cố gắng không để lại sẹo!” Sau đó Hạ Phong quay sang hỏi Vu Đông, “Em đăng kí chưa?”

“Vẫn chưa.” Lúc này quá mức hoảng loạn nên chưa kịp làm gì cả.

“Không sao đâu. Đưa bảo hiểm y tế với thẻ căn cước đây để tôi làm cho.” Hạ Phong nói.

“Em đi gấp quá nên chỉ mang theo thẻ căn cước!” Vu Đông lật tung túi của Hường Hiểu Nguyệt lên, may là lúc chạy đi còn cầm theo.

“Đứng ở đây chờ một lát, tôi gọi y tá đến đây đưa hai người đi!”

Hạ Phong mới vừa đi thì một y tá đã đẩy xe lăn lại rồi trực tiếp đẩy Hường Hiểu Nguyệt vào một phòng bệnh hai người. Y tá còn treo một bình nước nói là để giảm đau.

Lúc này Hạ Phong làm xong xuôi các thủ tục liền trở lại rồi đưa thẻ căn cước cho Vu Đông: “Thủ tục nhập viện tôi đã làm xong rồi, một lát nữa bác sĩ sẽ đến. Bên kia tôi còn có việc nên đi trước nhé!”

“Được rồi, anh cứ đi lo việc của mình đi!” Vu Đông vội vàng nói.

“Có việc gì cứ gọi điện thoại cho tôi!” Hạ Phong cười nói, sau đó gật đầu với Hường Hiểu Nguyệt, “Tôi đã nói với bác sĩ rồi, sẽ không để lại sẹo đâu. Cứ yên tâm đi.”

“Cám ơn nha anh đẹp trai!” Hường Hiểu Nguyệt hướng về bóng của Hạ Phong rồi hô lên.

“Cậu lớn tiếng vậy, không đau à?” Vu Đông tức giận nói.

“Tớ khá hơn nhiều rồi!” Người có tinh thần thì tự nhiên bắt đầu nhiều chuyện, “Anh chàng đẹp trai này là ai vậy? Đẹp trai, là bác sĩ, phong cách quý ông, giọng nói lại cực kì dịu dàng nữa!”

“Cậu muốn làm gì?” Vu Đông hỏi.

“Đừng vô nghĩa. Chị đây còn độc thân đấy, người tốt đẹp như thế sao có thể buông tha chứ!” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Giới thiệu cho tớ với!”

“Cậu cũng nói là tốt thì sao tớ có thể để lại cho cậu được.” Vu Đông nói.

“Mục tiêu của cậu?” Hường Hiểu Nguyệt không chút nào nhụt chí nói, “Vây tớ sẽ không tranh với cậu đâu. Chừng nào cậu thành công thì bảo anh ta giới thiệu đồng nghiệp cho tớ là được.”

“...”

Lúc này một người bác sĩ chừng năm mươi tuổi đi đến, xem xét tình huống của Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: “Tình huống của cô không nghiêm trọng lắm. Hiện tại phòng giải phẫu chưa có, chừng nào trống thì tôi sẽ mổ cho cô. Yên tâm đi, Hạ Phong đã nói với tôi rồi, sẽ không để lại sẹo đâu!” “Cám ơn bác sĩ!” Vu Đông nói lời cảm ơn.

Mổ ruột thừa chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ nên chưa đến một tiếng thì đã kết thúc.

Khi cuộc giải phẫu kết thúc thì Hạ Phong có đến xem qua một lần, xác định Hường Hiểu Nguyệt không có việc gì thì mới rời đi.

Vu Đông chờ đến lúc ba mẹ Hường Hiểu Nguyệt đến mới rời khỏi bệnh viện. Nhưng trước khi rời bệnh viện thì Vu Đông đến khoa u một chuyến, đáng tiếc là y tá bảo Hạ Phong đang làm phẫu thuật rồi.

...

Hạ Phong phẫu thuật xong, lấy di động ra xem thì thấy có tin nhắn. Tin nhắn là của Vu Đông, trong đó nói là đã về đến nhà.

Hạ Phong cười cười, trả lời một câu đã biết.

“Hôm nay tớ muốn mệt chết luôn rồi!” Thiệu Nhất Phàm nằm xoài trên ghế nói, “Cậu nói thử xem, lúc trước không hiểu thế nào tớ lại chọn làm bác sĩ để làm gì vậy trời!”

“Hiện tại cậu cũng có thể không làm được mà!” Hạ Phong nhướn mày nói.

“Như vậy rất lỗ vốn đó, tớ học y phải hơn tám năm.” Thiệu Nhất Phàm chua xót nói, “Cực cực khổ khổ mới được như bây giờ.”

“Vây thì cậu còn phải tiếp tục. Cậu xem giám đốc của chúng ta đi, làm nghề này đã được ba mươi năm, nên cậu tự nghĩ xem có đáng hay không thôi!”

“Trời ạ!”

“Đừng hết nữa, lo ăn com đi!” Hạ Phong đánh Thiệu Nhất Phàm một cái.

Hai người đến nhà ăn của bệnh viện. Dù đã qua thời gian ăn com nhưng do tính chất công việc nên nhà ăn của bệnh viện có một quầy hàng cung cấp thức ăn 24/24, chỉ là thức ăn không được đa dạng cho lắm.

“Giám đốc Vương!” Hạ Phong gặp được giám đốc Vương của khoa ngoại thì lễ phép chào hỏi. Hôm nay người giải phẫu cho bạn của Vu Đông là ông ấy.

“Hạ Phong, Nhất Phàm. Hai cậu giờ này mới ăn com à.” Giám đốc Vương cười nói.

“Đúng vậy! Mới giải phẫu xong.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Vậy thì nhanh chóng ăn com đi.” Giám đốc Vương nói xong thì muốn rời khỏi nhưng bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó liền nói với Hạ Phong: “Cô gái hôm nay bị viêm ruột thừa đó hình như đặc biệt thích ăn cay nên nhớ bảo cô ấy chú ý nhé, đừng ăn cay quá!”

“Vâng!” Hạ Phong nói, “Đã làm giám đốc lo lắng rồi.”

“Không sao, không sao. Bác sĩ như chúng ta tìm một người bạn gái rất khó khăn nên phải quan tâm nhiều đến cô ấy biết không, huống chi cô gái này còn xinh đẹp như vậy!” Giám đốc Vương nói xong thì vui vẻ bỏ đi.

“Bạn gái gì? Vu Đông bị bệnh sao?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Không phải, là bạn của Vu Đông!”

“Rất xinh đẹp à?” Thiệu Nhất Phàm chú ý chỉ có chỗ này, “Đúng rồi, Vu Đông học ngành phát thanh mà ngành này thì toàn là người đẹp. Có độc thân không? Nếu có thì mai mối cho tớ với.”

“...” Câu trả lời của Hạ Phong là trực tiếp bỏ chạy lấy người.

Buổi tối Vu Đông lại ngồi xe buýt đi làm. Bác tài xế thấy Vu Đông thì nhiệt tình nói: “Bây giờ mỗi lần bác làm việc đều nghe tiết mục của cháu.”

“Thật sao! Bác thấy hay không?”

“Hay, hay lắm. Bác đã đề cử tiết mục của cháu cho các đồng nghiệp của mình rồi. Họ đều nói giọng của cháu nghe rất hay.”

“Vậy bác thay cháu cảm ơn họ với!” Vu Đông cười cười.

Cho dù lúc bắt đầu không hề hy vọng người khác thích tiết mục của mình nhưng một khi người khác tỏ ý yêu thích thì bạn vẫn sẽ rất vui vẻ.

Vu Đông mang theo thức ăn khuya đến phòng bật điện thoại.

“Ngày nào em cũng mang thức ăn khuya đến làm anh rất ngại đó!” Vũ ca vui vẻ nói.

“Vậy anh mỗi ngày giúp em bật điện thoại cũng làm em rất ngại đó!” Vu Đông ra vẻ khó xử nói.

“Ha ha, em thật là biết nói chuyện đó!” Vũ ca cười nói, “Có thứ này cho em xem nè!”

Vu Đông nhận tờ giấy mà Vũ ca đưa qua. Trên đó là tỉ lệ nghe đài vào các giờ, Vu Đông nhìn nhìn thì thấy tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh' cũng ở đó.

“Đừng nhát vào cùng thời điểm?” Vu Đông khiếp sợ nói.

“Tuy tỉ lệ nghe đài không cao cho lắm nhưng đứng nhất trong các tiết mục cùng thời điểm phát sóng đã là rất tốt. Dù sao cũng là tiết mục vào lúc đêm khuya.” Vũ ca vui như chính mình đạt được hạng nhất.

Vu Đông cũng rất vui vẻ nên người nghe đài 'Đêm khuya mị ảnh' phát hiện những bài hát hôm nay đều rất nhẹ nhàng.

“Được rồi, đã đến cuối chương trình rồi nên chúng ta sẽ nhận một cuộc gọi của người nghe nữa!” Vu Đông vừa dứt lời thì Vũ ca liền nhận điện thoại.

“Xin chào, tôi là Ngư Đồng!”

“Xin chào Ngư Đồng, tôi là Tráng Tráng!”

Được rồi, từ lúc những người nghe trước đó đều muốn ẩn danh cộng thêm cô đều gọi họ là Tráng Tráng, Mỹ Mỹ nên sau đó người nghe gọi đến đều tự động xưng mình là Tráng Tráng, Mỹ Mỹ luôn.

“Tráng Tráng à, bạn có câu chuyện gì muốn chia sẻ cùng chúng tôi không?”

“Tôi không có câu chuyện gì hết, tôi chỉ muốn tìm một người để nói chuyện!”

Vu Đông nhăn mày nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy bạn muốn nói gì?”

“Tôi cũng không biết mình muốn nói gì. Tôi chỉ cảm thấy thành phố này lớn như vậy nhưng lại không có một người nguyện ý nói chuyện với tôi.” Tráng Tráng nói.

Vu Đông nhớ đến trước khi trọng sinh cô có xem một bộ phim điện ảnh nên hỏi thử: “Bạn đang ở trên sân thượng sao?”

“Sao cô biết?” Tráng Tráng kinh dị nói.

“Hiện tại bạn có muốn nhảy lầu không?” Vu Đông cố gắng làm cho thanh âm của mình có vẻ bằng phẳng.

“Tôi đâu có ngốc, nhảy lầu làm gì cơ chứ!” Tráng Tráng nói.

“Vậy thì tốt rồi!” Vu Đông cười nói, “Lúc này nói chuyện với bạn làm tôi nhớ đến một câu chuyện. Nội dung câu chuyện là một người đàn ông sống một mình ở thành phố lớn. Mỗi ngày làm việc xong về đến nhà anh ta đều cảm thấy rất cô đơn, anh ta chỉ có thể nói chuyện cùng chú chó của mình. Bởi vậy sau một thời gian thì anh ta bị bệnh trầm cảm nên anh ta bắt đầu gọi điện thoại nói chuyện phiếm với người dẫn chương trình radio. Người dẫn chương trình nói với anh ta là anh phải bước ra một bước vì cuộc sống của mình. Vì vậy anh ta từ sân thượng bước ra ngoài.”

“...” Phía bên kia điện thoại lâm vào sự yên tĩnh.

Khu tin nhắn bỗng chốc trở nên âm ỉ, tất cả đều sôi nổi khiển trách Vu Đông nửa đêm lại đi kể chuyện kinh dị.

“Ngư Đông ơi, vừa nghe được cô nói vậy thì tự nhiên tôi cảm giác mình không phải là người thâm nhất. Thì ra còn có người yếu ớt hơn cả tôi nữa.” Tráng Tráng phăng phất như đã thông suốt nên nói, “Cô yên tâm đi, tôi sẽ không bước ra sân thượng, tôi còn phải về nhà!”

“Chúc bạn may mắn!” Vu Đông cúp điện thoại rồi nói lời kết thúc chương trình, “Mọi người còn nhớ hôm qua tôi đã nói gì không? Nếu cuộc sống làm chúng ta cảm thấy cô đơn thì bạn phải nhớ rằng có một người vẫn đang chờ đợi bạn. Khi hai người gặp nhau thì sẽ sưởi ấm cho nhau, khiến bạn không còn cô đơn nữa.”

Phát sóng trực tiếp xong thì Vu Đông bước ra khỏi đài phát thanh.

Hạ Phong lẳng lặng đứng trước cổng, chờ Vu Đông đi đến trước mặt mình thì cười đưa cho cô một ly trà sữa.

“Sao anh lại đến đây?” Vu Đông thấy Hạ Phong thì có chút kinh ngạc.

“Tôi vừa tan ca, thuận đường nên đến đây!” Hạ Phong không nói việc hãm dừng xe trước cổng đài phát thanh rồi lẳng lặng nghe Vu Đông phát sóng trực tiếp hai tiếng đồng hồ.

“Anh làm việc lâu như vậy rồi thì phải về nhà nghỉ ngơi sớm chứ!” Vu Đông đau lòng nói.

“Mai tôi không đi làm!” Hạ Phong nói.

Vu Đông nghe vậy thì sắc mặt tốt hơn một ít nhưng vẫn nói: “Không có lần sau nữa đâu nhé. Mấy bữa nay anh đâu có ngủ được bao nhiêu tiếng.”

Hạ Phong bỗng nhiên nở nụ cười.

“Anh cười cái gì thế?”

“Tôi nhớ đến lời giám đốc Vương nói.” Hạ Phong cười nói, “Giám đốc Vương nói bác sĩ như chúng tôi tìm bạn gái rất khó khăn nên phải biết quan tâm đối phương nhiều hơn.”

“Cho nên anh đến đón em?”

“Thuận đường đến đón em thôi, nhưng đặc biệt mua trà sữa nóng dành cho em.”

Cho dù đi xa đến đâu thì chúng ta luôn luôn nhớ đến nhà của mình, bởi vì ở đó luôn có người đang nhớ mong chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Không cần anh theo đuổi

Vu Đông mặc một bộ trang phục chính thức* đứng trước đài truyền hình thành phố gọi điện thoại cho Hường Hiểu Nguyệt: “Tớ đã đến nơi rồi nên cậu đừng có hồi nữa!”

(*trang phục chính thức: bộ quần áo mặc vào những dịp quan trọng hoặc khi cần có sự nghiêm túc. Nó có thể là âu phục hoặc trang phục truyền thống.)

“Đông Đông có lên! Tớ tin tưởng vào cậu.” Hường Hiểu Nguyệt hô lên.

“Đã biết!” Vu Đông bắt đầu dĩ cụp điện thoại.

Cô lên cái gì chứ. Kiếp trước chị đây ký một đồng hợp đồng, nói số lượng ra thì đủ hù chết cậu luôn đấy. Một cái hợp đồng lồng tiếng phim điện ảnh thôi, làm sao có thể làm tớ lo lắng được.

Vu Đông xoa xoa huyệt thái dương đang đau đớn vì không ngủ đủ giấc rồi chậm rãi đi vào đài truyền hình.

Nguyên nhân của việc này là do sáng hôm nay Hường Hiểu Nguyệt gọi điện thoại liên tục cho Vu Đông. Hường Hiểu Nguyệt nói trước đó cô đã dùng sức lực của trâu bò nên mới tranh thủ được một cơ hội đàm phán về quyền lồng tiếng bản Trung cho điện ảnh Hollywood.

Nhưng đạo diễn nổi tiếng ở quốc tế thì rất bận nên Hường Hiểu Nguyệt đã hẹn với trợ lý của đối phương vào lúc 11 giờ sáng hôm nay, đồng ý họ đến đài truyền hình để tuyên truyền cũng như đàm phán.

Chỉ là điều bất hạnh đã xảy ra, Hường Hiểu Nguyệt phải vào bệnh viện vì viêm ruột thừa nhưng hôm nay vẫn chưa thể cắt chỉ. Vì vậy Hường Hiểu Nguyệt lo lắng và vội vàng gọi điện thoại cho Vu Đông, bảo Vu Đông nhất định phải đi.

“Xin hỏi có phải là người của phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt không?” Một người đàn ông trung niên nói chuyện có giọng Quảng Đông hỏi.

“Xin chào.” Vu Đông, đang ngồi trong phòng nghỉ chờ đợi, lễ phép đứng lên vờn tay ra, “Ngài là Jack sao?”

“Đúng vậy, xin lỗi vì đã làm ngài đợi lâu.” Trợ lý của đạo diễn Steven Spielberg nói như một quý ông. “Đạo diễn Steven Spielberg vừa mới phỏng vấn xong và hiện tại đang uống cà phê trong quán của đài truyền hình. Ngài có thể nói chuyện về việc hợp tác với đạo diễn vào lúc này.”

Vu Đông gật đầu rồi cầm tư liệu đi theo trợ lý Jack ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau hai người đã đi đến quán cà phê ở tầng năm của đài truyền hình. Jack giới thiệu Vu Đông cho đạo diễn Steven Spielberg.

“Hello, director steven, i am yu dong from xiaoyue studio, you call me Fish.” Vu Đông dùng tiếng anh lưu loát kiểu Mỹ nói.

(Xin chào đạo diễn Steven Spielberg, tôi là Vu Đông, người đến từ phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt, ngài có thể gọi tôi là Fish.)

“Nice to meet you.” Đạo diễn Steven Spielberg đứng lên bắt tay với Vu Đông.

(Rất vui được gặp bạn.)

“It's a pleasure for you to give us this ce, a me show you the sij of our pany.” Vu Đông lấy ra tư liệu đã được chuẩn bị tốt rồi đặt lên bàn và nói, “Your movie is mainly expressed.....If you let our pany dub your movie, i believe it will be a wonderful cooperation”(Rất vinh hạnh vì ngài đã cho chúng tôi cơ hội này và để cho ngài biết thành ý hợp tác của phòng làm việc của chúng tôi thì tôi sẽ nói về bộ phim điện ảnh này. Bộ phim điện ảnh này ngài muốn thể hiện... Nếu ngài để cho phòng làm việc của chúng tôi vì ngài lồng tiếng thì tôi nghĩ đây sẽ là một cuộc hợp tác tuyệt vời.)

“You've seen my movies!” Đạo diễn Steven Spielberg kinh ngạc nói.

(Bạn đã xem bộ phim của tôi!)

“Yeah, and i love this movie!” Vu Đông cười nói.

(Phải, và tôi yêu bộ phim này!)

“You know it! You know me, Miss Fish!” Những lời Vu Đông nói lúc này chính là nội dung mà đạo diễn Steven Spielberg muốn truyền đạt cho mọi người.

(Bạn hiểu nó! Bạn hiểu tôi.)

“Give it to me, I'll make it perfect.” Bộ phim này kiếp trước Vu Đông đã xem qua, hơn nữa bởi vì tình tiết xuất sắc nên Vu Đông đã lên Douban xem rất nhiều bình luận của fan điện ảnh, và tự nhiên cũng đã xem qua ý tưởng muốn truyền đạt của đạo diễn Steven Spielberg.

(Hãy đưa nó cho tôi, tôi sẽ làm cho nó trở nên hoàn hảo.)

“Happy cooperation!” Đạo diễn Steven Spielberg cười rồi vờn tay ra.

(Hợp tác vui vẻ!)

“Happy cooperation!” Đến lúc này thì coi như lần hợp tác này đã đàm phán thành công.

Hai người vừa ký hợp đồng xong thì Jack đi đến, nhắc nhở đạo diễn Steven Spielberg đã đến lúc ghi hình tiết mục.

“I like you, miss Fish” Đạo diễn Steven Spielberg đứng lên nói lời chào tạm biệt với Vu Đông, “Your name is very cute, and you are amazing.”

(Tôi thích bạn – Tên của bạn rất dễ thương và bạn thật tuyệt vời.)

“Thank you!”

(Cám ơn!)

Vu Đông lễ phép đứng lên nhìn đạo diễn Steven Spielberg rời đi rồi mới cầm lấy bản hợp đồng mới ký xoay chuyển trên tay, cười tự tin và đắc ý.

Đây là động tác chúc mừng của Vu Đông mỗi khi ký thành công một hợp đồng nào đó!

“Lúc này thật là xuất sắc đó!” Bỗng nhiên có một giọng nam dễ nghe vang lên.

Vu Đông nghi hoặc xoay người lại, sắc mặt cô lập tức thay đổi, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, ở đâu cũng có thể gặp cả!

Phương Hoa và Lôi Chấn vào quán cà phê sau Vu Đông chỉ một lát, hai người ngồi bàn kế bên Vu Đông nhưng bởi vì cô chưa từng quay đầu lại nên cô không hề phát hiện sự tồn tại của họ.

Nhưng hai người này lại chứng kiến từ đầu đến đuôi tư thế oai hùng của Vu Đông khi đàm phán. Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi mà cô đã có thể lấy được một hợp đồng mà nhiều phòng làm việc tha thiết ước mơ.

Mới chia tay chỉ hơn một tháng mà Vu Đông đã thay đổi đến mức Phương Hoa sắp không nhận ra được. Từ một cô gái thấy hân là mặt đỏ lên, chỉ cần thấy hân cười một cái là có thể vui vẻ cả ngày lại biến thành một người cường đại, tự tin đường hoàng, khí chất ưu nhã? Lôi Chấn tuy cũng kinh ngạc vì sự thay đổi của Vu Đông nhưng dù sao cũng chỉ là quen biết sơ qua nên chỉ nghĩ là đã nhận thức được một mặt khác của Vu Đông. Vì vậy Lôi Chấn nhìn không được khen thành tiếng.

“Hai người sao lại ở đây?” Vu Đông mang vẻ ghét bỏ nói.

Phương Hoa cảm giác được vẻ ghét bỏ trong lời nói của Vu Đông nên sắc mặt cô vẻ khó coi nhưng vẫn im lặng không nói gì.

“Bọn tớ ở chỗ này làm việc!” Lôi Chấn cũng không tức giận mà cười trả lời.

“À!” Vu Đông bình tĩnh, “Thì ra hai người ở đài truyền hình làm việc!”

“Phát âm của cậu rất tốt đó, cậu luyện tập như thế nào vậy?” Lôi Chấn hỏi.

“Xem phim Mỹ đó!” Dù sao cũng không thể nói là chị đây đã từng đi làm việc ở Mỹ trong hai năm.

Nói dối, cô lúc trước chỉ toàn xem phim Hàn Quốc thôi! Phương Hoa nói thầm trong lòng.

“Vậy ư? Tớ cũng rất thích xem phim Mỹ, cậu thích bộ phim nào nhất?” Lôi Chấn mắt sáng lên nói.

Anh bạn này, đừng thể hiện như hai chúng ta quen lắm có được không? Ngay cả tên của anh tôi còn chưa nhớ ra nữa!

Trong lúc Vu Đông đang suy nghĩ nên lấy lý do gì để đi khỏi đây thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Vu Đông?” Một người phụ nữ trung niên có vẻ mập mạp đứng ở cửa quán cà phê nhìn Vu Đông với vẻ mặt không thể tin tưởng.

“Cô chủ nhiệm?” Vu Đông cũng rất ngạc nhiên. Cô không tưởng được là mình sẽ gặp được cô chủ nhiệm, người mà cô đã không gặp nhiều năm tại đây.

Cô chủ nhiệm lớp của Vu Đông tên là Lâm Lâm, chính là người phụ nữ trung niên có vẻ mập mạp này. Công việc hiện tại của Vu Đông cũng là do cô ấy đề cử. Lúc trước khi trọng sinh thì Vu Đông không hề đi làm việc ở đài phát thanh nhưng cô chủ nhiệm cũng không trách cô, hơn nữa còn tâm sự, chia sẻ với cô. Khi Vu Đông mới đi làm không có tiền thì cô chủ nhiệm chính là người thường xuyên tìm một vài công việc lồng tiếng cho Vu Đông, để cô có tiền đóng tiền nhà.

Vì vậy việc gặp được cô chủ nhiệm, người mà cô đã không gặp trong mười năm khiến cho Vu Đông rất vui vẻ.

“Thật là em sao!” Cô chủ nhiệm mang vẻ mặt không thể tin được nói, “Lúc này cô cũng không dám gọi em. Sao mới không gặp một tháng mà em đã từ chim sẻ biến thành phượng hoàng* rồi?”

(*chim sẻ biến thành phượng hoàng: từ xấu xí, bình thường trở nên xinh đẹp)

“Sao lại nói là chim sẽ biến thành phượng hoàng chứ, em bắt đầu đã là phượng hoàng rồi, có thể nói là dục hòa trùng sinh*.” Vu Đông hớn hờ cười nói.

(*dục hòa trùng sinh: trải qua nhiều thử thách cuối cùng có thể có được một cuộc sống mới. Là thành ngữ xuất phát từ truyền thuyết phượng hoàng bị lửa thiêu đốt trong 500 năm, trở thành tro tàn sau đó trọng sinh.)

“Vậy sao em không trùng sinh sớm một chút chứ. Lúc trước đài truyền hình muốn tìm một người dẫn chương trình xinh đẹp thì cô đã có thể đề cử em.” Cô chủ nhiệm oán trách nói. “Nhưng người ta thích radio hơn mà.” Vu Đông chớp mắt.

“Ha hả, em thích là tốt rồi!” Cô chủ nhiệm cười cười không nói vấn đề này nữa, “Sao em lại đến đài truyền hình?”

“Em giúp Hướng Hiểu Nguyệt nói chuyện hợp tác!” Vu Đông cười nói, “Cô biết chuyện Hướng Hiểu Nguyệt mở một phòng làm việc lồng tiếng không?”

“Cô biết. Mà sao em ấy không đến?”

“Cậu ấy bị viêm ruột thừa nên nằm viện rồi!” Vu Đông nói.

“Ha hả... Vậy em ấy phải chịu đau rồi.” Cô chủ nhiệm biết Hướng Hiểu Nguyệt là một cô gái được nuông chiều từ nhỏ.

“Cô Lâm, sao cô cũng ở đài truyền hình?” Vu Đông hỏi.

“Đài truyền hình mời cô đến làm huấn luyện.” Cô chủ nhiệm lắc đầu nói, “Hiện nay đài truyền hình tìm người điều chỉ tìm kiểu xinh đẹp nhưng tiếng phổ thông lại nói không rõ.”

“Ha hả, chúng ta đừng nói điều này nữa, cô làm việc xong chưa? Em mời cô đi ăn cơm nhé, cho Hiểu Nguyệt trả tiền.” Vu Đông cười nói.

“Được, bây giờ chúng ta đi.” Cô chủ nhiệm nói xong lại nói với Lôi Chấn và Phương Hoa, “Hai em có đi không?”

Hai người còn chưa trả lời thì Vu Đông đã không vui.

“Cô Lâm ơi, nếu hai người họ đi thì em không đi đâu.”

“Sao vậy?” Cô chủ nhiệm ngạc nhiên, “Đang giận Phương Hoa à?”

“Bọn em chia tay rồi!” Vu Đông dứt khoát nói, “Tính cách của em thì cô biết đó, nếu chia tay thì sẽ thành kẻ thù. Nếu cô dẫn theo hắn thì có lẽ em sẽ quăng nguyên chén canh vào mặt hắn đó.”

“A?” Không phải đã nói sắp kết hôn sao? Tình huống gì vậy? Cô chủ nhiệm mờ mịt.

“Vu Đông!” Phương Hoa xấu hổ đến mức giận dữ hét.

“Sao hả?” Vu Đông lạnh lùng nhìn hắn một cái.

“Cô...”

Lôi Chấn thấy tình huống ngày càng xấu hổ thì giữ chặt Phương Hoa rồi nói với cô chủ nhiệm: “Cô Lâm, bọn em tí nữa còn phải sửa sang lại tài liệu nên không đi ăn cơm được đâu ạ.”

Cô Lâm thấy không khí có chút kỳ cục nên nhanh chóng kéo Vu Đông đi.

“Bạn gái cũ của cậu rất có cá tính đó? Không biết đã bước đến từ lúc nào, Lý Ân Na nói, “Nhưng với tính cách của cô ấy thì cậu cũng giữ không được. Vậy nên bị đá cũng chẳng sao đâu, dù gì đó cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

“Là tôi đá cô ấy.” Phương Hoa giận dữ nói.

“Thật sao?” Lý Ân Na rõ ràng là không tin nên cầm cà phê bỏ đi.

“Cô ấy không tin sao?” Phương Hoa hỏi Lôi Chấn.

“Tớ tin cậu.” Lôi Chấn an ủi nói.

“Ừ.” Cuối cùng cũng có người tin hắn.

“Nhưng dù sao cậu cũng là nam, nói ra ngoài là cậu đá bạn gái mình thì cũng không tốt cho lắm.” Lôi Chấn nhún vai.

“...” Càng nghe càng hoảng!!!

Ăn cơm trưa với cô Lâm xong thì Vu Đông cầm cái hộp đồng mới kí đi đến bệnh viện. Vào phòng bệnh xong thì trực tiếp quảng hợp đồng lên người Hướng Hiểu Nguyệt.

Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc mở ra, thấy chữ kí xong thì bỗng nhiên hét lên: “A!! Ai da!”

“Gọi cái gì vậy? Không sợ miệng vết thương vỡ ra à?” Y tá bước vào nói.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sẽ nói cô ấy.” Vu Đông liên tục nói xin lỗi mới tiễn y tá đi được.

Hường Hiểu Nguyệt che lại chỗ mới mổ, kích động nói: “Cậu thật sự thành công? Sao cậu làm được vậy hả?”

“Tớ đã bảo là đừng lo lắng mà. Tớ đã ra tay thì sẽ thành công.” Vu Đông cầm quả quýt ở đầu giường lên ăn.

“Tớ chưa bao giờ nghĩ là sẽ thành công. Cứ như là quả từ bầu trời rớt xuống vậy đó.” Hướng Hiểu Nguyệt kích động nói, “Chúng ta nếu làm tốt chuyện này thì coi như phòng làm việc của chúng ta đã có thể đứng vững ở lĩnh vực lòng tiếng.”

“Hợp đồng đã lấy được nhưng diễn viên lòng tiếng thì phải chọn lựa kĩ càng.” Vu Đông nói.

“Sợ gì chứ, trường học của chúng ta có rất nhiều giáo viên, ai cũng là trâu bò hết.” Hướng Hiểu Nguyệt đã sớm nghĩ xong phương pháp, chỉ cần hợp đồng kí xong thì không sợ không tìm thấy người.

Vu Đông cười hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

“Ngày mai có thể cắt chỉ rồi!” Hướng Hiểu Nguyệt ưu sầu nói, “Hè năm nay không đi biển được rồi, đáng tiếc cái bikini tớ mới mua.”

Thời gian qua thật nhanh, Hướng Hiểu Nguyệt khỏi hẳn rồi xuất viện. Cuối cùng cũng đến gần ngày Hạ Phong đi giao lưu ở Mỹ.

Máy bay vào lúc 9 giờ sáng, không tính là sớm nhưng đối với người như Vu Đông, phải làm việc đến 2 giờ sáng, 3 giờ sáng mới được đi ngủ thì 9 giờ sáng là một thời gian rất khó dậy.

6 giờ rưỡi sáng, Hạ Phong kéo vali, để lại một trang giấy trên tủ lạnh rồi ra khỏi nhà.

Lần này đi nước Mỹ giao lưu có năm người. Trừ Hạ Phong thì mấy người họ đều có bạn bè, người thân đến đưa tiễn.

Hạ Phong một người ngồi trên ghế, cười không nói gì.

Nhìn đồng hồ thì thấy đã sắp đến giờ vào cổng an ninh. Lập tức tiếng thông báo vang lên.

Mọi người sôi nổi từ biệt nhau, Hạ Phong cũng kéo vali dự định đi vào cổng an ninh.

“Hạ Phong!”

Hạ Phong dừng lại, xoay người lại với vẻ không thể tin được liền thấy Vu Đông thở hắt hắt đứng cách hắn mười mét.

Hạ Phong chớp mắt, bỏ vali ra rồi bước đến.

“Sao em lại đến đây?”

“Anh... Anh. Lúc anh đi sao không gọi em?” Lúc Vu Đông dậy đã gần 8 giờ, gọi xe rồi chạy đến sân bay, một đường đi đến đây cứ như là bay vậy.

“Tôi đã nói là không cần đưa mà?” Hạ Phong thấy Vu Đông đầu đầy mồ hôi thì trách cứ nói.

“Ai muốn đưa anh chứ!” Vu Đông tức giận nói, “Danh sách đồ cần mua em chưa đưa cho anh nên mới phải chạy đến đây đó.”

Hạ Phong cũng không vạch trần lời nói của Vu Đông, chỉ cười không nói gì, vẻ mặt dịu dàng nhìn chăm chú vào cô.

“Đây... Danh sách, phải mua đủ hết nhé, không cho thiếu thứ gì đâu.” Vu Đông đưa một tờ giấy qua.

“Tôi phải ở đó đến ba tháng nên chắc chắn sẽ mua đủ.” Hạ Phong nhận tờ giấy rồi gấp lại, bỏ vào bóp tiền của hắn.

“Các vị hành khách xin chú ý, chuyến bay New York ua087 sắp cất cánh, mong mọi người nhanh chóng xử lí thủ tục...”

Vu Đông nghe được thông báo thì nói với Hạ Phong: “Anh vào đi, tới Mỹ thì nhớ gọi điện thoại cho em.”

“Em cũng vậy. Buổi tối mỗi ngày lúc làm việc xong nhớ nhắn tin cho tôi. Em có một mình nửa đêm về nhà tôi không yên tâm lắm.”

“Thật phiền phức!” Vu Đông nói một đằng nghĩ một nẻo.

“Ít ăn mấy thử không tốt cho sức khỏe!” Hạ Phong tiếp tục dặn dò.

“Được rồi, được rồi, bên Mỹ đều là thức ăn không tốt cho sức khỏe đó, anh lo cho mình trước đi!” Vu Đông ngưng ngưng một lát rồi bỗng nhiên hung lên nói, “Anh... Bây giờ anh đã kết hôn rồi nên không được theo đuổi người khác biết không!”

Hạ Phong kinh ngạc xong thì nhin không được cười ra tiếng.

“Anh còn cười!” Vu Đông trừng hấn.

“Vợ tôi tôi còn chưa theo đuổi được nữa nên sẽ không có thời gian theo đuổi người khác đâu.”

Hạ Phong nói xong thì mặt Vu Đông lập tức đỏ lên.

“Tôi đi đây!”

Hạ Phong kéo vali đứng ở cửa đăng ký vẫy tay với Vu Đông.

Vu Đông đứng tại chỗ, che lại hai má đang đỏ bừng rồi lẩm bẩm nói: “Em đâu cần anh theo đuổi!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cô hủy hôn lễ của bạn học

Trải qua mười mấy giờ trên máy bay cuối cùng cũng đến nơi, Hạ Phong và đồng nghiệp đang chờ hành lý ở sân bay.

Mọi người đều sôi nổi khởi động điện thoại, gọi điện thoại về nhà báo bình an.

Hạ Phong nghĩ nghĩ cũng lấy điện thoại ra gọi. Bây giờ ở trong nước khoảng 10 giờ, cô ấy hẳn là đang chuẩn bị đi làm.

“Alo?” Từ điện thoại truyền ra giọng nói của Vu Đông, “Anh đến nơi rồi sao!”

Không biết Vu Đông có biết chuyện này không, giọng nói của cô truyền qua điện thoại rất êm tai, Hạ Phong không tự giác được mà trở nên dịu dàng: “Ừ. Em sắp đi làm rồi phải không!”

“Ừ.” Lúc này Vu Đông đang đứng trên ban công. Nhà chỉ có một người nên không khí có chút cô độc. Bởi vậy từ góc độ này nhìn ra ngoài làm Vu Đông có cảm giác bản thân cô đã trở lại những ngày tháng trước khi trọng sinh, chỉ có một mình, cô đơn, trống vắng.

Cũng giống như lúc này vậy, khi thành phố ồn ào, sôi động, náo nhiệt thì chỉ có mình cô ở trong phòng, nhìn về ánh đèn ở phía xa.

“Em sao vậy?” Hạ Phong cảm giác giọng nói của Vu Đông có vẻ cô đơn nên hỏi.

“Không có gì?” Vu Đông ngẩng đầu nhìn lên trời, xem những ngôi sao lấp lánh đó. Nhưng Thân thành vào mười năm trước ít sao đến vậy à?

“Em chỉ cảm thấy nhà lớn quá nên có chút không thích ứng kịp mà thôi!” Vu Đông nói.

Hạ Phong sững sốt. Nhà rất lớn? Là bởi vì hẳn không ở đó sao? Vu Đông... đang nói nhớ hẳn sao?

“Anh ngồi máy bay đã một ngày rồi nên chắc cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi nhé. Em đi làm đây!” Vu Đông nói.

“Được rồi, nhưng em phải nhớ làm việc xong gửi tin nhắn cho tôi.” Hạ Phong dặn dò.

“Được.”

Vu Đông cúp điện thoại, ngơ ngác suy nghĩ đủ điều. Một người với hai người khác nhau chỗ nào, có phải hay không bắt đầu từ việc tan ca có người nhớ thương?

“Nói chuyện với bạn gái xong?” Đồng nghiệp khoa ngoại Lý Khởi Quang hỏi.

“A?” Hạ Phong sững sốt một lát xong cười gật đầu.

“Tôi cũng mới nói chuyện với bạn gái xong. Cô ấy chưa nói chuyện với tôi được mấy câu thì đã dặn tôi phải đi cửa hàng miễn thuế mua đồ giúp cô ấy.” Lý Khởi Quang oán giận nói.

Hạ Phong cười cười không nói gì.

“Đúng rồi, cậu có cần mua đồ giúp bạn gái mình không? Một lát chúng ta đi cửa hàng miễn thuế nhìn thử?” Lý Khởi Quang nói.

“Sớm như vậy sao? Lúc chúng ta sắp về nước mua cũng được mà?” Hạ Phong nói.

“Không được đâu! Bạn gái tôi nói mặt nạ dùng hết rồi nên muốn tôi mua rồi gửi về, người ta còn phải sử dụng đó!” Lý Khởi Quang bắt đầu nói, “Cậu nói thử xem, tính luôn phí vận chuyển thì có khác gì giá mua trong nước chứ!”

Hạ Phong nghe xong thì suy nghĩ, ba tháng sau hẳn mới về nước nhưng không biết Vu Đông có cần dùng gấp không?

“Vây lát nữa chúng ta cùng đi!” Hạ Phong nói. Vì vậy hai người nhờ ba đồng nghiệp khác giữ gìn mình hành lý rồi cùng nhau đi cửa hàng miễn thuế.

Lý Khởi Quang thuần thục cầm ra danh sách những thứ cần mua của bạn gái, cầm rô theo rồi đi đến quầy mỹ phẩm dưỡng da.

Hạ Phong thấy thì cười, xem ra nữ giới đều thích đưa cho bạn trai mình danh sách mua đồ.

Hạ Phong mở bóp tiền ra, lấy danh sách rồi mở ra. Vừa mở ra thì thấy dòng đầu tiên viết: 'Mỗi một sản phẩm được liệt kê phía dưới thì mỗi ngày đều phải mua, mỗi lần mua thì hãy nhớ đến em một lần!'

A...

Hạ Phong nhìn tờ giấy trắng ghi một đồng sản phẩm. Mỗi lần mua một cái mặt nạ thì cửa hàng nào sẽ bán cho hắn, thật là...

...

Hôm nay là tiệc đính hôn của Nhậm Hân Hân, bạn thân của Vu Đông thời đại học. Trước khi trọng sinh Vu Đông đã bỏ lỡ nên lần này cô sẽ tham dự và ăn mặc thật đẹp để, không khiến mình để lại tiếc nuối nữa.

“Cậu ra chưa? Tớ sắp đến cửa nhà cậu rồi đó.” Hường Hiểu Nguyệt gọi điện thoại đến hỏi thúc Vu Đông.

“Được rồi, tớ ra ngay đây!”

Hôm nay là ngày cuối tuần nên khu vực Vu Đông sống rất đông vui và nhộn nhịp. Vu Đông ăn mặc đẹp để, mang giày cao gót ưu nhã đi ra khỏi khu nhà thì nhận được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, dù sao thì nhìn những thứ tốt đẹp luôn làm người ta vui vẻ.

“Wow~” Hường Hiểu Nguyệt ngồi trong xe nhìn thấy Vu Đông từ đằng xa đi đến thì nhìn không được phải khen ngợi, “Mặc rất đẹp đó! Cậu xem bảo vệ khu nhà của cậu kia, đôi mắt của anh ta vẫn còn đang nhìn cậu đấy!”

Vu Đông mở cửa xe bước vào ngồi rồi nói: “Tớ phải đi cùng với Hường mỹ nhân mà, không trang điểm xinh đẹp rồi làm mất mặt cậu thì sao!”

“Chuyện đó là hiển nhiên!” Hường Hiểu Nguyệt đắc ý nói: “Chúng ta là ba đóa kim hoa của ngành phát thanh niên cấp 04, hôm nay chúng ta sẽ làm chấn động toàn trường.”

Chỉ chốc lát sau xe đã chạy đến nơi.

Một tiệm rượu xa hoa ở vùng ngoại thành của Thân thành.

“Trước kia không phát hiện nhà của Hân Hân giàu như vậy đó!” Nhìn quen các loại hình sang trọng trong thành phố nhưng Hường Hiểu Nguyệt cũng phải kinh ngạc và cảm thán với quy cách và sự sắp xếp của tiệm rượu này.

“Giàu là vị hôn phu của cậu ấy!” Vu Đông nhìn bức ảnh của Nhậm Hân Hân và vị hôn phu. Trong ảnh chụp là một người đàn ông đường hoàng tùy ý, là vị hôn phu của Nhậm Hân Hân, trước khi trọng sinh Vu Đông có gặp mặt vài lần.

“Nhìn không tệ.” Hường Hiểu Nguyệt nhìn bức ảnh nói.

“Ồ đâu không tệ?”

“Bề ngoài!”

“Cậu không thấy anh ta có vẻ ngoài của tra nam sao?” Vu Đông giọng điệu kì lạ nói.

“Cậu đừng có rửa anh ta!” Hường Hiểu Nguyệt nhủ thầm nói, “Đó là vị hôn phu của Hân Hân đó!” Mắt Vu Đông tối lại, cô không khỏi nhớ đến những buổi tiệc rượu ít ỏi mà mình đã tham dự trước khi trọng sinh, lần nào cô cũng có thể nhìn thấy anh ta cùng những cô bạn gái khác nhau tham dự, có lần anh ta nhận ra cô là bạn học của Hân Hân còn cười nâng ly với cô.

“Chúng ta đi tìm Hân Hân đi!” Vu Đông nhìn hoa hồng trắng che kín sân thì vô cớ cảm thấy có chút châm chọc.

Trên đời này có bao nhiêu hạnh phúc là khoe ra cho người khác hâm mộ? Cũng như có một loại cuộc sống là bạn bè của người khác vậy.

Hai người đi xuyên qua những bụi hoa hồng và chùm bong bóng nhiều màu, ngẫu nhiên có làn gió thổi đến làm bay lán váy và sợi tóc.

“Hai người đẹp kia là ai thế?” Một người đàn ông đang uống rượu đối diện Lục Hiên hỏi.

Lục Hiên quay đầu lại xem, nheo mắt nói: “Không quen, chắc là bạn học của Nhậm Hân Hân!”

“Có bối cảnh gì không?” Người đàn ông hỏi.

“Có thể có bối cảnh gì chứ, đều là sinh viên mới tốt nghiệp mà thôi!”

“Ellen, hai chúng ta qua làm quen?” Người đàn ông quay đầu nói với một người bạn khác của mình.

Ellen tự nhiên cũng thấy Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt, tuy hẳn không có hứng thú tình cờ gặp gỡ người đẹp nhưng cũng không muốn làm mất hứng thú của bạn nên nhướn mày cười nói: “Tùy cậu!”

Vì vậy hai người bỏ lại Lục Hiên rồi bước chậm đến gặp Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt.

“Hai người đẹp!” Người đàn ông đứng trước hai người ba bước xa rồi cười một cách quý ông nói: “Tôi là Lâm Huy Viễn, tổng giám bộ thị trường của tập đoàn Huy Viễn.”

“Tập đoàn Huy Viễn? Anh gọi là Lâm Huy Viễn? Anh là ông chủ của tập đoàn Huy Viễn?” Hường Hiểu Nguyệt nghi hoặc nói.

Lâm Huy Viễn cười nhạt không nói, có nhiều thân phận không cần hẳn nói người ta cũng có thể đoán được.

“Anh bạn này không phải ông chủ, là người thừa kế mà thôi. Nếu không phải vì ba anh thì với đức hạnh này không thể nào làm tổng giám được đâu.” Từ lúc đối phương đến gần thì Vu Đông đã biết họ muốn làm gì.

Ellen kinh ngạc nhướn mày.

“Cô gái xinh đẹp này, tôi có đức hạnh gì hả?” Lâm Huy Viễn không vui vẻ nói.

“Tôi mới gặp Tần Viên Viên Tần tiểu thư ở ngoài cửa.” Vu Đông cười nói, “Nếu anh lại tiếp tục nói chuyện với tôi thì tôi sợ việc hợp tác làng du lịch với Tần thị sẽ thất bại đó.”

Sắc mặt Lâm Huy Viễn lập tức trở nên khó coi.

Ellen cũng sững sốt.

“Chúng ta đi thôi!” Vu Đông thấy như vậy là đủ thì kéo Hường Hiểu Nguyệt rời đi.

“Cậu vừa mới nói câu đó là có ý gì? Tần Viên Viên là ai?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tần Viên Viên là vị hôn thê của anh ta!”

“Dựa vào! Có vị hôn thê còn đi tán tỉnh người khác, còn tra hơn tớ nữa?”

“Cậu cuối cùng cũng chịu thừa nhận mình tra rồi à?” Vu Đông nhướn mày. Bên này Lục Hiên thấy Lâm Huy Viễn mang một khuôn mặt đen thui trở về thì nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Người đẹp có gai!” Ellen cười nói.

Lục Hiên nhướn mày, thật không nghĩ đến bạn bè của Nhậm Hân Hân lại lợi hại đến vậy.

Chỉ chốc lát sau hai người đã đi đến trước cửa phòng hóa trang, Hường Hiểu Nguyệt kích động quá nên trực tiếp đẩy cửa ra rồi hô to: “Hân Hân bọn tớ tới rồi nè!”

Nhậm Hân Hân hoảng sợ, mắt hồng hồng đối diện với Hường Hiểu Nguyệt.

Vu Đông thấy biểu tình của Nhậm Hân Hân thì sắc mặt lập tức tối lại, ra là vậy!

“Cậu bị sao vậy?” Hường Hiểu Nguyệt nhíu mày nói.

“Không, không có gì?” Nhậm Hân Hân mau chóng lau nước mắt rồi cười nói: “Hai cậu đến rồi, hôm nay thật xinh đẹp đó nha!”

“Đừng nói sang chuyện khác, thực sự là có chuyện gì xảy ra vậy?” Hường Hiểu Nguyệt cả giận nói.

“Không có việc gì đâu! Tại lúc này mẹ tớ đến nói chút chuyện nên tớ nhin không được khóc thôi...” Nhậm Hân Hân nói.

“À... Di ấy chắc là nhớ mong cậu thôi.” Hường Hiểu Nguyệt tự cho là đã biết chân tướng nên an ủi nói, “Nhưng không sao đâu, mới đính hôn thôi mà, cũng lắm thì kết hôn trễ một chút!”

“Ừ!” Nhậm Hân Hân cười gật đầu.

“Cậu khóc vì mới nói chuyện với di ấy? Thật sao?” Vu Đông bước qua cầm một quả quýt rồi lột vỏ ăn, một bên thử nói: “Hôm qua tớ gặp Lục Hiên ở quán bar, bên người anh ta có mấy người đẹp!”

“Cái gì?” Hường Hiểu Nguyệt khiếp sợ nói.

“Nhưng... có thể là party độc thân!” Nhậm Hân Hân đau lòng nói.

“Sau đó còn đi khách sạn.” Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân rồi lặng lẽ nói thêm một câu: “3p!”

“Gi!!!” Hường Hiểu Nguyệt không thể tin được nhìn Vu Đông: “Sao cậu không đi lên xử lý hần!”

“Hôm qua tớ đâu biết hần là vị hôn phu của Hân Hân?” Vu Đông vô tội nói.

Nhậm Hân Hân cắn môi, cuối cùng cũng không nhịn được, nước mắt chảy như suối!

Hường Hiểu Nguyệt nhìn đến thì khó thở. Từ lúc mới quen biết đến nay, Hân Hân đều là một cô gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ bị người khác ăn hiếp đến vậy, mà với tính cách của Hân Hân thì cho dù có bị ăn hiếp cũng không biết phản kháng.

“Không kết hôn!” Hường Hiểu Nguyệt giận dữ nói, “Cho tra nam đi chết đi!”

“Không... Không được!” Nhậm Hân Hân vừa khóc vừa nói, “Mẹ tớ sẽ không đồng ý!”

“Mẹ cậu? Tại sao mẹ cậu không đồng ý?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tớ, tớ có thai với Lục Hiên!”

“...” Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt hai mặt nhìn nhau, Vu Đông chỉ là khiếp sợ, còn Hường Hiểu Nguyệt đã bạo phát!

“Cậu đã mang thai mà hần còn làm thế!”

“Hôm đó, mẹ bảo tớ đưa đồ cho Lục Hiên. Lúc tớ đến chung cư thì phát hiện Lục Hiên uống say. Sau đó...” Nhậm Hân Hân khóc nói, “Lục Hiên vừa tỉnh dậy đã bảo tớ quyến rũ hần, nói tớ dùng hết thủ đoạn muốn vào nhà họ!” “Tên khốn!” Hường Hiểu Nguyệt tức đến mức muốn lao ra ngoài đánh cho Lục Hiên một trận.

“Sau đó cậu mang thai? Cậu nói cho mẹ cậu rồi mẹ cậu nói chuyện với mẹ Lục Hiên? Rồi hiện tại là cục diện như thế này?” Dựa theo tính cách của Nhậm Hân Hân thì phỏng đoán ra những thứ này dễ như trở bàn tay.

Nhậm Hân Hân gật đầu nói: “Hai nhà là hàng xóm, mẹ Lục Hiên vẫn luôn rất thích tớ chỉ là sau đó ba Lục Hiên làm buôn bán lớn rồi trở nên giàu có. Tuy mẹ Lục Hiên vẫn thích tớ nhưng quan hệ của tớ... và Lục Hiên không được như trước nữa, tớ cũng không biết vì sao nhưng Lục Hiên luôn bảo tớ nhìn trúng tiền nhà họ. Nhưng tớ không có mà, nhà tớ tuy không phải đại phú đại quý nhưng cũng không kém...”

“Hần lúc này mới vào đây nói chuyện với tớ, hần bảo tớ sinh con xong thì ngoan ngoãn ở nhà. Hần nói hần cưới tớ vào chi để hầu hạ mẹ hần!” Nhậm Hân Hân nhớ đến ánh mắt của Lục Hiên lúc đó thì sợ hãi đến phát run, “Hiểu Nguyệt, Đông Đông, tớ không muốn kết hôn, tớ không muốn kết hôn như vậy đâu!”

“Vậy không kết!” Hường Hiểu Nguyệt ôm Nhậm Hân Hân nói.

Nếu việc này phát triển theo hướng tệ nhất thì việc Nhậm Hân Hân tự sát vào hai năm sau đã có nguyên nhân.

“Cốc cốc!!”

“Nhậm tiêu thư, nghi thức sắp bắt đầu rồi!” Nhân viên làm việc thúc giục nói.

“Hân Hân, tớ mang cậu đi!”

Vu Đông nhìn Nhậm Hân Hân lập tức trở nên lo lắng sợ hãi thì nói: “Nếu cậu không muốn đính hôn, không nghĩ trở thành một người không từ thủ đoạn trong mắt Lục Hiên thì cậu phải ra ngoài từ chối hần!”

“Tớ...” Nhậm Hân Hân trở nên nhút nhát.

“Hân Hân, đến lúc này rồi thì cậu phải tự quyết định cho mình thôi!” Vu Đông nói.

...

Hai người đưa Nhậm Hân Hân đến hội trường cũng là lúc buổi lễ bắt đầu. Lục Hiên mặc một bộ tây trang quý giá đứng trên bục như một vị quý ông.

MC thấy Nhậm Hân Hân thì cầm micro lớn tiếng nói: “Nữ chính của chúng ta cuối cùng đã đến!”

Lập tức khách khứa chung quanh đều vỗ tay.

Nhậm Hân Hân hít sâu một hơi rồi bước lên bục, đứng đối diện với Lục Hiên.

MC nói: “Đừng là trai tài gái sắc! Chúng ta bây giờ sẽ nghe câu chuyện tình yêu của hai người họ. Vậy hai người ai sẽ kể trước đây?”

“Tôi nói trước!” Nhậm Hân Hân bỗng nhiên nói.

Toàn trường lập tức bộc phát ra những tràng tiếng cười đầy thiện ý, khoe miệng Lục Hiên cong lên, lưng đưa về phía mọi người nhìn Nhậm Hân Hân một cách trào phúng.

Nhậm Hân Hân nhìn thấy vẻ mặt này thì liền chết tâm, cầm micro lên gần từng chữ một với Lục Hiên: “Lục Hiên, chúng ta đã quen biết nhau được hai mươi năm. Từ lúc tôi ghi nhớ được thì chúng ta đã chơi chung với nhau rồi. Nhưng hôm nay...”

Lục Hiên càng nghe lời Nhậm Hân Hân nói thì trong mắt toát ra sự trào phúng càng đậm hơn.

“Chúng ta chia tay đi!” Nói xong câu đó thì Nhậm Hân Hân vừa cười vừa khóc.

“Xôn xao!” Cả hội trường lập tức trở nên hỗn loạn.

“Cô!” Lục Hiên cầm lấy tay Nhậm Hân Hân, nhíu mày nói: “Cô có ý?”

Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt vội vã chạy lên, một người giữ chặt Nhậm Hân Hân, một người chặn Lục Hiên lại.

Vu Đông nhìn Lục Hiên xấu hổ đến mức giận dữ thì nói: “Lục tiên sinh, lần đầu tiên bị đá đúng không, nhưng anh phải nhớ bảo trì phong độ nhé!”

Nói xong thì ba người nghênh ngang rồi đi còn tin tức người thừa kế của Lục thị bị vị hôn thê vứt bỏ trước mặt mọi người thì náo nhiệt suốt mấy ngày.

Vì vậy khi Hạ Phong gửi tin nhắn hỏi Vu Đông mấy ngày nay đang làm gì thì Vu Đông trả lời:

“Em chế tạo tin nóng!”

Editor: Edit xong chương này mà muốn sôi máu. Đã là tra nam còn không đầu óc nữa chứ, mệt mỏi. Đọc tới mấy chương sau thì sẽ thấy tra nam họ Lục này không đầu óc đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sủng ái

Hạ Phong nhìn tin nhắn của Vu Đông thì cười, xem ra đối phương không có vấn đề gì.

“Hạ Phong, ở ngoài có một người đẹp tìm cậu kia!” Bệnh viện cho các bác sĩ đến giao lưu thuê hai căn chung cư, vừa đủ nam nữ mỗi bên một căn.

Hạ Phong, Ngô Khải Quang và một đồng nghiệp nam khác ở cùng nhau. Bởi vì chỉ đến đây để giao lưu học hỏi nên họ mới có được một buổi cuối tuần rảnh rỗi. Lúc này Ngô Khải Quang cầm theo hộp cơm nói với Hạ Phong.

Người đẹp? Hạ Phong hơi nghi hoặc nhưng vẫn ra ngoài.

“Hạ Phong?” An An mặc một cái đầm đen hồng xen kẽ, tóc uốn cong càng làm tăng vẻ gợi cảm và quyến rũ. An An mang nụ cười ngọt ngào nhìn chăm chú vào Hạ Phong.

“An An?” Hạ Phong kinh ngạc nói, “Sao em lại đến đây?”

“Em còn chưa nói anh đó!” An An không vui lắm nữa, “Anh đến New York cũng không nói với em, làm em phải hỏi thăm xung quanh mới biết.”

Thật sự thì An An đã sớm biết Hạ Phong muốn đến New York rồi nhưng cô đang chờ Hạ Phong chủ động đến tìm mình. Ai ngờ, một tuần trôi qua, Hạ

Phong vẫn chẳng đến và dường như cũng không có dự tính này.

An An vì quá hoảng hốt nên mới đến đây.

Hạ Phong không biết nên nói gì nữa, dù sao thì hai người đã chia tay.

“Áy náy rồi đúng không!” An An giả vờ giận dỗi nói, “Anh mời em ăn cơm thì em sẽ tha thứ cho anh!”

Hạ Phong biết An An đang làm điệu không khí nên suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Được!”

Lập tức An An cười vui vẻ hơn.

Hai người đi đến trung tâm mua sắm gần đó ăn bò bít tết, An An thuận thực cầm lấy thực đơn rồi cười nói: “Em giúp anh gọi nhé, bò bít tết và điểm tâm ngọt ở cửa hàng này không tệ đâu!”

Hạ Phong không thích ăn bò bít tết cho lắm nên cũng thuận theo gật đầu vói về im ắng.

Chỉ chốc lát sau đồ ăn đã làm xong và được đặt lên bàn, Hạ Phong nhanh chóng cắt xong phần bò bít tết của mình, lúc này An An ngồi đối diện ảo não nói: “Bò bít tết tuy ăn rất ngon nhưng khó cắt quá đi!”

Hạ Phong ngẩn người, ngẩng đầu liền thấy phần bò bít tết của An An mới cắt được một miếng nhỏ vì vậy đem phần bò bít tết của mình đổi qua rồi nói: “Anh đổi với em!”

“Cám ơn anh nha Hạ Phong!” An An vui vẻ nói, “Không hổ danh là người cầm dao phẫu thuật đó, ngay cả cắt bò bít tết cũng lợi hại đến vậy!”

Hạ Phong lễ phép cười không nói gì.

“Anh biết không Hạ Phong? Đây là lần đầu tiên em ăn bò bít tết sau khi đến nước Mỹ đó.” An An bỗng nhiên nói.

“Tại sao?” Hạ Phong biết An An rất thích ăn bò bít tết nên hỏi vói về không thể tin được.

“Bởi vì ở đây không có người cắt bò bít tết cho em.”

Hạ Phong đang cắt bò bít tết thì tay hơi ngừng lại, sau đó như bình thường tiếp tục cắt, phảng phất như chưa nghe An An nói gì. “Đừng rồi, bác phẫu thuật xong đã ổn chưa? Khôi phục có tốt không?” An An thấy Hạ Phong không trả lời thì đổi đề tài ngay.

“Mẹ anh đang dưỡng bệnh ở Hải Nam với ba anh, đang khôi phục rất tốt!” Hạ Phong trả lời.

“Lúc trước nghe anh kể chuyện của ba mẹ anh làm em rất hâm mộ. Vậy nên lúc em về nước nhất định sẽ đến thăm hai bác. Mẹ anh rất thích Leonardo đúng không? Em nhờ bạn bè ký tên giúp cho.” An An nói.

Hạ Phong nghe vậy thì dừng động tác lại, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn chăm chú vào An An. Hắn phát hiện ra An An dù chỉ mới đến Mỹ có hai tháng nhưng đã thay đổi rất nhiều, hình như càng lúc càng xinh đẹp. Nhưng cũng không còn như lúc hắn mới quen nữa.

“An An, chúng ta đã chia tay!” Hạ Phong bỏ dao nĩa xuống rồi bình tĩnh nói.

“Anh đừng đùa kiểu này được không!” An An bất an nói.

“Em biết là anh không nói đùa mà!” Hạ Phong muốn nói rõ ràng mọi chuyện.

“Nhưng em không đồng ý. Chia tay không phải là chuyện một mình anh quyết định!” Bởi vì đang ở trong tiệm cơm tây nên An An cố gắng nhẹ giọng lại.

Hạ Phong không biết cãi nhau với nữ giới. Hơn nữa hai người quen nhau bao năm chỉ có một lần cãi nhau là vào lúc Hạ Phong cầm nhẫn cầu hôn với An An rồi bị từ chối, sau đó nói câu 'nếu không kết hôn thì chia tay'.

“Anh đã kết hôn rồi!” Hạ Phong nói.

“Không có khả năng.” An An hoàn toàn không tin.

“Em biết là anh sẽ không nói dối những chuyện như thế này.” Hạ Phong bình tĩnh nói.

“Nhưng em cũng đồng dạng biết anh sẽ không tùy tiện cùng người khác kết hôn.” An An chắc chắn nói, “Anh hâm mộ tình cảm của hai bác bao nhiêu em đều biết. Anh luôn nói với em không biết bao nhiêu lần là 'hy vọng hôn nhân là sự gắn kết giữa hai người yêu nhau, muốn được ở bên nhau chứ không phải là sự tùy tiện chọn lựa sau đó bắt buộc đi kết thành một gia đình!.’”

Những lời An An nói gọi lên những hồi ức của Hạ Phong, những hồi ức đó hẳn là tốt đẹp nhưng bây giờ nó mang lại chỉ còn là sự tiếc nuối. Hạ Phong nhẹ nhàng nói: “Anh nhớ rõ ràng, những lời này anh đã nói khi cầu hôn em lần đầu tiên.”

Sắc mặt của An An trở nên trắng bệch.

“Em từ chối anh!” Hạ Phong cười vói về tiếc nuối, “Có lẽ em cũng không yêu anh như anh nghĩ.”

“Không phải như vậy!” An An sốt ruột giải thích, “Lúc đó em mới hai mươi hai tuổi, mới tốt nghiệp đại học, em không muốn kết hôn sớm như vậy. Em muốn thành lập sự nghiệp của mình trước.”

“Không nói chuyện đó nữa. Ăn cơm đi.” Hạ Phong lắc đầu nói. Cho dù nguyên nhân là gì thì đến bây giờ nó đã không quan trọng.

Ăn cơm xong thì Hạ Phong đưa An An đi bắt xe, khi đi ngang qua một cửa hàng thì Hạ Phong vừa nhìn thoáng qua đã sững sờ. Đó là một cửa hàng bán túi xách.

'Mua một cái túi xách, không cần mắc tiền nhưng nhất định phải đẹp.'

Đây là thứ cuối cùng trong danh sách của Vu Đông.”Sao vậy?” An An nhìn theo tầm mắt của Hạ Phong, “Từ lúc nào mà anh thấy hứng thú với mấy cái túi xách thế? Mua cho mẹ anh sao? Muốn em giúp anh chọn không? Ánh mắt của em không tệ đâu.”

Hạ Phong vừa lấy lại tinh thần thì nghe An An nói. Nhưng không biết vì sao hần lại nhớ đến những lời Vu Đông nói khi hần dẫn Vu Đông gặp ba mẹ lần đầu tiên.

Vì vậy Hạ Phong lắc đầu từ chối rồi nói: “Không cần đâu!”

An An ngồi trên xe buýt về trường học thì nghĩ đến tương lai vẫn còn dài. Dù sao Hạ Phong phải ở New York đến ba tháng, lúc trước lần nào Hạ Phong tức giận với cô đều không quá một tháng.

Tiền An An đi thì Hạ Phong quay lại cửa hàng lúc này rồi bước vào hỏi:

“Which bag is popular with young women?”

(Cái túi xách nào phổ biến với những cô gái trẻ?)

Thân thành, phòng làm việc Hường Hiểu Nguyệt!

Vu Đông hỏi Hường Hiểu Nguyệt: “Hân Hân sao rồi?”

“Vẫn còn đang đau lòng đó!” Hường Hiểu Nguyệt nhớ đến Nhậm Hân Hân mỗi ngày đều ở chung cư khóc thì bỗng nhiên có chút không tin tưởng nói, “Chúng ta có làm sai không vậy?”

“Không có!” Vu Đông trả lời.

“Cũng phải, dù sao loại tra nam mà 3p cũng chơi được thì không thể lấy!” Hường Hiểu Nguyệt cắn răng nói.

Vu Đông hơi chột dạ nhìn thoáng qua Hường Hiểu Nguyệt rồi nói: “À... Thật sự thì chuyện này không phải thật!”

“Cậu nói gì?” Hường Hiểu Nguyệt kêu lên.

“Tớ không chính mắt nhìn thấy hần đi vào khách sạn, tớ chỉ thấy hần mập mờ với rất nhiều cô gái.” Vu Đông chột dạ nói, “Nhưng như vậy đã rất tra rồi. Hơn nữa hôm đó cậu thấy hần đối xử như thế nào với Hân Hân rồi đó.”

Hường Hiểu Nguyệt lập tức bị dẫn sang chuyện khác: “Đúng vậy, chiếm tiện nghi của Hân Hân xong rồi lại nói cậu ấy coi trọng tiền nhà hần. Hừ, có tiền hay lắm sao!”

Vu Đông hoàn toàn đồng ý gật đầu.

“Vu Đông, chúng ta phải cố gắng hơn nữa, có lẽ một ngày nào đó phòng làm việc của chúng ta sẽ thành trùm thì sao!” Hường Hiểu Nguyệt hào khí can vãn* nói.

(*hào khí can vãn: khí thế dũng cảm bay thẳng đến tận trời)

Vu Đông suy nghĩ, trước khi cô trọng sinh thì khoảng hai năm sau Hường Hiểu Nguyệt đã kết hôn, qua Singapore định cư, phòng làm việc cũng nhượng lại cho người khác.

“Tớ đang nói chuyện với cậu đó!” Hường Hiểu Nguyệt thấy Vu Đông không trả lời thì thúc giục nói.

“Vậy đến lúc đó cậu phải cho tớ cổ phần!” Vu Đông có lệ nói.

“Được mà!” Hường Hiểu Nguyệt nói, “Tớ thấy cậu đàm phán rất tốt, ngay cả hợp đồng với đạo diễn Steven Spielberg cậu cũng lấy được. Nếu không chúng ta phân công thế này đi. Tớ tìm thị trường, cậu nói chuyện hợp đồng, kêu thêm Hân Hân nữa, cho cậu ấy lòng tiếng. Nói đến ba người chúng ta thì

Hân Hân mới là người học giỏi nhất ngành đó!” Vu Đông không sao cả gật đầu, bỗng nhiên cô nhớ đến một chuyện thì hỏi ngay: “Con của Hân Hân phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm gì chứ? Phá thai thôi, dù sao cũng chỉ mới hai tháng.” Hường Hiểu Nguyệt nói.

Vu Đông nghe xong thì biểu tình trở nên kinh ngạc.

Đứa bé này Vu Đông đã từng gặp, là một cô bé vô cùng xinh đẹp. Có một lần Vu Đông đi thăm Nhậm Hân Hân thì cô bé mặc bộ đầm màu hồng kiêu công chúa kêu cô là dì.

Vu Đông không đành lòng nên nghĩ nghĩ rồi nói: “Chúng ta chờ cảm xúc của Hân Hân ổn định đã rồi hãy nói chuyện này.”

“Cũng phải!” Hường Hiểu Nguyệt bắt đầu đi lác đầu, “Bây giờ mẹ và ba Hân Hân đều đang nổi nóng nên Hân Hân cũng không dám về nhà!”

“Hân Hân từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn.” Vu Đông hiểu rõ gật đầu, “Ba mẹ Hân Hân đại khái là khó có thể tiếp thu chuyện này.”

“Khó tiếp thu đến cỡ nào thì cũng không thể đẩy con gái mình vào hố lừa được!” Hường Hiểu Nguyệt cả giận nói, “Hôm đó tớ đưa Hân Hân về nhà nhưng dì Nhậm lại mắng Hân Hân một trận, còn Hân Hân thì không dám cãi lại một câu. Lúc tớ không nhìn được kể sự tích của tra nam thì cậu biết dì Nhậm nói gì không? Dì Nhậm cũng dám mở miệng ra nói 'người đàn ông nào mà chẳng hoa tâm, chỉ cần không mang về nhà là tốt rồi. Chờ hần chơi đủ rồi thì tự nhiên sẽ về bên cạnh con!'.”

“Tớ nghe xong liền choáng váng. Nếu bà ấy là mẹ tớ chắc tớ phải đoạn tuyệt quan hệ mẹ con luôn quá!” Hường Hiểu Nguyệt nhớ lại thì vẫn còn tức giận.

Nghe xong Hường Hiểu Nguyệt miêu tả thì bỗng nhiên Vu Đông nhớ đến mẹ cô. Trước lúc cô trọng sinh mỗi lần cô về nhà thì mẹ cô đều khóc. Sau đó, sau đó cô cũng không muốn gặp mẹ mình nữa.

“Đông Đông, con đã lớn thế này rồi còn tìm không thấy người muốn kết hôn thì sau này lon ton một mình sống rất đáng thương đó. Mỗi người đều phải có một gia đình, kiếm nhiều tiền cũng đâu có ích lợi gì, quan trọng nhất là kết hôn sinh con thì già rồi mới có chỗ dựa vào biết không. Con đừng nghĩ đến mấy đứa cháu, bây giờ con đối xử với bọn nó có tốt thế nào thì lúc bọn nó trưởng thành cũng chỉ quan tâm ba mẹ nó thôi, không thấy được con đâu.”

“Mẹ à, con không phải là không muốn kết hôn mà là chưa tìm được người thích hợp.”

“Thích hợp hay không thích hợp cái gì, không tệ là được rồi. Con xem con hiện tại cũng đã kiếm được rất nhiều tiền, nhà cũng có thì sống với ai mà không phải là sống hã con. Nếu lại tiếp tục chờ thì sau này chỉ còn tìm được mấy người đàn ông kết hôn lần hai thôi...”

“Nghĩ gì vậy?” Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi, “Sắc mặt tệ thế!”

“Nghĩ đến mẹ tớ!” Vu Đông cười nói.

“Vậy sao sắc mặt cậu tệ đến thế?” Hường Hiểu Nguyệt không hiểu nói.

“Thì chuyện lúc trước tớ muốn kết hôn với Phương Hoa đó. Nhà tớ không đồng ý nên tớ mang đồ rồi bỏ trốn. Nhưng bây giờ...” Vu Đông cười khổ nói.

“Cũng là một tên tra nam!” Hường Hiểu Nguyệt cảm thán nói, “Cậu nhìn lại mấy cậu xem, si tình như vậy làm gì chứ? Học tớ này, chuyên môn tra người khác.”

“Tớ biết cậu trâu bò nhất rồi!” Vu Đông có lệ nói.

~~

Rạng sáng 3 giờ, Vu Đông vừa về đến nhà thì nhớ đến lời dặn dò của Hạ Phong nên dùng di động gửi tin nhắn qua.

(Em đã về nhà!)

(Vội đi ngủ sớm đi. Sáng mai nhớ xem hộp thư nhé, tôi có gửi mấy tấm hình qua, em nhớ xem đó!)

(Được!)

(Ngủ ngon!)

Đã gửi hình qua cho cô? Vu Đông tò mò lấy máy tính ra rồi đăng nhập vào hộp thư. Trong ảnh chụp là một cái túi xách của nữ, rất tinh xảo, là khoản kinh điển của Prada năm 2007. Bên cạnh cái túi xách còn có một tờ giấy quảng cáo, trên đó ghi: Mỗi một người phụ nữ đều nên được sủng ái!

Vu Đông sững sờ một lát thì bỗng nhiên nở nụ cười.

Nếu trước lúc trọng sinh em có thể tìm được một người đàn ông giống như anh thì có lẽ em đã không trở thành một cô gái ế.

Hoặc có lẽ em trọng sinh là để gặp được anh?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Say rượu

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt một cái là đã trôi qua một tháng.

Ở tại chung cư mà Hường Hiểu Nguyệt thuê thì ba người bạn tốt thời đại học một lần nữa lại ở cùng với nhau.

“Cậu nghĩ kĩ chưa?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Tớ nghĩ kĩ rồi. Tớ muốn giữ lại đứa bé.” Nhậm Hân Hân trải qua một tháng suy tư, đấu tranh, khổ sở thì phảng phất đã thoát thai hoá cốt* nên kiên định nói.

(*thoát thai hoá cốt: thay đổi một cách hoàn toàn, theo chiều hướng tốt hơn)

“Vậy thì giữ lại đi. Bọn tớ sẽ cùng cậu chăm sóc nó.” Vu Đông vốn luyến tiếc cô bé này nên vừa nghe vậy thì đồng ý.

“Được, sinh thì sinh!” Hường Hiểu Nguyệt từ đầu vẫn luôn giữ ý kiến phản đối. Bởi vì đứa bé này là của tra nam họ Lục, hơn nữa nếu Nhậm Hân Hân mang theo một đứa con thì rất khó có thể bắt đầu cuộc sống mới.

“Chỉ là việc vào hộ khẩu cho đứa nhỏ sẽ có chút phiền phức!” Vu Đông nhún mày nói.

“Khỏi lo, tớ có người quen làm cảnh sát ở khoa này!” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Bạn trai cũ?” Vu Đông nhướn mày.

“Bạn từ nhỏ!” Hường Hiểu Nguyệt tức giận nói, “Tớ lại lợi hại đến vậy thì cũng không thể yêu đương lúc ba tuổi được!”

Vu Đông và Nhậm Hân Hân nghe xong thì cười.

“Lúc cậu sinh thì nhớ vào bệnh viện thành phố, bạn trai Vu Đông ở đó!” Hường Hiểu Nguyệt bỗng nhiên nói.

“Bạn trai của Đông Đông?” Nhậm Hân Hân giật mình nói, “Cậu và Phương Hoa mới...”

“Đừng nghe cậu ấy nói bừa.” Vu Đông tức giận nói.

“Tớ không có nói bừa đâu nhé. Hôm đó tớ nói muốn xuống tay thì cậu lại bảo là mục tiêu của cậu.” Hường Hiểu Nguyệt trêu chọc nói.

Nhậm Hân Hân nghe vậy thì mang vẻ mặt tò mò.

“Không phải bạn trai, là chồng.” Vu Đông dùng giọng điệu không quan trọng nói ra một tin tức gây bất ngờ.

...

Hai người nghe xong thì sửng sốt, cuối cùng vẫn là Hường Hiểu Nguyệt phản ứng lại trước, cười nói: “Được lắm, đây là khí thế nhất định phải giành được nè!”

Vu Đông thấy biểu tình của hai người thì biết họ tưởng cô đang nói đùa vì vậy cô mang vẻ mặt nghiêm chỉnh nói lại một lần: “Tớ chưa có cơ hội nói với hai cậu chuyện này, tớ kết hôn rồi.”

“...”

“...”

Nhậm Hân Hân há to miệng, vẻ mặt không thể tin được, còn Hường Hiểu Nguyệt thì đã ngây ngốc.

“Việc tớ chia tay với Phương Hoa thì hai cậu đều biết.” Vu Đông đem chuyện xảy ra vào ngày hôm đó nói một lần cho hai người nghe, “Hôm đó ở trước cửa cục dân chính...”

Cho đến lúc Vu Đông nói xong thì hai người vẫn chưa bình thường trở lại, vẻ mặt vẫn ngây ngốc như cũ.

Thật lâu sau đó thì Hường Hiểu Nguyệt mới nói một cách cảm thán: “Câu chuyện của cậu còn cầu huyết hơn là bộ phim cầu huyết tớ mới nhận nữa!” “Đông Đông, cậu có xúc động quá không vậy?” Nhậm Hân Hân lo lắng Vu Đông lúc đó đầu óc nóng lên nên quyết định sai lầm.

Vu Đông cười nói: “Thật sự là hơi xúc động. Nhưng tớ nghĩ tớ thích anh ấy!”

“Thích thì mau theo đuổi!” Hường Hiểu Nguyệt xúi giục, “Giấy kết hôn cũng đã có nên trực tiếp kéo lên giường là được!”

“Hiểu Nguyệt!” Nhậm Hân Hân không biết nói gì nữa.

“Hạ Phong quá thẹn thùng nên tớ phải chậm rãi mưu tính kĩ càng đã!” Vu Đông nghiêm trang nói.

“Đông Đông...” Hoàn toàn không thể tin là Vu Đông đã suy nghĩ đến chuyện đó rồi.

Hường Hiểu Nguyệt đột nhiên nói: “Ba người chúng ta đi chúc mừng đi!”

“Chúc mừng cái gì?” Vu Đông nghi hoặc nói.

“Chúc mừng ba người chúng ta đều có mục tiêu mới!” Hường Hiểu Nguyệt cười nói, “Hân Hân phải làm mẹ, cậu muốn thu phục Hạ Phong, tớ muốn phát triển phòng làm việc rồi trở thành nữ cường nhân.”

Vu Đông nghe xong thì cười, gần đây xác thực là đã xảy ra rất nhiều chuyện vậy nên cũng phải tổ chức ăn mừng, bởi vậy ba người đều quyết định đồng ý.

Hường Hiểu Nguyệt dẫn đầu, đầu tiên là đến thẩm mỹ viện chăm sóc da mặt rồi đi trung tâm mua sắm mua quần áo, cuối cùng đi tiệm làm tóc sửa sang lại đầu tóc.

Khi ba người chỉnh trang lại chính mình xong, mỗi người cầm một túi quần áo bước ra cửa tiệm làm tóc nhìn con đường với xe cộ nhộn nhịp, đèn sáng lấp lánh thì cảm xúc trở nên kích động.

“Tớ phải làm bà chủ!” Hường Hiểu Nguyệt hô.

“Tớ muốn ngủ Hạ Phong!” Vu Đông hô theo.

“Tớ muốn làm một người mẹ đơn thân dũng cảm, vui vẻ!” Nhậm Hân Hân cũng kêu.

Ba cô gái xinh đẹp như hoa tức khắc cười rục rờ, đường hoàng.

“Đi thôi, chúng ta đi quán bar!”

Hường Hiểu Nguyệt lái xe chở hai người đi quán bar.

Vì Nhậm Hân Hân không thể uống rượu nên chỉ gọi nước trái cây nhưng Vu Đông và Hường Hiểu Nguyệt lại uống không ít rượu.

“Đông Đông, cậu uống ít thôi, lát nữa cậu còn phải đi làm mà!” Nhậm Hân Hân khuyên bảo.

“Hôm nay tớ nghỉ!” Trước khi tới đây thì Vu Đông đã gọi điện thoại báo Vũ ca phát tiết mục đã được thu âm trước đó.

“Chúng ta lên đó hát đi!” Hường Hiểu Nguyệt chỉ vào sân khấu đang náo nhiệt phía trên.

Vu Đông nhướng mày, có vẻ muốn thử.

“Hai cậu đi đi, tớ không đi đâu!” Nhậm Hân Hân đang mang thai nên cũng không muốn đi vào chỗ náo nhiệt quá.

“Hát thôi mà, tớ đâu có bắt cậu khiêu vũ!” Hường Hiểu Nguyệt giơ ly rượu trong tay lên rồi nói, “Uống ly rượu này xong thì chúng ta sẽ nói tạm biệt với quá khứ, nói 'hello' với tương lai!”

Ba người nâng ly rồi một hơi uống hết.

Quán bar này là nơi Hường Hiểu Nguyệt thường hay đến bởi vậy người trong dàn nhạc đều quen biết Hường Hiểu Nguyệt. Họ thấy cô nàng lại gần thì biết muốn hát hò vì vậy chào hỏi một tiếng xong thì Hường Hiểu Nguyệt cầm micro đi ra. Hường Hiểu Nguyệt vốn đã điểm lệ lại thêm đáng người cao gầy, hôm nay lại sửa soạn, trang điểm kĩ càng nên vừa đứng ở trên sân khấu liền khiến cho người ta muốn theo đuổi.

“Hò ly tình chính hiệu đó!” Vu Đông cảm thán.

“A?” Nhậm Hân Hân hình như không nghe rõ.

“Wow~~”

“Người đẹp, người đẹp. Lại hát thêm một bài nữa đi!”

Phía dưới không ngừng truyền đến tiếng hét to và những thanh âm ồn ào khác. Hường Hiểu Nguyệt nghe xong cũng không luống cuống, quăng một ánh mắt quyến rũ ra rồi hát một bài tình ca bằng tiếng anh, nháy mắt toàn trường đều nóng lên.

Phòng riêng ở lầu hai trong quán bar, một người đàn ông bỗng nhiên phát ra tiếng một cách ngạc nhiên.

Lục Hiền nghe được thanh âm thì quay đầu lại nhìn liền thấy trên sân khấu là một cô gái đang hát hò nhảy múa.

“Cô ấy là bạn học của Nhậm Hân Hân phải không?” Ellen hỏi.

Lục Hiền nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Hường Hiểu Nguyệt vừa hát xong thì phía dưới toàn là tiếng vỗ tay và khen ngợi.

Vu Đông cười cười, đẩy Nhậm Hân Hân lên. Hường Hiểu Nguyệt kéo Nhậm Hân Hân đang bất an khi đứng trên sân khấu, rồi đưa micro cho cô nàng, cười cổ vũ rồi xuống sân khấu.

“Wow!”

Dưới đài thấy lại có một người đẹp đi lên thì lập tức vỗ tay càng to hơn.

Ellen và Lục Hiền ở phía xa tự nhiên cũng thấy được Nhậm Hân Hân. Ellen nhìn lướt qua bạn tốt rồi nhướn mày im lặng.

Lục Hiền nhìn Nhậm Hân Hân đang đứng trên sân khấu thì buông mắt không biết nghĩ gì.

Lúc Nhậm Hân Hân hát thì giọng hát vô cùng linh hoạt và kỳ ảo. Vu Đông giúp cô nàng chọn bài 'Scarborough Fair' của Sarah Brightman. Lúc Nhậm Hân Hân vừa cất tiếng thì thanh âm linh hoạt, nhu mì và kỳ ảo phát ra làm cả quán bar từ ồn ào, náo động trở nên yên lặng. Tất cả mọi người ở phía dưới đều tập trung ánh mắt của mình về phía cô gái tóc đen váy trắng này.

Dịu dàng, thuần khiết, nhu mì. Dường như tất cả những điều tốt đẹp nhất đều tập trung trên người cô ấy.

Cô gái này giống như thiên thần vô tình đi vào trần gian vậy, tuy mờ mịt nhưng trong mắt lúc nào cũng có đầy sự hy vọng và điều tốt đẹp.

Khi Nhậm Hân Hân hát xong thì người dưới sân khấu đều hô to 'nữ thần', gọi đến mức mặt Nhậm Hân Hân ửng đỏ lên.

Ellen trộm nhìn sang Lục Hiền, thấy mặt hắn đều tái lên.

“Xem ra cô ấy sống không tệ!” Ellen cười nói.

Đâu chỉ là không tệ chứ, hừ! Lục Hiền nhìn những người đàn ông ồn ào phía dưới thì cảm thấy cực kì chướng mắt.

Đến lượt Vu Đông thì cô mang một cây ghita lên sân khấu.

Hường Hiểu Nguyệt thấy vậy thì nhướn mày, chạy lên đài theo rồi tiếp nhận vị trí tay trống. Nhậm Hân Hân cũng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức ngồi vào đàn dương cầm ở một góc sân khấu không có người. “Nữ thần, nữ thần!”

“Người đẹp, người đẹp!”

Ba người đẹp cùng lúc lên sân khấu làm cho toàn trường đều nóng lên.

Mặc dù quán bar có rất nhiều người đẹp nhưng hát hay không nhiều, mà người hát hay thì lại ít người biết chơi nhạc cụ. Hường chi bây giờ lại là ba người đẹp mang vẻ đẹp khác nhau nên mọi người đều hưng phấn là chuyện thường tình.

Đêm đó ba người đều rất vui vẻ, nhất là Vu Đông. Những ngày tháng niên thiếu khinh cuồng* như vậy Vu Đông đã không cảm nhận được lâu rồi.

(*niên thiếu khinh cuồng: thành ngữ chỉ những người trẻ khí phách hăng hái, đơn thuần, dám nói, dám làm, dám chịu, thoải mái làm điều mình thích)

Lúc ba người rời khỏi quán bar đã là ba giờ sáng.

Hường Hiểu Nguyệt và Vu Đông đều đã mang hơi say, Nhậm Hân Hân đỡ hai người nhưng cũng sắp không chịu nổi.

“Cậu khỏi đỡ. Bọn tớ không té đâu, cậu tự chú ý mình trước đã!” Vu Đông tránh cái tay Nhậm Hân Hân đang nâng.

“Đúng vậy, cậu nên cẩn thận đi, thai phụ!” Hường Hiểu Nguyệt vừa nắc vừa nói.

“Vây tớ gọi xe nhé!” Nhậm Hân Hân không yên tâm để hai người đứng trước cửa quán bar nên muốn nhanh chóng gọi xe.

Lúc rạng sáng thì rất ít xe nên Nhậm Hân Hân đứng thật lâu cũng chẳng có chiếc xe nào chạy đến. Nhậm Hân Hân quay đầu nhìn hai cô bạn thân đang đứng dựa vào góc tường thì trong mắt càng lúc càng sốt ruột.

“Nhậm Hân Hân!” Bỗng nhiên có một giọng nam trầm thấp vang lên.

Nhậm Hân Hân quay đầu lại thì thấy Lục Hiên mặc một bộ đồ tây, sắc mặt âm trầm nhìn cô.

Nhậm Hân Hân nghĩ đến người đàn ông này chiếm tiện nghi của cô, làm hại cô bị ba mẹ ghét bỏ thì lập tức không muốn nói chuyện với hắn nên quay đầu tiếp tục chờ xe.

“Tôi đang nói chuyện với cô đó!” Lục Hiên chưa bao giờ bị người khác làm lơ nên tức giận, bắt lấy tay của Nhậm Hân Hân.

“Anh buông tay ra đi!” Nhậm Hân Hân giãy giụa nói.

Hương Hiểu Nguyệt và Vu Đông đang mơ hồ đứng thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng của Nhậm Hân Hân. Hai người ngẩng đầu nhìn qua thì thấy Nhậm Hân Hân đang bị một người đàn ông giữ chặt.

Hai người vội vàng chạy qua, một người tát mặt một người đập chân. Bởi vậy Lục Hiên đau đến mức té xuống đất.

“Đông Đông, không tệ đâu. Cậu luyện võ lúc nào thế?” Hương Hiểu Nguyệt khen.

“Cậu cũng không tệ!”

“Hắc hắc hắc... Chị đây là đai đen Taekwondo mà!”

“Tớ là quán quân tự do vật lộn xx!” Vu Đông nghe vậy cũng cười nói.

“Hai vị nữ hiệp thân thủ đều lợi hại. Nhưng tớ nghĩ chúng ta đi nhanh đi!” Hai người mới xử Lục Hiên xong thì người chứng kiến, Nhậm Hân Hân đều thấy đau thay cho Lục Hiên. Nhưng cô nàng sợ Lục Hiên tỉnh táo lại thì làm khó dễ ba người nên dự định kéo hai người đi mau. “Đi cái gì mà đi chứ!” Hương Hiểu Nguyệt chỉ vào Lục Hiên đang nằm trên đất rồi mắng, “Lưu manh!”

“Đúng vậy, chúng ta báo cảnh sát, cho cảnh sát bắt hắn!” Vu Đông ở một bên hát đệm.

“Đứng, gọi 110!” Hương Hiểu Nguyệt lấy di động ra định báo cảnh sát, Nhậm Hân Hân thấy vậy thì vội vàng chạy đến ngăn cản, vất vả cực kì lấy được điện thoại của Hương Hiểu Nguyệt xong thì Nhậm Hân Hân mới phát hiện Vu Đông đã báo cảnh sát.

“Đúng vậy, số 1103 đường ..., có một tên lưu manh lừa dối phụ nữ, cảnh sát mau đến!” Vu Đông nói xong thì cúp điện thoại, vẻ mặt đắc ý cười với Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân muốn khóc.

Ellen đứng một bên chứng kiến toàn bộ mọi chuyện thì cũng tròn tròn mắt.

Ba giờ bốn mươi phút sở cảnh sát.

Nhậm Hân Hân vất vả giải thích mọi chuyện rõ ràng cho cảnh sát xong thì thấy hai người bạn thân của mình đang nằm trên ghế ngủ ngon lành thì lập tức cảm thấy vô cùng chán nản.

“Được rồi, nếu chỉ là hiểu lầm thì mấy người có thể kí tên rồi về.” Cảnh sát nói.

Nhậm Hân Hân và Lục Hiên đều ký tên.

“Chàng trai trẻ, chia tay rồi thì thôi đi, trên đời này còn biết bao nhiêu cô gái chứ, lại đây dựa nữa thì không tốt đâu!” Bác cảnh sát khuyên nhủ Lục Hiên.

Lục Hiên nghe vậy thì mặt xanh mét nhưng cũng chẳng biết trả lời sao.

“Còn cô bé này nữa, xinh đẹp như vậy thì nhớ đừng đi quán bar, nguy hiểm lắm đó!” Bác cảnh sát nhìn hai người đang say bí tỉ thì nói thêm, “Cũng phải biết khuyên nhủ hai người bạn nữa biết không?”

“Dạ!” Nhậm Hân Hân ngoan ngoãn gật đầu nhận lỗi.

“Được rồi, tất cả về đi!”

Lục Hiên nhìn thoáng qua Nhậm Hân Hân nhưng cuối cùng cũng không nói gì, tức giận bỏ đi.

Nhưng Ellen thì nhìn hai con ma men đang ngủ say trên ghế rồi hỏi: “Có cần chúng tôi đưa ba người về không?”

“Không cần đâu, lát nữa bạn của Đông Đông sẽ đến!” Nhậm Hân Hân trả lời.

“Được rồi!” Ellen cười cười bỏ đi.

Khoảng năm phút sau, Thiệu Nhất Phàm bước vào sở cảnh sát thấy Vu Đông đang nằm trên ghế theo hình chữ X thì lập tức chán nản.

“Xin chào, anh có phải là bạn của Đông Đông không?” Nhậm Hân Hân hỏi.

Thiệu Nhất Phàm quay đầu lại liền sáng mắt, người đẹp đó, rồi lập tức nở một nụ cười hoàn mỹ rồi nói một cách quý ông: “Xin chào, lúc này là cô tiếp điện thoại phải không, tôi là Thiệu Nhất Phàm!”

“Xin chào!” Nhậm Hân Hân cười gật đầu.

Thiệu Nhất Phàm phải chạy qua chạy lại hai lần mới lời được hai người đang say bí tỉ ấy lên xe. Hắn vừa lái xe vừa cùng Nhậm Hân Hân nói chuyện: “Thì ra là ba người đi uống rượu à, làm Hạ Phong cứ tưởng là Vu Đông xảy ra chuyện nữa.”

“Hạ Phong? Chồng của Vu Đông?” Nhậm Hân Hân hỏi.

“Đúng vậy!” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Tôi mới làm việc ở bệnh viện về, mới ngủ thì đã bị Hạ Phong đánh thức. Hạ Phong nói Vu Đông làm việc xong nhưng vẫn chưa gửi tin nhắn cho hắn, gọi điện thoại lại không nhắc máy nên hắn lo lắng Vu Đông xảy ra chuyện gì, mà hắn lại ở Mỹ nên nhờ tôi đi xem giùm.”

“Tôi có gọi đến đài phát thanh nhưng nhân viên ở đó nói hôm nay Vu Đông không đi làm. Sau đó tôi lại đến nhà Vu Đông nhưng trong nhà cũng không có ai. Lúc đó tôi đang lo lắng, may mà cô nhận điện thoại!”

Nhậm Hân Hân hơi ngượng ngùng nói: “Hôm nay bọn tôi đi quán bar, ở đó ồn ào nên chắc không nghe thấy tiếng điện thoại.”

“Ừ nhưng sao ba người lại vào sở cảnh sát thế?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“À... Là hiểu lầm.” Nhậm Hân Hân cười ngượng ngùng.

Thiệu Nhất Phàm đưa ba người trở về chung cư của Hướng Hiểu Nguyệt xong, bước ra khỏi rồi mới gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Tìm được rồi, Vu Đông đi quán bar với bạn học nên không nghe được tiếng điện thoại của cậu.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Vậy là tốt rồi!” Hạ Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Chứng nào về tớ mời cậu một bữa.”

“Mời tớ là chuyện hiển nhiên rồi.” Thiệu Nhất Phàm cười nói, “Có gì cậu nhớ hỏi Vu Đông là bạn cô ấy có bạn trai hay không là được.”

“Cậu lại muốn cưa người ta à?” Hạ Phong không biết nói gì với tính cách này của Thiệu Nhất Phàm nữa.

“Cậu có phải anh em của tớ không hả?”

“Tớ cúp máy đây.” Hạ Phong cúp điện thoại.

“Qua cầu rút ván!” Thiệu Nhất Phàm buồn bực nói.

Hôm sau Vu Đông tỉnh dậy, mở di động ra thì thấy một đồng cuộc gọi nhờ, đều là Hạ Phong gọi đến liền lập tức tỉnh táo.

Vu Đông cầm di động, đi ra ban công rồi gọi điện thoại.

“Alo?” Hạ Phong cười hỏi, “Dậy rồi?”

“Anh... Em... Hôm qua em đi uống rượu với bạn, quên gửi tin nhắn cho anh. Em xin lỗi.” Vu Đông ảo não nói.

“Không sao. Nhớ sau này đừng uống nhiều như vậy là được.” Đầu bên kia truyền đến những âm thanh ồn ào, hình như có người đang gọi Hạ Phong, Hạ Phong đáp lại rồi nói với Vu Đông: “Tôi còn có việc. Em mới say rượu xong thì uống nước mật ong có thể bớt đau đầu.”

Vu Đông cúp điện thoại, dựa người vào lan can, nở nụ cười tươi rói.

Hình như từ lúc quen biết anh thì em càng thích cười!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mái nhà đầy hoa

Khi chiếc lá ngô đồng đầu tiên bị gió thu thổi bay đi thì cũng là lúc mùa hè nóng bức lặng lẽ rời đi.

Chiếc váy xinh đẹp biến thành áo khoác, giày xăng đan biến thành ủng.

Từ lúc phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt nhận được hợp đồng lồng tiếng cho phim điện ảnh của đạo diễn Steven Spielberg thì cũng có chút tiếng tăm trong nước. Lại thêm việc Hường Hiểu Nguyệt có quan hệ rộng rãi nên mới được hầu hết các giảng viên giỏi trong trường lồng tiếng giúp.

Vì vậy đến lúc phim điện ảnh được chiếu thì phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt ở Hollywood cũng có chút ít danh tiếng. Ít nhất thì đạo diễn Steven Spielberg đã tỏ vẻ là bộ phim tiếp theo của ông ta cũng sẽ nhờ phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt lồng tiếng giúp.

“Vu Đông, cậu đến nơi chưa?” Hường Hiểu Nguyệt vừa lái xe vừa gọi điện với Vu Đông.

“Tối rồi. Cậu làm gì mà gấp thế?” Vu Đông dầm đôi giày cao gót ngẩng đầu nhìn lên một tòa nhà quen thuộc.

“Chùng nào cậu mới thi lấy bằng lái thế?” Hường Hiểu Nguyệt oán giận nói, “Cậu nghĩ thử xem cậu đi ký hợp đồng mà còn di chuyển bằng tàu điện ngầm thì có mất mặt hay không hả!”

“Tớ lấy được bằng lái xong cậu cho tớ một chiếc xe?” Vu Đông tròn trắng mắt.

“Xe chồng cậu không phải đang nằm trong gara hứng bụi sao?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Được rồi, thang máy đến. Tớ cúp máy.” Trước khi cúp điện thoại thì Vu Đông nói thêm, “Lúc lái xe thì ít nói chuyện điện thoại nhé!”

“Tầng mấy?” Bỗng nhiên có một giọng nam vang lên.

“Tầng hai mươi. Cảm ơn.” Vu Đông ngẩng đầu nói lời cảm ơn thì phát hiện ra là người quen, vì vậy kinh ngạc nói: “Là anh?”

Ellen nhướn mày cười nói: “Cô còn nhớ rõ tôi?”

“Bạn của tra nam, cái nhân rõ ràng như vậy thì rất khó quên đó!” Vu Đông cười ha hả nói.

“A...” Ellen cũng không cãi lại, hần nhìn thoáng qua xấp tài liệu trên tay Vu Đông thì hỏi: “Đến đây nói chuyện hợp đồng?”

“Ừ!” Vu Đông lãnh đạm gật đầu.

“Công ty giải trí OM?”

Từ tầng mười tám đến tầng hai mươi đều là của công ty giải trí OM nên hỏi câu như vậy thật là vô nghĩa. Vu Đông nói móc ở trong lòng nhưng bên ngoài thì vẫn gật đầu.

“Tôi là tổng giám đốc của công ty giải trí OM.” Ellen đột nhiên nói.

Lúc này Vu Đông mới có vẻ kinh ngạc, cô nhìn người đàn ông đang cười một cách cao thâm khó đoán này rồi suy nghĩ. Trước khi trọng sinh cô đã làm việc ở tòa nhà này được năm năm, cũng đã gặp qua tổng giám đốc của OM nhưng hình như không phải người này mà?

Vu Đông 'à' một tiếng rồi quay đầu.

“Cô không nhân cơ hội này lần la làm quen sao?” Ellen kinh ngạc nói.

Vu Đông cũng không thèm quay đầu lại nói: “Không cần, tôi không phải nói chuyện hợp tác với OM!”

Đúng lúc này thang máy cũng đã đến nơi, Vu Đông không thèm chào hỏi gì trực tiếp đi ra khỏi thang máy. Ellen lần đầu tiên thấy một cô gái cá tính như thế này, hần cười lắc lắc đầu rồi đóng thang máy lại, đi tầng hai mươi hai.

Ở tầng hai mươi, Vu Đông thuận lợi tìm được đạo diễn Mã nói chuyện hợp đồng. Bởi vì đã trao đổi hết trong điện thoại nên lúc hai người gặp mặt chỉ đơn giản nói chuyện vài câu xong thì ký hợp đồng luôn.

Vu Đông thấy thời gian vẫn còn sớm nên đi thang máy lên tầng cao nhất.

Đây là một tòa tháp đôi được kết nối với nhau bởi tầng mái ở phía trên cùng, hai bên hành lang làm bằng thủy tinh trong suốt, đứng ở trên đó có góc nhìn rất đẹp.

Trước khi trọng sinh thì Vu Đông rất thích đứng trên hành lang ngắm phong cảnh rồi uống cà phê ở tiệm cà phê trên tầng cao nhất.

Nhưng bây giờ thì tầng cao nhất vẫn chưa phải là tiệm cà phê mà lại là một công ty quảng cáo. Vu Đông đi vào con đường an toàn rồi quen thuộc đi đến

sân thượng.

Vu Đông nhìn trên sân thượng chỉ có xi măng thì không thích ứng được mà nhíu mày. Bởi vì năm năm sau ở đây mọc đầy cây xanh, cũng không biết là chủ tòa nhà khi nào trồng nhưng sân thượng lúc đó so với bây giờ thì đẹp hơn nhiều.

Toàn bộ mái nhà đều được thủy tinh che lại, bốn phía đều trồng hoa, xung quanh còn có các bộ bàn ghế cho mọi người nghỉ ngơi. Đặc biệt là ở phía nam có một góc sân khoảng một mét vuông, Vu Đông thích nhất là ngồi trên đó nhìn xuống.

Vu Đông lần theo trí nhớ mà bước đến nơi đó, cô hơi ngoài ý muốn khi phát hiện có một người đang ở đó, chính xác là một thiếu niên, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu niên dường như cảm giác có người đang đến gần nên nhẹ nhàng quay đầu nhìn rồi cười với Vu Đông.

Không biết vì sao nhưng trong lòng Vu Đông có chút lo lắng, chắc có lẽ là bởi vì nụ cười của thiếu niên ấy quá mức tốt đẹp làm cho người ta có cảm giác không được chân thật cho lắm.

“Chị? Chị muốn ở đây bao lâu thế?” Có lẽ là bởi vì Vu Đông ngăn người quá lâu nên thiếu niên nhìn không được mà mở miệng hỏi.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Vu Đông hỏi.

“Bởi vì lát nữa em phải làm một chuyện, mà làm chuyện đó thì sẽ dọa người khác nên em định làm sau khi chị đi!” Lúc thiếu niên nói chuyện thì cũng không quay đầu lại.

“Nhưng chị muốn ở đây hơi lâu đó!” Vu Đông hơi phiền não nói.

“Tại sao?” Thiếu niên hỏi.

“Bởi vì em chiếm vị trí của chị?” Vu Đông nói.

Thiếu niên sững sờ rồi nghi hoặc quay đầu lại: “Chị cũng muốn nhảy lầu hả?”

Vu Đông chớp mắt cười: “Chị không có nhảy lầu. Chị chỉ muốn ngồi ở chỗ đó ngắm cảnh thôi!”

“Vậy ngày mai chị lại đến nhé!” Thiếu niên quay đầu đi.

“Vậy không được đâu!” Vu Đông lắc đầu nói.

“Trễ một ngày cũng không được sao?” “Không được. Đợi đến lúc em nhảy lầu thì phong cảnh nơi đây đã không được như vậy nữa.” Vu Đông ưu sầu nói.

Thiếu niên hơi giật mình hỏi: “Thì ra em tìm một chỗ để nhảy lầu cũng sẽ hủy hoại phong cảnh nơi đó sao?”

“Đúng vậy!” Vu Đông bước qua rào chắn cao nửa mét, đứng ở trên mái nhà nhô ra. Bởi vì không còn rào chắn nên Vu Đông không dám đi tiếp nữa, cô dựa lưng vào rào chắn rồi ra vẻ bình tĩnh nói: “Vậy nên chờ chị xem xong phong cảnh thì em lại nhảy nhé!”

“Chị không khuyên em à?” Thiếu niên giật mình nói.

Vu Đông ra vẻ khó hiểu nói: “Khuyên em điều gì?”

“Khuyên em không nên nhảy lầu đó.” Thiếu niên nói.

“Không được.” Vu Đông lắc đầu nói, “Em đã đồng ý cho chị ngắm phong cảnh rồi, nên chị không thể đòi hỏi em điều gì nữa.”

“Chị rất có cá tính đó!” Thiếu niên bỗng nhiên cười nói.

Vu Đông cũng cười theo, cô nhìn xuống dưới nhưng phảng phất mái nhà không có hoa thì phong cảnh ở đây cũng chẳng đẹp để gì.

Vu Đông nhìn xung quanh thì bỗng nhiên phát hiện có một quyển kịch bản ở trong góc nên hiếu kỳ hỏi: “Kịch bản của em?”

Thiếu niên nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

“Chị nhìn được không?” Vu Đông hỏi.

Thiếu niên lại ‘ừ’ một tiếng.

Vu Đông tò mò lật lật, nhìn nhìn, Vu Đông dần dần nhíu mày. Tất cả đều là áp lực và máu me khiến người xem vô cùng khó chịu.

“Rất kinh dị đúng không?” Một lát sau thiếu niên hỏi.

“Lúc sau thì sao?” Vu Đông bỗng nhiên đặt câu hỏi, “Sau khi Tiểu Miêu bị sát thủ biến thái theo dõi thì sao?”

Thiếu niên có vẻ không thể tin được nên sững sờ quay đầu lại hỏi: “Chị còn muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo sao?”

“Đương nhiên! Một câu chuyện xuất sắc như thế này, chỉ hơi kinh dị thôi.” Vu Đông mang về mặt hiểu học.

“Em cũng không biết!” Thiếu niên lắc đầu một cách cô đơn, “Câu chuyện này đều là chuyện em thấy trong mơ. Muốn biết khúc sau như thế nào thì phải đợi đến tối nay em đi ngủ mới được.”

“Vậy em nhảy lầu thì chị không biết được câu chuyện lúc sau rồi.” Vu Đông tiếc nuối nói.

“Chị không cảm thấy em không được bình thường à?” Thiếu niên hỏi.

Vu Đông nghi hoặc khó hiểu.

“Từ lúc em tám tuổi thì em đã mơ được những chuyện biến thái máu me như thế này rồi. Từ nhỏ em đã phải đi gặp bác sĩ tâm lý.” Thiếu niên nhìn những người đi đường ở phía dưới rồi nói, “Có một lần em nghe trộm được bác sĩ tâm lý nói chuyện với ba mẹ em. Bác sĩ nói nếu em cứ tiếp tục bị như vậy thì thế nào cũng sẽ trở thành một tên sát nhân biến thái và kiến nghị ba mẹ đưa em vào bệnh viện tâm thần.”

“Lúc đầu thì ba mẹ em đương nhiên là không đồng ý, nhưng gần đây thì họ đã liên hệ các viện điều dưỡng ở Mỹ rồi.” Thiếu niên cười nói, “Bởi vì có em trai nên họ không cần em nữa phải không.” “Sáng nay em ra ngoài cửa thì gặp em trai, em ấy muốn em ôm một cái. Mẹ em thấy được thì ánh mắt trở nên rất khủng bố, giống như ánh mắt người bị hại em gặp trong mơ vậy.” Thiếu niên cười cười xong lại nói, “Em hơi vui về đó, bởi vì em cảm thấy giấc mơ của mình là thật.”

“Vậy tại sao em lại viết những gì em thấy trong mơ thành kịch bản rồi mang đến đây?” Vu Đông lắng lắng nghe xong, im lặng thật lâu rồi hỏi.

Thiếu niên im lặng.

“Bởi vì em không muốn những thứ xảy ra trong mơ biến thành sự thật.” Vu Đông khẳng định nói, “Em hy vọng có thể có ai đó nói với em 'đây chỉ là một câu chuyện thôi.'”

Thiếu niên nhìn Vu Đông nhưng vẫn không nói gì. Nhưng Vu Đông biết cô đã nói đúng.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn thì thấy Ellen mặc đồ tây mang giày da đang nhú mày nhìn họ.

Văn phòng của Ellen trùng hợp đối diện cái sân này. Lúc đầu Ellen thấy thiếu niên này thì hần đang định gọi bảo vệ tòa nhà nhưng Vu Đông xuất hiện rồi nói chuyện với thiếu niên thật lâu, thiếu niên vẫn không nhảy lầu. Nhưng cuối cùng thì Ellen cũng không yên tâm nên hần đành phải tự mình lại xem.

“Ellen?” Ánh mắt của Vu Đông sáng lên, “Anh là tổng giám đốc của OM phải không?”

Ellen nghi hoặc nhìn Vu Đông một cái.

Vu Đông đưa lưng về phía thiếu niên đưa kịch bản cho Ellen, vừa đưa vừa làm mặt quỷ rồi nói: “Công ty của anh gần đây đang muốn quay phim điện ảnh đúng không? Anh xem thử kịch bản này được không?”

Công ty của tôi muốn quay phim điện ảnh lúc nào hả? Cộng thêm nếu tôi muốn quay thì có rất nhiều kịch bản, còn cần cô đề cử sao?

Tuy mang suy nghĩ như vậy ở trong lòng nhưng Ellen vẫn nhận kịch bản.

Thoáng đọc một lát thì Ellen liền nhú mày, hần ngẩng đầu nhìn Vu Đông thì thấy Vu Đông đang liếc mắt ra hiệu cho mình. Ellen bình tĩnh nói: “Cũng được lắm. Nhưng tôi phải đưa cho đạo diễn nhìn rồi mới quyết định được.”

Vu Đông vui sướng quay người nói với thiếu niên: “Em nghe đánh giá của đạo diễn xong rồi mới nhảy lầu được không?”

Ellen nghe xong lời nói của Vu Đông thì thiếu chút nữa là đáng luôn hai đầu gối cho cô.

Thiếu niên trầm tư một hồi rồi nói: “Cũng được. Dù sao chuyện nhảy lầu cũng không cần gấp lắm, vừa lúc tối nay ngủ mơ xong em sẽ nói cho chị chuyện xảy ra tiếp theo.”

“Vậy chúng ta kết bạn trên QQ* nhé. Sau đó em viết xong chuyện xảy ra tiếp theo thì gửi cho chị xem?”

(*QQ: phần mềm nhắn tin nhanh bên TQ)

“Được.” Thiếu niên đứng lên cười nói.

Sau khi tiễn thiếu niên ấy đi thì Ellen cảm kích bản nói: “Đây là con nhà ai thế? Nhanh chóng liên hệ với ba mẹ em ấy đi.”

“Ba mẹ em ấy muốn đưa em ấy vào bệnh viện tâm thần.” Vu Đông vô lực nói.

“Cậu nhóc này có vấn đề.” Ellen nhú mày nhìn kịch bản hần đang cầm, tất cả đều là máu me và bạo lực, người bình thường không thể viết ra được thứ như vậy.

“Em ấy nếu có vấn đề thật thì sẽ không đi nhảy lầu mà nên đi giết người mới đúng đó. Dù sao thì phương pháp có rất nhiều.” Vu Đông vừa nói vừa chỉ vào kịch bản.

“Vậy ý của cô là?”

“Nói thật đi, trừ bỏ máu me và bạo lực quá mức thì đây là một câu chuyện rất có logic.” Vu Đông nói, “Nếu tìm được một người biên kịch giỏi thì hẳn là có thể viết thành một bộ phim hay. Nước mình dù sao cũng không có bộ phim lớn nào với thể loại khủng bố mà được nổi tiếng cả.”

“Vậy tại sao tôi muốn làm nó?” Ellen nghi ngờ nói.

“Dù sao thì tôi mới cứu em ấy.” Vu Đông không sao cả nói, “Nếu lần sau em ấy còn đến đây nhảy lầu thì cũng không liên quan gì đến tôi nữa.”

Chẳng lẽ liên quan đến tôi? Ellen há hốc mồm.

Vu Đông nhún vai một cái rồi tiêu sái bỏ đi.

Hai ngày sau Vu Đông nhận được một tin nhắn trong hòm thư của QQ. Vu Đông mở ra nhìn thử thì thấy là câu chuyện tiếp theo, Tiểu Miêu đã chết trong tay của sát thủ biến thái.

Vu Đông gửi tin nhắn cho thiếu niên nhưng thiếu niên cũng không trả lời lại.

Vu Đông chú ý tin tức xã hội trong vòng mấy ngày liền thì thấy không có tin tức nhảy lầu.

Vu Đông cảm thấy không yên tâm lắm nên đem chuyện này viết cho Hạ Phong, hy vọng hẳn có thể tìm bác sĩ tâm lý hỏi thăm thử.

Vì vậy hôm sau Hạ Phong gọi điện thoại video đến.

“Hôm qua tôi đã hỏi thử bác sĩ ở đây.” Hạ Phong nói, “Họ nói thiếu niên này muốn tự sát nên chứng tỏ bản tính rất thiện lương. Nhưng loại bệnh này rất khó trị, yêu cầu điều dưỡng một thời gian dài nên phương pháp giải quyết tốt nhất là đưa thiếu niên vào bệnh viện tâm thần.”

Vu Đông nghe xong thì thấy thất vọng.

“Em có thể liên hệ được em ấy không?”

Vu Đông lắc đầu.

Hạ Phong thấy Vu Đông khổ sở nên an ủi nói: “Con người muốn chết thì ngay cả Thượng Đế cũng không giúp được. Em đã giúp được thiếu niên đó rồi.”

“Hôm đó em đã làm rất tốt rồi. Cho dù tương lai như thế nào thì em đã cứu em ấy được một lần.”

Vu Đông không có nói cho Hạ Phong một việc. Trong kịch bản chưa hoàn thành đó có miêu tả một cảnh tượng, Tiểu Miêu bị sát thủ biến thái theo dõi có một hoa viên bí mật, đó là một mái nhà tràn đầy hoa tươi.

Vu Đông đọc đến đó thì chỉ nghĩ, trước khi trọng sinh, nơi mà cô đến mỗi khi cô đơn, uể oải, nơi luôn mang đến cho cô vô số ấm áp, có lẽ là do sinh mệnh của thiếu niên này ban tặng.

Một người có trái tim trong sáng như vậy thì không nên rơi vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Son môi

New York!

Cửa hàng bách hóa!

Hạ Phong đứng ở quầy đồ trang điểm mua son môi cho Vu Đông, người bán hàng đề cử rất nhiều loại màu sắc nhưng Hạ Phong không biết nên chọn cái nào hết. Hắn nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho Vu Đông.

Vu Đông đang ở trên xe buýt chuẩn bị đến chỗ làm thì nhận được điện thoại nên kinh ngạc: “Hạ Phong?”

“Tôi đang đi mua son môi cho em nhưng ở đây có rất nhiều màu. Bình thường em dùng màu gì?” Hạ Phong hỏi.

Son môi? Vu Đông sững sốt một lát rồi hỏi: “Son môi gì?”

“Thứ năm mươi lăm trong danh sách em đưa.” Hạ Phong nói.

“À!” Lúc này Vu Đông mới hiểu ra, nhưng sau đó cô lại không tin được mà hỏi: “Anh sẽ không thật sự... mỗi ngày mua một món cho em chứ?”

“Không, tôi dự định mua một lần cho em thôi.” Hạ Phong nói, “Mỗi ngày mua một miếng tôi sợ người bán hàng sẽ mắng tôi.”

“Ha ha!” Vu Đông nhin không được cười, “Anh mua đủ hết các món trong danh sách rồi à?”

“Mua được một nửa rồi.”

“Anh rất nghe lời đó nha!” Vu Đông nhướn mày nói.

“Em bảo tôi mua mà?” Hạ Phong nghe giọng điệu của Vu Đông thì hoài nghi nói, “Em tùy ý viết chộc tôi đó hả?”

Nếu thật là vậy thì cũng giải thích được lý do tại sao danh sách các món đồ cần mua đều không ghi rõ ràng nhãn hiệu, giá tiền, màu sắc, chỉ ghi đẹp là được.

“Đương nhiên là không rồi.” Vu Đông chốt dạ nói sang chuyện khác ngay, “Anh đang ở quầy nào?”

Hạ Phong nhìn thoáng qua nhãn hiệu rồi nói: “Chanel!”

“Có màu gì?”

Hạ Phong cảm lấy những màu sắc mà người bán hàng đề cử rồi nói: “Người bán nói một năm nay là màu số 1, số 2, số 11, ...”

Vu Đông chớp mắt hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

“Hả?” Hạ Phong ngờ ngạc nói, “Ngày 6 tháng 11.”

“Vậy chọn màu số 6 và số 11 đi.” Vu Đông không chút nghĩ ngợi nói.

“Được rồi.” Hạ Phong chọn hai màu này rồi bảo người bán hàng gói lại.

“Anh không hỏi em tại sao chọn hai màu này à?” Vu Đông hỏi.

Hạ Phong đang trả tiền nên không để ý trả lời: “Tại sao?”

“Bởi vì hôm nay là ngày 6 tháng 11.”

“Hôm nay là ngày 6 tháng 11 thì sao?” Hạ Phong buồn bực hỏi.

“Ngu ngốc!” Vu Đông nhin không được mắng.

Hạ Phong bị Vu Đông mắng thì ngờ ngạc, hắn đang định hỏi lại thì Vu Đông đã cúp máy.

Lúc này người bán hàng đã gói xong cho Hạ Phong, Hạ Phong nhận lấy đang định rời khỏi.

“Hạ Phong!” An An không nghĩ đến sẽ gặp Hạ Phong ở trung tâm thương mại nên vẻ mặt tươi tắn hiện ra rõ ràng. Hạ Phong thấy An An và một cô gái người châu Á đang bước đến.

Hạ Phong dừng chân lại đợi hai người đi đến, gật đầu một cái rồi nói: “Trùng hợp thế!”

“Đúng vậy, anh cũng đi dạo ở đây sao?” An An vừa nói vừa nhìn thoáng qua cái túi Hạ Phong đang cầm.

“Anh là Hạ Phong? Bạn trai của An An?” Cô gái đứng bên cạnh An An cười hỏi.

Hạ Phong nhú mày nhưng cũng không phủ nhận, vì nếu làm vậy sẽ làm mất mặt An An.

“Hạ Phong, đây là bạn học của em, CC. Cô ấy là người Hồng Kông.” An An ngượng ngùng giới thiệu.

“Xin chào!” Hạ Phong lễ phép nói, “Tiếng phổ thông của cô rất tốt đó, không hề có giọng Hồng Kông.”

“Lúc còn nhỏ tôi có sống ở Đại Lục một thời gian nên tiếng phổ thông không tệ.” CC nhìn cái túi trong tay Hạ Phong thì cười nói, “Đây là quà cho An An sao?”

CC lại quay sang nói với An An: “May mắn là gặp nhau, nếu không thì sẽ mua trùng rồi.”

Thì ra hai người cũng đi mua son môi Chanel.

An An vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng nhận túi từ tay Hạ Phong. Cô nàng mở ra vừa thấy thì kinh ngạc nói: “Màu số 6 và số 11?”

“Số 11 không tệ nhưng số 6 không hợp với cậu đâu.” CC vừa nói xong thì vẻ mặt hiểu ra nói, “Tớ hiểu rồi. Hôm nay đúng lúc là ngày 6 tháng 11 nên bạn trai cậu muốn mỗi lần cậu son môi đều nhớ đến ngày này.”

An An ngượng ngùng khẽ đẩy CC một cái rồi liếc mắt đưa tình nhìn về phía Hạ Phong: “Thì ra anh vẫn còn nhớ em thích son môi nhãn hiệu này.”

Hạ Phong nháy mắt một cái, thì ra lý do mà hấn vào cửa hàng bách hóa xong liền cảm thấy quầy đồ trang điểm này quen thuộc là do lúc trước hấn đã cùng An An đi mua vài lần.

“Ôi trời, thật là sáng đó!” CC mang biểu cảm khoa trương nói, “Tớ cứ cảm thấy lạ là vì sao hôm nay mình sáng thế. Thì ra là do tớ không cẩn thận làm bóng đèn đó.”

“CC!” An An nửa giận nửa không hờn dỗi nói.

Nếu cái son môi này đã bị An An cầm đi thì Hạ Phong cũng không tiện mở miệng đòi lại nên hấn tìm đại một cái cố để rời khỏi đây: “Hai người đi dạo đi. Tôi còn phải về bệnh viện nữa.”

“Được rồi.”

Hạ Phong ra khỏi cửa hàng bách hóa, đứng ở ngã tư đường suy nghĩ một lát. Cuối cùng hấn đi vào một cửa hàng bách hóa đối diện, đổi một quầy đồ trang điểm khác rồi hỏi người bán hàng: “There is a girl, asians, the skin is very white, about twenty-two years old, what color would suit her?”

(Đó là một cô gái, người châu Á, da cô ấy rất trắng, khoảng tầm hai mươi hai tuổi, màu son nào sẽ hợp với cô ấy?)

Hạ Phong cầm túi son môi mới mua đi ra khỏi cửa hàng bách hóa, soạn một tin nhắn rồi gửi cho Vu Đông.

Sau đó hấn lại soạn một tin nhắn khác gửi cho An An.

An An đang lựa quần áo thì nghe được tiếng di động vang thì lấy ra nhìn, thấy tin nhắn là của Hạ Phong thì cô nàng cong cong khóe miệng. Nhưng vừa mới cong lên được một nửa thì đã bị nội dung trong tin nhắn đè xuống: ‘Son môi không phải là cố ý mua cho em. Nhưng vẫn tặng cho em vậy.’

“Sao vậy?” CC thấy sắc mặt của An An không đúng lắm thì lo lắng hỏi.

“Không có gì!” An An cắt di động vào, làm bộ không có việc gì nói.

@@@

Thượng Hải*, đài phát thanh.

(*Lúc trước mình đề là Thân thành nhưng sau khi hỏi bác GG thì mình mới biết nó là Thượng Hải. Vậy nên mình sẽ sửa lại là Thượng Hải từ đầu truyện luôn nhé! Xin lỗi các bạn vì sai sót này!)

“Tiết mục ‘Đêm khuya nị ảnh’ đã đến giờ kết thúc. Hẹn gặp lại vào ngày mai nhé!” Vu Đông hoàn thành xong hai giờ phát sóng trực tiếp thì một mối xoa cổ.

“Hiện tại có nhiều cuộc gọi đến hơn rồi đó.” Vũ ca rời khỏi phòng bật điện thoại.

“Đúng vậy, còn có nhiều vấn đề kỳ quái nữa.” Vu Đông lắc đầu cảm thán.

“Kỳ quái?” Vũ ca cười nói, “Tin nhắn đều nói là em trả lời càng kỳ quái hơn đó.”

“Có sao?” Vu Đông kiên quyết không thừa nhận.

“Có!” Vũ ca gật đầu khẳng định.

Vu Đông chu chu mỏ, bắt đầu cố tỏ ra dễ thương.

Vũ ca lúc đầu nói: “Đúng rồi, còn có một việc. Từ lúc anh chàng đẹp trai nước Pháp gửi thư đến xong nhét thêm một trăm đồng tiền thì bây giờ đài phát thanh mỗi lần nhận được thư của thánh giả 'Đêm khuya mị ảnh' đều thấy có thêm một trăm đồng tiền.”

“Theo thống kê thì cứ hai mươi lá thư sẽ có một lá có tiền trong đấy!” Vũ ca nhắc nhở, “Tuy tiền đó em đều quyên góp hết nhưng đài phát thanh đã chú ý đến rồi. Họ bảo chuyện này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đó.”

“Cũng phải!” Vu Đông nhủ mảy nói, “Ngày mai lúc phát sóng trực tiếp em sẽ nói với thánh giả.”

“Ngày mai giám đốc Vương mở đại hội đúng không? Em cũng nên báo với giám đốc một tiếng.” Vũ ca nhắc nhở.

“Được.” Vu Đông thấy thời gian đã trễ nên lấy túi xách rồi nói: “Vũ ca, em về trước nhé!”

Vu Đông về nhà, theo thói quen đăng nhập vào QQ. Cô đang định gửi tin nhắn báo cho Hạ Phong là mình đã về đến nhà thì đã thấy Hạ Phong đã gửi đến một tin nhắn trước đó.

Xem thời gian gửi thì chắc là vào lúc cô mới bắt đầu phát sóng trực tiếp.

'Tôi mua loại son khác, người bán nói loại này sẽ đẹp hơn.'

Tuy hơi khó hiểu tại sao Hạ Phong lại đổi một loại son khác nhưng Vu Đông cũng không truy vấn mà trả lời: 'Màu gì cũng không sao, chỉ cần là thứ anh mua là được.'

'Về nhà rồi sao?' Phía bên kia nhanh chóng trả lời.

'Em vừa về đến nhà.'

'Vậy thì ngủ sớm đi.'

'Được!'

Dù là những tin nhắn lặp đi lặp lại nhưng nó lại trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Vu Đông.

Hạ Phong nhìn chằm chằm tin nhắn đầu tiên mà Vu Đông phát cho hắn, thật lâu vẫn chẳng thể lấy lại được sự bình tĩnh.

Lúc này di động bỗng nhiên vang lên.

Hạ Phong nhìn thoáng qua rồi nhận cuộc gọi.

“Hạ Phong, tin nhắn cậu gửi cho tớ là có ý gì hả?” Thiệu Nhất Phàm mới vội vã cả một ngày xong, mới được nghỉ ngơi rồi lên mạng một lát thì đã thấy nhiệm vụ Hạ Phong phát cho mình thì lập tức hết vui: “Đồ cậu gửi về cũng không phải cho tớ, tại sao tớ phải đi lấy hả?”

“Vu Đông không có bằng lái.”

“Không bằng lái thì cũng có thể gọi xe mà?” Thiệu Nhất Phàm nói, “Cậu mua cho cô ấy một đồng hồ rồi gửi về. Xong lại bị hải quan chặn lại rồi lại bắt tớ đi lấy. Tớ bận cứu người đó anh bạn.”

“Cậu không muốn quen bạn của Vu Đông?” Hạ Phong hỏi.

“...” Thiệu Nhất Phàm sừng sốt, “Cậu đồng ý giới thiệu cho tớ?”

“Chuyện này chờ tớ về nước hẳn nói. Nhưng trước đó cậu phải có hình tượng tốt trước mặt Vu Đông đã.” Hạ Phong cười nói.

“Từ lần trước thì tớ đã phát hiện, thái độ của cậu đối với Vu Đông không được bình thường cho lắm.” Thiệu Nhất Phàm đột nhiên nói.

“Cậu xác định muốn dùng cước gọi quốc tế nói chuyện này với tớ sao?”

“Dựa vào! Tớ xem chút thì quên mất.” Thiệu Nhất Phàm quát, “Mai tớ sẽ giúp cậu lấy đồ nhưng tiền thuê thì cậu nhớ chuyển khoản cho tớ.”

“Keo kiệt thế!”

“Tớ đã không lấy phí dịch vụ rồi!” Thiệu Nhất Phàm oán giận nói, hắn đang định cúp điện thoại thì thấy msx xuất hiện tin nhắn liền hỏi: “Cậu gặp phải An An?”

“Sao vậy?” Hạ Phong chú ý đến sự thay đổi giọng điệu của Thiệu Nhất Phàm

“An An đang gửi tin nhắn cho tớ, hỏi về cậu.” Thiệu Nhất Phàm nhìn tin nhắn rồi nói, “Cô ấy hỏi lần này hình như cậu giận thật rồi. Gặp cậu hai lần mà lần nào cậu cũng không để ý đến, còn gạt cô ấy nói bản thân đã kết hôn, bảo tớ giúp hai cậu làm hòa.”

“Cậu đừng xen vào.” Hạ Phong nhú mày.

“Ai xen vào?” Thiệu Nhất Phàm nói, “Nhưng chuyện này dù sao cũng phải giải quyết rõ ràng đi.”

Hạ Phong nhớ lại hai lần gặp An An thì hơi do dự rồi nói: “Cậu trực tiếp nói với cô ấy là tớ đã kết hôn.”

“Chuyện này sao tớ có thể nói chứ.” Thiệu Nhất Phàm từ chối.

“Cậu cứ nói chuyện tớ kết hôn là thật, giấy kết hôn cậu cũng đã nhìn thấy.”

“Tuyệt tình như vậy sao!” Thiệu Nhất Phàm kinh ngạc nói.

“Chuyện này vẫn nên làm rõ ràng thì tốt hơn!”

“Cậu nghĩ kĩ chưa, không quay đầu lại được nữa đâu.” Thiệu Nhất Phàm hỏi, “Cậu và Vu Đông mới biết nhau được một tháng thì cậu qua Mỹ nhưng cậu và An An lại ở bên nhau lâu lắm rồi.”

“Mặc kệ về sau có hối hận hay không nhưng bây giờ tớ không muốn cho mình để lại một đường lui. Làm như vậy thì không công bằng đối với bất kì ai.”

“Đã thời đại nào rồi mà cậu vẫn còn bảo thủ như thế!” Thiệu Nhất Phàm chán nản nói.

“Nhất Phàm, cho dù là hôn nhân hay tình yêu thì theo ý tớ chỉ là 1 với 1 thôi.” Hạ Phong nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Anh ấy là người của tớ

Trước khi trọng sinh Vu Đông có xem qua một bộ phim Nhật tên là 'Quán ăn đêm'.

Trong một tiệm cơm nhỏ chỉ bán vào buổi tối thì mỗi ngày đều có một người kể chuyện của mình cho chủ tiệm và những vị khách khác nghe. Bởi vì người đó biết đến sáng mai thì bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Xe buýt cũng giống vậy, cả xe đều là người lạ, không ai sẽ để ý bạn vui hay buồn. Cho dù bạn có khóc xấu đến mức nào thì cũng chỉ có thể trở thành một câu chuyện phiếm thú vị của người khác mà thôi.

Bạn có thể gỡ bỏ chiếc mặt nạ của mình ra mà khóc rống, không cần lo lắng một ngày nào đó sẽ có ai nhắc đến chuyện này.

“Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chúng ta đã yêu nhau tám năm, từ lúc em hai mươi ba tuổi đến bây giờ ba mươi một tuổi. Bây giờ anh lại nói muốn chia tay với em?” Một cô gái cầm di động đang sau Vu Đông đang khóc.

Vu Đông nhìn vào cửa kính thì thấy cô gái khóc đến ướt cả mặt.

“Anh khiến em nói với mẹ em thế nào hả? Bây giờ mong ước duy nhất của mẹ em là thấy em kết hôn!” Cô gái đau lòng quát, “Đi tìm người khác? Em đi tìm ai bây giờ hả? Em đã hơn ba mươi tuổi rồi còn tìm ai được nữa? Ai sẽ muốn một cô gái tuổi này chứ?”

“Ba năm trước em đã nói với anh là kết hôn đi, nhưng anh đã nói gì! Anh nói anh sẽ lấy em nhưng lúc này không thích hợp. Bây giờ anh lại nói không muốn lấy em. Nếu anh không muốn lấy em vì sao lúc đó không nói thẳng đi, anh lấy mất thanh xuân của em giờ lại bỏ rơi em sao?”

“Miễn cưỡng ở bên nhau sẽ không hạnh phúc? Vậy tại sao bao nhiêu năm chúng ta yêu nhau anh vẫn miễn cưỡng bán thân mình hả?”

“Bây giờ cho dù anh không yêu em nữa thì anh vẫn phải lấy em hiểu không. Bao nhiêu năm như vậy anh cần thiết phải bồi thường cho em...”

Vu Đông nhìn qua cửa kính thì thấy là cái cửa đài phát thanh đầy quen thuộc, cô xuống xe.

Khi xe buýt chạy đi thì Vu Đông vẫn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô gái ấy qua cửa kính xe.

“Xin chào mọi người, đây là đài phát thanh fm9666, hiện tại là tiết mục 'Đêm khuya mị ảnh', tôi là dj Ngư Đông.” Vu Đông mang lên tai nghe rồi nói, “Hôm nay trước khi phát sóng trực tiếp thì Ngư Đông muốn gửi đến một người bài hát này. Gửi đến một cô gái mới vừa bị tổn thương.”

“Lúc tôi ngồi xe buýt đến đài phát thanh thì có một cô gái vừa mới chia tay với bạn trai. Họ đã quen nhau được tám năm, từ lúc cô gái hai mươi ba tuổi đến lúc ba mươi một tuổi. Những năm tháng đẹp nhất đời cô ấy đã bị uống phí.” Vu Đông cũng có chút cảm xúc, “Án tượng sâu nhất của tôi là, cô ấy

vẫn luôn hỏi đối phương một câu. Cô ấy hỏi là đã hơn ba mươi tuổi rồi sao có thể bắt đầu được nữa? Còn có ai sẽ muốn cô ấy?”

“Bởi vậy điều đó khiến tôi nhớ đến bài hát này.”

Vu Đông cầm lấy cây đàn ghita mới mượn được ở phòng bên cạnh rồi đàn hát bài 'Phụ nữ tuổi ba mươi'.

(*Ai muốn nghe thử thì search gg Phụ nữ tuổi ba mươi của Đàm Duy Duy)

Bài hát này hiện tại vẫn chưa được công bố nên Vu Đông chỉ có thể tự đàn mà hát, hơn nữa cô cũng thích phiên bản của Đàm Duy Duy hơn. Mỗi lần nghe bài hát này thì Vu Đông có rất nhiều cảm xúc bởi vì bài hát này miêu tả phần lớn tâm trạng của phái nữ lớn tuổi.

Vu Đông đàn hát xong thì buông đàn ghita nói: “Mỗi người đều có một tuổi hai mươi trẻ trung đẹp đẽ và cũng sẽ bị năm tháng đẩy đến tuổi ba mươi. Cuộc sống là con đường một chiều, không ai có thể kháng cự được thời gian hết.”

“Một số người nhận được hạnh phúc sớm, vào thời điểm thích hợp gặp được người thích hợp. Nhưng cũng có rất nhiều người luôn bỏ qua hoặc không gặp được người thích hợp với mình. Nếu bạn là một cô gái gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn thì cũng không cần nản lòng, thất vọng với chính mình. Trời sinh mỗi cô gái là một đóa hoa, mỗi một thời điểm thì sẽ có một sức quyến rũ riêng, và cũng sẽ có người biết thưởng thức nó.”

“Cho dù hiện tại bạn vẫn chưa gặp được người đó thì cũng không sao. Cũng giống như cuộc sống của đàn ông không chỉ có phụ nữ thì cuộc sống của phụ nữ cũng không chỉ có tình yêu và hôn nhân. Chúng ta vĩnh viễn phải xinh đẹp vì chính mình. Xã hội này sẽ không vì bạn khóc đến xấu xí mà thương tiếc cho bạn.”

“Nếu bạn nghe được bài hát này, những lời nói này thì hãy lau khô nước mắt đi nhé!” Mắt của Vu Đông ngập tràn ánh sáng, “Có lẽ hạnh phúc chỉ đến muộn thôi, đừng lại bị thương nữa kéo hạnh phúc lại lạc đường đó!”

“Nỗi bất hạnh thì luôn nối gót mà đến nhưng hạnh phúc thì luôn đến vào lúc bạn mỉm cười.”

Bác tài xế xe buýt đã lặng lẽ tăng âm lượng từ lúc Vu Đông bắt đầu phát sóng trực tiếp. Ông yên lặng quan sát cô gái đang khóc thút thút từ cái kính chiếu hậu, lúc này ông thấy cô gái đã nhìn chăm chú vào cửa kính, trong mắt không còn nước mắt nhưng tinh thần thì vẫn sa sút.

Đã đến trạm cuối.

Cô gái mang biểu cảm đờ đẫn bước xuống xe.

Lúc cô gái đi ngang qua bác tài xế thì ông nhin không được nói: “Cô gái à, cuộc sống này không có gì là không thể vượt qua được cả.”

Cô gái tạm dừng một chút.

“Thế giới này không có ai sống được dễ dàng hết nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng và nỗ lực để tồn tại.”

Cô gái vất vờ ngừng khóc khi nghe lời ấy lại tiếp tục chảy nước mắt.

“Khóc đi. Khóc xong rồi thì về ngủ một giấc, đến ngày mai thì sẽ tốt hơn thôi!” Bác tài xế thờ dãi nói.

Cô gái khóc một hồi lâu mới ngừng được, cô nhìn bác tài rồi ngượng ngùng hỏi: “Bác tài, cháu đi lỡ trạm rồi, xe của bác còn chạy nữa không?”

“Chạy, xe bác chạy đến hừng đông!”

@@@

Lúc Vu Đông đến phòng làm việc của Hường Hiểu Nguyệt đã là buổi chiều.

Nhậm Hân Hân đang ăn bánh kem nên Vu Đông chạy đến ăn ké.

Hường Hiểu Nguyệt không biết nên nói gì nữa: “Cậu có thể không giành ăn với thai phụ hay không?”

“Tớ chưa ăn cơm trưa nữa đó!” Vu Đông vừa ăn vừa nói.

“Cơm sáng cậu cũng chưa ăn phải không?” Nhậm Hân Hân suy đoán.”Ừ ừ!” Vu Đông gật đầu.

“Công việc này của cậu cũng thật là, khiến đồng hồ sinh học rối loạn luôn đó. Cơm sáng không ăn sẽ không tốt cho dạ dày đâu.” Nhậm Hân Hân nói.

“Làm dj ở radio có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ, nếu không thì cậu bỏ việc đi!” Hường Hiểu Nguyệt nói.

“Không...” Vu Đông nuốt bánh kem trong miệng xuống rồi nói, “Tớ cảm thấy công việc của mình rất có ý nghĩa.”

“Có ý nghĩa gì chứ?” Hường Hiểu Nguyệt khinh thường nói, “Đêm hôm khuya khoắt sẽ có mấy người nghe chứ. Mấy người gọi điện thoại đến đều là người cô đơn tịch mịch không à.”

“Không thể nói vậy được.” Nhậm Hân Hân nói, “Đêm qua tớ có nghe Vu Đông phát sóng trực tiếp, tớ cảm thấy rất êm tai đó. Đặc biệt là bài hát lúc đầu, tớ nghe xong thì khóc luôn.”

“Cậu là thai phụ mà, tối không ngủ lại đi nghe radio!” Hường Hiểu Nguyệt không đồng ý nói.

“Tại nửa đêm tớ đói bụng nên dậy ăn đó mà!” Nhậm Hân Hân nói, “Tớ cảm thấy sau này tớ sẽ trở thành người phụ nữ ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn.”

“Cậu nói gì kì vậy!” Hường Hiểu Nguyệt mắng.

“Tớ không định kết hôn, có con ở với tớ là được.” Nhậm Hân Hân nói, “Lúc tớ chia tay với Lục Hiên nếu không có hai cậu thì tớ chưa chắc có đủ dũng khí. Vậy nên lời hôm qua cậu nói chắc chắn sẽ ủng hộ được cô gái đó!”

“Cô gái nào?” Hường Hiểu Nguyệt kinh ngạc nói.

“Tớ cũng nghĩ vậy!” Vu Đông gật đầu đồng ý.

“Hai cậu đang nói chuyện gì vậy?” Hường Hiểu Nguyệt có cảm giác bị xa lánh nên muốn tiếp tục truy vấn thì bỗng nhiên tiếng điện thoại của Vu Đông vang lên.

Vu Đông vừa thấy, Thiệu Nhất Phàm? Cô nghi hoặc nhận cuộc gọi.

“Alo?”

“Vu Đông phải không, cô đang ở đâu?” Thiệu Nhất Phàm hỏi.

“Anh tìm tôi?” Vu Đông hỏi.

“Đúng vậy, Hạ Phong gửi đồ về nên bảo tôi đưa qua cho cô.” Thiệu Nhất Phàm mới đi lấy đồ về từ sân bay.

Hạ Phong? Vu Đông báo địa chỉ cho Thiệu Nhất Phàm.

Chưa đến nửa tiếng sau thì Thiệu Nhất Phàm đã khiêng một cái thùng lớn đi vào cửa văn phòng.

“Đây, tất cả đều ở đây!” Thiệu Nhất Phàm chạy hết một buổi sáng nên mặt mũi muốn chết.

“Bác sĩ Thiệu uống nước.” Nhậm Hân Hân rót một ly nước cho Thiệu Nhất Phàm.

“Cám ơn!” Thiệu Nhất Phàm cười nhận lấy rồi bỗng nhiên nhìn bụng Nhậm Hân Hân một cái. Sao mới nửa tháng không gặp mà đã mập lên như vậy? Không đúng, quần áo này giống đồ của thai phụ lắm!

“Cô... cô mang thai?” Thiệu Nhất Phàm không tin tưởng được nói.

“Đúng vậy!” Nhậm Hân Hân cười nói.

“À... Vậy chúc mừng nhé!” Tim Thiệu Nhất Phàm đã nát rồi. Làm không công đó bởi vì danh hoa đã có chủ rồi.

“Đây là đồ người chồng cậu nhặt được gửi về à?” Hường Hiểu Nguyệt tò mò đánh giá cái thùng. Nhặt được? Thiệu Nhất Phàm nhướn mày.

“Cậu nói bậy gì vậy!” Nhậm Hân Hân tức giận trừng mắt nhìn Hường Hiểu Nguyệt rồi nói, “Nhặt được gì chứ, đó gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên!”

Hường Hiểu Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, bên cạnh vẫn còn người ngoài đó. Vì vậy nhanh chóng sửa lời: “Nhưng Hạ Phong làm người không tệ đó. Lần trước cậu uống say quên gửi tin nhắn báo bình an thì hắn gọi liên tục cho cậu, xong lại còn nhờ bác sĩ Thiệu đi tìm cậu vào lúc nửa đêm. Lần này đi Mỹ còn biết gửi quà về cho cậu.”

Lúc này Vu Đông đang dùng kéo mở thùng ra, bên trong thứ gì cũng có.

“Bánh quy, chocolate, vớ, ly, bút, nệm nạ, ...” Hường Hiểu Nguyệt không biết nói gì luôn, “Mấy thứ này siêu thị nhập khẩu đều có mà, cần gì mua từ Mỹ gửi về?”

“Chắc ở Mỹ mua rẻ hơn.” Nhậm Hân Hân tìm một lý do.

“Tiết kiệm được bao nhiêu chứ?” Hường Hiểu Nguyệt ghét bỏ nói.

Thiệu Nhất Phàm cũng được mở rộng tầm mắt. Hắn phí hết bao nhiêu sức lực cuối cùng lại là đồng đồ ăn cộng vật dụng hằng ngày?

“Là tớ bảo anh ấy mua!” Vu Đông bỗng nhiên nói.

“Cậu bảo hần mua? Cậu bảo hần mua đồng này làm gì?” Hường Hiểu Nguyệt khó hiểu nói.

“Không biết. Chỉ muốn anh ấy mua cho tớ.” Vu Đông vừa nói vừa mở cái bao nhỏ ra, bên trong là một cái túi xách màu đen quen thuộc của nữ.

“Ôi trời! Đây là khoản mới nhất năm nay của Prada. Trong nước vẫn chưa bán đâu đó!” Hường Hiểu Nguyệt giật lấy túi nói, “Thứ này cũng là cậu bảo hần mua?”

“Tớ chỉ nói mua túi xách chứ không nói rõ là nhãn hiệu nào.”

“Người đàn ông chịu tiêu tiền vì phụ nữ chưa chắc là người đàn ông tốt nhưng ít nhất đó là bước đầu tiên để trở thành người đàn ông tốt.” Hường Hiểu Nguyệt bình luận.

Thiệu Nhất Phàm ngồi một bên yên lặng uống nước, rất thức thời không nói gì.

“Chùng nào Hạ Phong về thế?” Nhậm Hân Hân đột nhiên hỏi.

“Thời gian cụ thể thì tớ không biết nhưng anh ấy nói đi Mỹ ba tháng.” Vu Đông nói.

“Cuối tháng sau, trước hoặc sau Giáng Sinh.” Thiệu Nhất Phàm nói.

“Được, đợi Hạ Phong về thì đưa hần đến cho bọn tớ nhìn thử. Tớ và Hân Hân đánh giá cho cậu.” Hường Hiểu Nguyệt mang về mặt ngạo kiều* nói.

(*ngạo kiều: do xấu hổ nên ra vẻ cao ngạo, nghĩ một đằng nói một nẻo)

“Cậu có đánh giá hay không thì tớ cũng đã kết hôn rồi!” Vu Đông cười nói.

“Cậu có ý gì hả?” Hường Hiểu Nguyệt hỏi.

“Người của tớ mấy cậu không được ăn hiếp!”

Vu Đông mới nói xong câu đó thì Thiệu Nhất Phàm đang uống nước liền phun hết ra ngoài.

Ba người đều nhìn qua Thiệu Nhất Phàm. Thiệu Nhất Phàm nhanh chóng đặt ly lên rồi nói: “Đồ đã đưa đến rồi. Tôi có việc ở bệnh viện nên đi trước nhé!”

“Được rồi, làm phiền anh quá!” Vu Đông nói.

Thiệu Nhất Phàm vừa lên xe thì không chờ nổi mà gọi điện thoại cho Hạ Phong.

Hạ Phong đang ngủ mơ mơ màng màng thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tâm trạng cực kì không tốt nên buồn bực nói: “Thiệu Nhất Phàm, cậu nhìn thử coi bây giờ là mấy giờ hả?”

“Hai giờ chiều!” Thiệu Nhất Phàm bị hỏi thì sững sốt rồi cười mỉa nói: “À, tớ quên vụ sai giờ.”

“Cậu có chuyện gì?”

“Tớ đã mang đồ qua cho Vu Đông.”

“Ừ, về nước tớ sẽ mời cậu đi ăn cơm.”

“Tớ gọi điện đến không phải để nói chuyện ăn cơm.” Thiệu Nhất Phàm cười đê tiện, “Lúc này bạn Vu Đông nói chùng nào cậu về nước thì phải gặp cậu một lần, chắc chắn là muốn khảo nghiệm cậu đó!”

“Ừ?”

“Cậu đoán thử xem Vu Đông nói gì?” Thiệu Nhất Phàm cười hóm hờ nói, “Người của tớ mấy cậu không được ăn hiếp! Rất có khí phách đúng không!”

“Nói xong rồi?”

“À!”

Hạ Phong dứt khoát nhanh chóng cúp điện thoại.

Cầm di động dựa vào đầu giường, Hạ Phong nhin không được phải bật cười.

Sự trùng hợp tốt đẹp nhất trên thế giới đại khái là lúc anh bắt đầu muốn thích em thì em cũng đang cố gắng thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chúng ta yêu đương đi

Vu Đông đỡ Nhậm Hân Hân đã lớn bụng xuống xe.

“Không sao đâu, mới năm tháng thôi, không cần cẩn thận như vậy đâu.” Nhậm Hân Hân nói.

“Cậu nhìn thử coi bụng cậu đã lớn thế này rồi.” Nếu tớ không biết cậu sinh con gái thì tớ sẽ tưởng là cậu sinh đôi đấy.

“Tại đứa bé lớn quá thôi.” Nhậm Hân Hân vẽ mặt từ ái sờ bụng.

“Cái gì mà đứa bé lớn chứ, là do cậu ăn nhiều quá thôi. Tớ nghe Hiểu Nguyệt nói cậu thường xuyên đợi cậu ấy ngủ rồi lên dậy ăn.” Vu Đông dặn dò, “Lần trước đi khám thai bác sĩ đã nói rồi, đứa bé lớn quá thì sẽ khó sinh. Cậu phải khống chế việc ăn uống lại biết không.”

“Không sao, cùng lắm thì sinh mổ thôi.” Nhậm Hân Hân không để ý nói.

“Bác sĩ đã nói sinh thường sẽ tốt hơn cho đứa bé mà.” Nếu là Hường Hiểu Nguyệt thì Vu Đông sẽ nói sinh mổ sẽ để lại sẹo.

“VẬY... sau này tớ sẽ ăn ít lại.” Nhậm Hân Hân hơi do dự rồi nói.

Đến cửa thang máy, hai người đi thang máy lên tầng năm của trung tâm mua sắm rồi trực tiếp bước vào cửa hàng đồ dùng trẻ em.

Hai người đi dạo một vòng trong cửa hàng thì Nhậm Hân Hân liú lười nói: “Đồ của trẻ em mắc đến vậy sao?”

“Trẻ em thì được coi trọng mà!” Vu Đông cũng kinh ngạc với giá tiền của mấy món đồ cho trẻ em.

“VẬY tớ nên mua ít thôi.” Nhậm Hân Hân do dự rồi nói, “Bình sữa mua một cái trước đã.”

Nhậm Hân Hân chọn một bình sữa hơi đắt tiền rồi lấy từ trong xe ra những thứ khác, định đặt lại chỗ cũ.

Vu Đông bước qua đem tất cả đồ đặt lại vào xe, rồi trách nói: “Đã lấy rồi sao lại bỏ lại thế!”

“Mấy thứ này mắc quá. Đợi đến lúc sinh đứa bé ra thì còn nhiều thứ phải chi trả nữa.” Nhậm Hân Hân giải thích.

“VẬY mấy thứ này tớ trả.” Vu Đông nói xong thì định đi tính tiền.

“Như vậy sao được chứ?” Nhậm Hân Hân từ chối nói.

“Có gì mà không được. Hiểu Nguyệt đã nói về sau tiền sữa của bảo bối cậu ấy sẽ lo.” Vu Đông giơ tay chặn lại không cho Hường Hiểu Nguyệt nói, “Chúng ta đã nói rồi, đứa bé là ba người chúng ta cùng nuôi.”

“Nhưng...”

“Đừng có nhưng nhị gì hết, nhận sự trợ giúp của bạn bè là một hành động thể hiện tình hữu nghị biết không.”

Nghe xong những lời Vu Đông nói thì Nhậm Hân Hân không tiếp tục từ chối nữa.

Lúc tính tiền thì Nhậm Hân Hân nhìn thấy Vu Đông cầm một bình sữa hình con voi nhìn chăm chú thì buồn cười nói: “Cậu nếu thích trẻ con thì đợi lúc Hạ Phong về hai người sinh một đứa là được.”

“Tớ cũng muốn lắm đó.” Vu Đông trả lời.

“Sao vậy? Hạ Phong không đồng ý?” Nhậm Hân Hân kinh ngạc nói.

“Hai người bọn tớ vẫn còn đang ngủ riêng đó, sinh con cái gì, nghĩ quá xa rồi.” Vu Đông nhún vai nói.

“Cũng phải, hai người mới kết hôn mà Hạ Phong đã đi Mỹ rồi. À, Hạ Phong sắp về nước rồi đúng không?” Nhậm Hân Hân nhớ Thiệu Nhất Phàm đã nói Hạ Phong sẽ về trước hoặc sau Giáng Sinh.”Ừ, chắc là tuần sau đó. Nhưng cụ thể ngày nào thì vẫn chưa quyết định.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện thì đúng lúc đi đến một cửa hàng bóp nam. Vu Đông nhìn nhìn thì do dự không biết có nên vào hay không.

“Cậu muốn mua quà cho Hạ Phong à?” Nhậm Hân Hân suy đoán.

“Ừ.” Vu Đông thừa nhận.

“Vậy thì vào đi.” Nhậm Hân Hân nói, “Lần trước người ta đã mua một đồng hồ gửi về cho cậu thì cậu cũng phải mua cái gì để đáp lại chứ.”

Vu Đông nghĩ ngợi thì thấy Nhậm Hân Hân nói rất đúng nên đẩy xe đi vào.

Nhậm Hân Hân ngồi ở khu nghỉ ngơi còn Vu Đông thì đi nhìn một vòng trong cửa hàng, cuối cùng chọn được hai cái bóp da.

“Cậu thấy cái nào được hơn?” Vu Đông cầm qua hỏi Nhậm Hân Hân.

Nhậm Hân Hân nhìn một hồi thì chỉ vào một cái nói: “Cái này nhìn hào phóng hơn đó.”

“Nhưng có quá bình thường hay không?” Cái bóp này nhìn có vẻ đơn giản, hào phóng nhưng cũng có vẻ quá mức bình thường.

“Bóp của nam đều là như vậy mà phải không?” Nhậm Hân Hân nói.

“Xin chào!” Nhân viên cửa hàng nghe được cuộc đối thoại của hai người thì cười giới thiệu, “Bóp trong cửa hàng của chúng tôi đều là hàng cao cấp có thể làm theo yêu cầu của khách. Nếu chị cảm thấy kiểu dáng quá mức đơn giản thì có thể tự mình thiết kế hoặc thêm một ít phụ kiện vào.”

“Phụ kiện? Ví dụ như?” Vu Đông hứng thú nói.

“Có thể thay màu kim loại, kiểu dáng hoặc làm hoa văn trên bóp cũng được ạ.” Nhân viên cửa hàng giới thiệu.

Vu Đông nhìn lại cái bóp cô đang cầm, cái bóp màu đen, không có kim loại, vì vậy suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy giúp tôi làm một hoa văn chìm đi.”

“Được, chị muốn làm hình gì?”

“Cá, một con cá. Làm cả hai mặt luôn nhé!” Vu Đông nói.

“Được, chị đến đây để tính tiền.”

Vu Đông ra quầy tính tiền, nhân viên cửa hàng dặn Vu Đông ba ngày sau đến lấy, Vu Đông gật đầu rồi trở lại khu nghỉ ngơi đẩy xe.

“Cá? Vu* à?” Nhậm Hân Hân mập mờ nhìn Vu Đông.

(*Vu và Ngư = cá thì đồng âm trong tiếng Hoa)

“Vu gì? Là cá!”

“Đừng giả vờ với tớ. Làm hình con cá là muốn cho người ta mỗi lần dùng bóp đều nhớ đến cậu.” Nhậm Hân Hân trêu chọc.

“Đúng thì sao nào?” Vu Đông bằng phẳng nói.

“Cao!” Nhậm Hân Hân giờ ngón cái ra.

“Nhậm Hân Hân?” Lúc hai người đi đến cửa thì bỗng nhiên có một giọng nam vang lên.

Hai người quay đầu lại thì thấy Lục Hiên đang cầm tay một cô gái thời thượng* đứng trước cửa tiệm giày da dành cho nữ.

(*thời thượng: hợp mốt)

Mặt Nhậm Hân Hân lập tức trắng.

Vu Đông nhú mày, lập tức muốn kéo Nhậm Hân Hân rời khỏi. “Cô còn chưa phá thai sao?”

Nhậm Hân Hân lập tức cứng hết cả người!

“Cô nếu muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi thì tại sao không phá thai hả?” Lục Hiên châm chọc nói, “Chẳng lẽ cô nghĩ chờ đến lúc cô sinh được đứa bé xong thì tôi sẽ chủ động cầu xin cô quay trở lại hả?”

“Tôi còn đang thắc mắc vì sao mấy bữa nay mẹ cô không đến nhà tôi, thì ra là đang chuẩn bị choi một trận lớn.” Lục Hiên cười lạnh nói, “Cần gì như vậy chứ, cũng không phải là tôi không muốn lấy cô...”

Vu Đông lập tức quăng chiếc xe đẩy, xoay người bước đến trước mặt Lục Hiên rồi cười lạnh nói: “Lục tra nam, chúng ta lại đến sở cảnh sát lần nữa nhé!”

Lục Hiên vừa nghe xong lập tức kinh hãi nhưng Vu Đông đã đạp một chân qua.

Lục Hiền tức khắc bị đau, ngã xuống đất, người đẹp đứng bên cạnh hắn lập tức bị dọa sợ nên hét chói tai, hắn chỉ vào mặt Vu Đông mắng: “Cô đang làm cái gì vậy?”

“Muốn báo cảnh sát thì nhanh lên!” Vu Đông ngồi xổm xuống nhìn Lục Hiền, “Bằng không thì bà đây đi nhé!”

“Cô!” Lục Hiền đau đến mức mặt đều vặn vẹo.

Người đẹp bên cạnh muốn nâng Lục Hiền dậy nhưng khổ nỗi đi giày cao gót nên chẳng thể nào nâng lên được.

Nhậm Hân Hân nhìn một chuỗi các sự việc xảy ra bất ngờ nên hốt hoảng bịt kín miệng!

“Hừ!” Vu Đông cao lãnh xoay người, đẩy chiếc xe mạng theo Nhậm Hân Hân bỏ đi.

New York!

Hạ Phong và đồng nghiệp Ngô Khải Quang cùng nhau đi mua sắm trong trung tâm.

Ngô Khải Quang về mặt đau khổ nói: “Anh nói xem, tôi ở nước Mỹ ba tháng mà ngày nghỉ thì toàn phải đi mua sắm.”

“Mua nhiều vậy? Bạn gái anh dùng hết không?” Hạ Phong biết gần đây Ngô Khải Quang mua rất nhiều đồ trang điểm.

“Không phải chỉ có cô ấy dùng, còn đồng nghiệp, bạn thân, họ hàng, bạn bè. Tất cả đều phải mua.” Ngô Khải Quang lấy hai tờ giấy a4 ra nói, “Anh xem, cô ấy vừa nghe tôi nói phải về thì lập tức nhờ tôi mua thêm nữa.”

Hạ Phong nghe xong thì cười không ngừng.

“Bạn gái của anh tốt thật đấy, không bắt anh mua đồ cho bạn cô ấy.” Ngô Khải Quang hâm mộ nói.

Hạ Phong gật đầu nhưng sau đó lại nhớ đến lời Thiệu Nhất Phạm nói mấy bữa trước.

Bạn thân của Vu Đông muốn gặp hắn, vậy hắn cũng phải mang quà gặp mặt đúng không?

Vu Đông có hai người bạn thân, một là Hường Hiếu Nguyệt, lần trước Hường Hiếu Nguyệt bị viêm ruột thừa nên Hạ Phong đã gặp qua. Còn một người khác cũng là bạn thời đại học của Vu Đông, nghe nói đang mang thai.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Phong lấy di động ra thì thấy là An An gọi đến. Hắn do dự một lát nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

“Anh phải về sao?” An An hỏi.

“Ừ!”

“Anh đặt vé máy bay vào ngày mấy?”

“23!” Hạ Phong nói.

“Anh... có thể ở cùng em trong lễ Giáng Sinh rồi lại đi được không?” Giọng nói của An An có chút cô đơn, “Em không muốn ở một mình trong ngày Giáng Sinh... Lúc trước, đều là anh ở cùng với em!”

“An An, em đã biết là...”

“Em biết là chúng ta đã chia tay? Nhưng cho dù chỉ là bạn bè thì việc cùng em trải qua lễ Giáng Sinh cũng không phải là một yêu cầu quá đáng đúng không?” An An hỏi.

Hạ Phong trầm mặc một lát, nhìn hộp mặt nạ trong tay rồi nói: “Xin lỗi. Anh phải về dự lễ Giáng Sinh cùng vợ anh!”

“Hạ Phong! Sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ?” An An ủy khuất nói.

“An An, chúng ta đã bỏ lỡ nhau rồi nên cả hai chúng ta tự mình bước về phía trước thôi.” Hạ Phong nói.

“Anh đi về phía trước rồi bỏ em lại đây sao?”

“Là em bỏ anh lại một góc!” Hạ Phong nghiêm túc nói, “Anh chỉ là bị người khác nhặt đi thôi!”

“Cô ấy dựa vào cái gì mà nhặt đồ của em chứ?” An An tức giận nói.

“An An, anh không phải là đồ vật!”

“...”

Trở lại chung cư, Hạ Phong nhìn đồng hồ thì đã đến giờ Vu Đông đi làm về.

Hạ Phong nhìn máy tính, quả nhiên chốc lát sau tin nhắn trên QQ đã nhảy lên.

'Em về đến nhà rồi!'

'Vậy em đi ngủ sớm đi!'

'Vé máy bay anh đã đặt chưa?'

'Đặt rồi. Ngày 23, khoảng sáng 24 thì sẽ đến Thượng Hải.'

'Lúc đó em đi tiếp anh nhé? Em lấy được bằng lái rồi.'

'Không cần đâu. Máy bay sẽ hạ cánh sớm nên em cứ ngủ đi.'

'Không sao. Hôm đó em có thể nghỉ phép.'

'Vậy được!'

Hạ Phong nhin không được nở nụ cười.

'Gần đây Thượng Hải đang mưa, nhưng ngày 22 thì trời sẽ nắng. Hôm đó em sẽ lấy khăn trải giường, chăn trong phòng anh ra giặt nhé. Đợi đến lúc anh về thì có thể dùng được rồi.'

'Phiền em quá!'

'Không phiền đâu. Em chỉ phụ trách bỏ vào máy giặt thôi mà!'

'Vu Đông...'

'???'

'Chờ anh trở về...'

'Làm gì?'

'Chúng ta yêu đương đi!'

Cách!

Vu Đông kích động đến mức làm vỡ cả chén trà.

Mười năm, cuối cùng cũng có một người đàn ông nói muốn cùng cô yêu đương!

Vu Đông kích động nhảy trên ghế sofa!

'Vậy anh mau trở về!'

Ha ha... Thật là trước sau như một, không biết rụt rè gì hết. Hạ Phong cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tín vật đính ước

Có lẽ bởi vì mười năm trước khí hậu vẫn chưa bị ô nhiễm nghiêm trọng lắm, khí hậu nóng lên vẫn chưa bằng năm 2017 nên đêm trước lễ Giáng Sinh ở Thượng Hải đột nhiên hạ một trận tuyết nhỏ.

Vu Đông mặc một bộ váy ngắn màu hồng nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo lông xù màu trắng, mang một đôi ủng càng làm tăng vẻ duyên dáng, yêu kiều.

Khuôn mặt căng tràn đầy sức sống hôm nay lại có ý trang điểm. Đôi mắt to tròn, môi hồng hồng làm những người đàn ông xung quanh ghé mắt.

Vu Đông lại nhìn đồng hồ, máy bay chắc phải hạ cánh rồi chứ, sao chưa ra đến nữa.

Vu Đông nôn nóng đứng đợi năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng thấy hình bóng quen thuộc xuất hiện ở lối ra.

“Hạ Phong!” Vu Đông vui vẻ nhảy lên, liêu mạng vẫy tay.

Hạ Phong mặc áo khoác màu đen, nghe được tiếng gọi thì ngẩn người. Khi thấy rõ ràng là Vu Đông thì vẫy tay với Vu Đông sau đó chào hỏi với đồng nghiệp bên cạnh rồi ngay lập tức đi ra.

Vu Đông vui vẻ đi đến bên cạnh Hạ Phong, cười ngây ngô một cách ngọt ngào, im lặng không nói lời nào.

Hạ Phong xem xét Vu Đông một lát thì bỗng oán trách nói: “Anh xem dự báo thời tiết báo hôm nay sẽ có tuyết rơi. Em mặc ít như vậy sao được?”

Vu Đông nghe xong thì ngây ngốc, chớp mắt sau đó không vui chu miệng.

“Sao vậy?” Hạ Phong thấy Vu Đông bỗng nhiên không được vui thì hỏi.

“Em có ý trang điểm mà anh còn trách em!” Vu Đông ủy khuất nói.

Hạ Phong nghe xong thì cười. Vốn Vu Đông đã nhỏ hơn hẳn sáu tuổi, hôm nay mặc bộ đồ này lại càng trẻ hơn nữa khiến hai người đứng chung một chỗ càng làm hẳn như già hơn vậy.

“Rất xinh đẹp, nhưng khiến anh già hơn nhiều, giống một ông chú.” Hạ Phong thấy Vu Đông rút cổ thì cời chiếc khăn quàng của mình ra quàng cho Vu Đông.

Thật sự thì trong sân bay không lạnh chút nào nhưng Vu Đông lại thích bộ dáng Hạ Phong quàng khăn cho cô.

“Yên tâm đi, em không ghét bỏ anh đâu.” Vu Đông nghịch ngợm nói.

“Vậy thì anh phải chân thành cảm ơn em!” Hạ Phong cười sùng ái.

“Chúng ta về nhà thôi!” Vu Đông kéo va li của Hạ Phong qua.

“Ừ!” Hạ Phong sao có thể để Vu Đông kéo va li nên hẳn duỗi tay cầm va li lại, xoay người rồi lấy một tay còn lại cầm lấy tay Vu Đông.

Vu Đông sững sốt, ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Phong cúi đầu cười với cô.

'Chờ anh về, anh muốn nói chuyện yêu đương với em.'

Vậy là bắt đầu rồi sao?

Vu Đông có chút thẹn thùng, có chút kích động, cô cúi đầu, yên lặng đổi tay nắm tay thành mười ngón tay đan chặt nhau.

Hạ Phong cảm giác được sự thay đổi. Bàn tay Vu Đông ấm áp, ngón tay mềm mại, tinh tế, lúc xẹt qua bàn tay hắn thì ngứa, ngứa từ bàn tay đến tận đáy lòng. Bởi vì tuyết rơi nên Vu Đông chạy xe chậm lại thêm đường xá cũng đông đúc.

“Nếu không thì anh ngủ một lát trước đi. Em thấy tình hình giao thông như thế này thì chắc một tiếng nữa chúng ta mới đến nhà được.” Vu Đông buồn bực nhìn đồng xe đằng trước.

“Không sao đâu. Anh không buồn ngủ, anh ngủ trên máy bay suốt rồi.” Hạ Phong thấy Vu Đông lái xe rất ổn thì khen: “Em mới lấy bằng lái mà chạy tốt thật!”

“Đương nhiên, em thông minh như vậy mà!” Người nào đó có kinh nghiệm lái xe bao nhiêu năm nhưng lại không biết xấu hổ khoe khoang.

“Vậy về sau em chạy xe đi làm đi, có gì anh lấy xe ba chạy là được.” Hạ Phong cười nói.

“Ừ.” Vu Đông nghĩ nghĩ rồi bỗng nhiên nói, “Bây giờ cũng sắp tới trưa rồi, hay là chúng ta ăn cơm trưa xong rồi về?”

“Được!” Hạ Phong không có ý kiến.

Vu Đông thấy Hạ Phong đồng ý thì đi ra khỏi đường cao tốc, chạy vào một con phố ăn uống.

Bởi vì là Giáng Sinh nên rất đông người, hai người vất vả tìm được một chỗ dừng xe thì cũng phải đi rất lâu mới đến được nơi ăn uống.

“Hôm nay nhiều người thật đó!” Vu Đông cảm thán.

Hạ Phong nhìn con đường trang trí đầy thứ mừng Giáng Sinh thì đồng ý gật đầu.

Bỗng nhiên Hạ Phong thấy đối diện bên đường có một cô gái bán hoa thì nói với Vu Đông: “Chờ anh một lát!”

Vu Đông thấy Hạ Phong vội vàng chạy qua đường, ngừng lại trước mặt cô gái bán hoa, nói hai câu sau đó mang về một đóa hoa hồng đỏ.

“Giáng Sinh vui về!” Hạ Phong quý ông đưa hoa hồng cho Vu Đông.

Ánh mắt Vu Đông sáng lên, cô nhận hoa rồi ôm vào trong ngực mà cười ngây ngô.

Hạ Phong không biết nói gì nhìn Vu Đông, cho dù vui vẻ cũng không cần thể hiện như vậy chứ.

“Coi chừng đụng trúng gai!” Hạ Phong nhắc nhở.

“Anh đừng có gạt em, người bán hoa đã cắt hết gai rồi.” Vu Đông sẽ không mắc lừa.

“Vậy sao bộ dạng của em giống như chưa bao giờ thấy hoa hồng vậy?” Hạ Phong buồn cười nói.

“Hoa thì đương nhiên em đã thấy nhưng bông này không giống vậy. Đây là của người em thích đưa.” Vu Đông ngửa đầu, trong mắt tràn ngập ánh sáng.

Lúc này lại đến phiên Hạ Phong sùng sốt, mặt Vu Đông tràn đầy sự vui mừng, trong mắt là sự chân thành khó có thể che dấu, phảng phất có thể xuyên đến tận đáy lòng người ta.

“Cô gái ngốc!” Hạ Phong nhìn không được xoa đầu Vu Đông, sau đó lại cầm tay Vu Đông lần nữa. Trong khung cảnh âm nhạc Giáng Sinh vui vẻ thì dường như mỗi một bước đi đều tràn đầy sự ngọt ngào.

“Chúng ta không ăn lẩu nữa, ăn com Tây được không?” Vu Đông bỗng nhiên nói.

“Sao vậy?” Lúc này hai người ở trên xe đã thảo luận xong là tí nữa đi ăn lẩu.

“Bởi vì hoa hồng và com Tây mới hợp đó.” Không khí lãng mạn như vậy không thể bị một nồi lẩu hủy hoại được. Hạ Phong kéo Vu Đông đến trước một cửa tiệm lẩu, nhìn Vu Đông nói: “Ăn thứ chúng ta muốn ăn là được, bởi vì hoa hồng và em còn hợp hơn!”

“Anh... Anh...” Vu Đông chưa bao giờ bị người đàn ông nào trêu chọc như vậy cả nên mặt càng lúc càng đỏ, cô cắn chặt răng rồi bỗng nhiên nói: “Anh còn như vậy thì em sẽ không khách khí nữa đâu!”

“Sao vậy?” Hạ Phong không biết hắn đã nói sai điều gì nữa.

Lúc này Vu Đông bỗng nhiên bước lên bậc thang đầu tiên, cô nhón chân nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt Hạ Phong.

Hạ Phong hoảng sợ quay đầu, thấy cô gái mới hôn trộm mình giờ đã đi vào cửa tiệm lẩu, đang đứng bên trong hô lên với hắn: “Nhanh vào, em sắp chết đói rồi!”

Hạ Phong cười lắc đầu.

Hắn đuổi tay sờ chỗ Vu Đông mới hôn qua rồi bước vào tiệm trong ánh mắt hâm mộ của người phục vụ.

Lúc hai người ăn com thì Hạ Phong không ngừng gấp đồ ăn cho Vu Đông rồi còn dặn dò: “Đừng ăn cay nhiều quá, coi chừng đau dạ dày.”

Vu Đông thấy trong chén của Hạ Phong không có gì thì cũng gấp một đồng đồ ăn cho Hạ Phong, rồi nói: “Anh cũng ăn nhiều một chút. Anh cũng chưa được ăn lẩu ba tháng rồi.”

“Ừ.” Đúng lúc Hạ Phong đang định ăn thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Phong nhận cuộc gọi: “Nhất Phàm?”

“Hạ Phong, cậu xuống máy bay rồi phải không.”

“Rồi, đang ăn com đây này.” Hạ Phong trả lời.

“Vậy cậu ăn com xong thì đến trường học ngay đi.” Thiệu Nhất Phàm nói, “Khay nuôi cấy cậu đào tạo ở phòng thí nghiệm đã có phản ứng.”

Mắt Hạ Phong sáng lên, giọng điệu vui vẻ nói: “Ừ, lát nữa tớ qua ngay.”

Vu Đông dừng động tác lại rồi ngẩng đầu nhìn Hạ Phong đang vui vẻ, hỏi: “Sao vậy?”

“Thực nghiệm lúc trước anh làm đã có kết quả, anh muốn nhanh chóng đến xem.” Hạ Phong nói xong thì áy náy nhìn Vu Đông, “Xin lỗi, hôm nay anh không thể ở cùng với em.”

Thực nghiệm? Vu Đông nghĩ đến tương lai Hạ Phong sẽ đạt được đột phá lớn trong y học thì lắc đầu nói: “Không sao đâu, một lát em đưa anh qua?”

“Không cần đâu! Em cứ ăn đi, anh bắt xe qua đó là được.” Không chờ Vu Đông gạt đầu thì Hạ Phong đã xách áo khoác đi rồi.

Quả nhiên là người thành công đều bận rộn, cơm mới ăn được một nửa đã bỏ đi rồi.

Vu Đông nhìn đóa hoa hồng kiều diễm đẹp đẽ ở kế bên thì gửi một tin nhắn cho Thiệu Nhất Phàm.

'Hạ Phong mới xuống máy bay. Cơm mới ăn được một nửa thì đã đi rồi, hai người làm xong việc thì anh nhớ nhắc anh ấy ăn cơm.'

"Tôi quấy rầy hai người hẹn hò sao?"

'Lần thứ hai rồi đó bác sĩ Thiệu.'

'Tôi sai rồi!'

Vu Đông cười cười, buông đi động xuống tiếp tục ăn, chờ đến lúc ăn đủ rồi thì Vu Đông bảo phục vụ tính tiền. “Đã có người tính tiền rồi ạ, đây là tiền còn thừa.” Người phục vụ cảm hóa đơn và tiền lẻ đưa cho Vu Đông.

Thì ra dù đi gấp như vậy anh vẫn không quên tính tiền à?

@@@

Đến lúc Hạ Phong làm xong việc trở về nhà thì đã là đêm khuya.

Vu Đông vẫn luôn ngồi trong phòng khách chờ Hạ Phong về nhưng chờ lâu quá nên mơ mơ màng màng ngủ luôn rồi.

Trong nhà tuy có mở điều hòa nhưng Vu Đông chỉ mặc áo ngủ nên có vẻ mỏng manh. Hạ Phong nhẹ nhàng bước qua, định ôm Vu Đông về phòng ngủ.

Chỉ là lúc dựa gần vào người Vu Đông thì hắn mới phát hiện tóc Vu Đông vẫn còn ướt.

Hiển nhiên là vừa tắm rửa xong thì đã ngủ.

Hạ Phong tìm một cái khăn lông rồi nhẹ nhàng đặt lên người Vu Đông, lại đi vào buồng vệ sinh lấy máy sấy sấy tóc cho Vu Đông.

Đến lúc thổi được một nửa khô thì Vu Đông mơ mơ màng màng mở mắt.

“ Tỉnh rồi?” Hạ Phong dịu dàng hỏi.

“Anh đã về.” Vu Đông còn không có tỉnh táo lại nên thanh âm mang theo giọng mũi.

“Sao không sấy tóc mà ngủ rồi?” Hạ Phong nói.

“Buồn ngủ!”

Hạ Phong thấy vẻ đáng thương của Vu Đông thì bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Lần sau buồn ngủ quá thì đừng gọi đầu.”

Vu Đông ngoan ngoãn gạt đầu.

Hạ Phong vuốt tóc Vu Đông rồi bỗng nhiên nói: “Tóc em dài thật đó.”

Vu Đông vẫn còn mơ hồ, đồng ý gạt đầu.

“Em muốn đi cắt tóc không?”

“Không cắt đâu.” Vu Đông nhẹ giọng nói, “Em cảm thấy mình để tóc dài đẹp.”

“Vậy sao lúc trước em lại cắt tóc?” Hạ Phong nhớ rõ lúc hắn lần đầu thấy Vu Đông thì cô có một đầu tóc dài.

“Lúc em để tóc dài là do bạn trai cũ nói để tóc dài đẹp.” Vu Đông nói.

“À.” Hạ Phong sững sốt, tiếp tục sấy tóc cho Vu Đông. Lúc hắn cảm thấy tóc khô rồi thì tắt máy sấy.

“Anh cảm thấy em để tóc dài đẹp không?” Vu Đông tròn mắt ngẩng đầu nhìn Hạ Phong.

“Đẹp!” Hạ Phong hồi ức lúc ở trước cửa cục dân chính, cô gái khóc đến sưng đỏ cả mắt, mái tóc dài đen nhánh có vẻ nhu nhược động lòng người.

“Vây lần này em vì anh để tóc dài được không?” Vu Đông chớp mắt cười hỏi.

“Anh?” Hạ Phong kinh ngạc hỏi.

“Anh nói em để tóc dài đẹp mà.”

“Em không cần cố ý vì anh làm điều gì.” Hạ Phong cười nói.

“Nhưng em muốn trở thành kiểu người anh thích.”

Hạ Phong vừa nghe thì sững sốt, có lẽ là vì lời nói của Vu Đông quá trực tiếp nên Hạ Phong lập tức không được tự nhiên, hấn đứng lên nói: “Cô gái ngốc, mau đi ngủ đi.”

“Ừ, chúc ngủ ngon.” Vu Đông nói xong thì lập tức nhắm mắt lại ngủ.

“Em không về phòng ngủ sao?” Hạ Phong kinh ngạc nói.

“Em không muốn đi.” Vu Đông nhắm mắt lười biếng nói.

Hạ Phong bất đắc dĩ lắc đầu, ôm cả người lẫn chăn rồi chậm rãi đi vào phòng ngủ của Vu Đông, đem người đặt lên giường rồi còn đắp thêm chăn.

Có lẽ bởi vì mệt mỏi quá nên Vu Đông không mở mắt nữa.

Ánh đèn nhu hòa từ đầu giường chiếu vào khuôn mặt đang ngủ say của Vu Đông, Hạ Phong nhìn khuôn mặt tràn đầy sự thanh xuân của Vu Đông thì ánh mắt trở nên sâu thẳm.

“Em vẫn còn trẻ, chưa biết chính xác mình muốn cái gì. Em có thể kiên trì được bao lâu chứ?” Hạ Phong vén mấy sợi tóc ngay miệng Vu Đông ra rồi lầm bầm, “Thứ anh muốn là cả đời mà không phải là tình cảm mãnh liệt nhất thời. Hai chúng ta cách nhau đến sáu năm, là hai con đường khác xa nhau.”

“Ngủ ngon!” Hạ Phong tắt đèn, lặng lẽ rời khỏi phòng của Vu Đông.

Hạ Phong trở về phòng, rửa mặt xong rồi lên giường, hấn nằm trên nệm chăn khô ráo thơm tho thì biểu tình buồn lúng, đang định xoay người tắt đèn thì bỗng nhiên phát hiện có một cái bóp da của nam trên tủ đầu giường.

Hạ Phong cầm lại xem thử, cảm giác rất tốt, mặt ngoài trơn nhẵn còn có chút đường cong ẩn giấu. Hấn mở bóp ra thì bên trong là một tấm thẻ.

Hạ Phong nhượng mày.

'Anh Hạ Phong thân mến, chúc mừng anh đã theo đuổi được người đẹp siêu cấp vô địch vũ trụ Vu Đông. Đây là tín vật đính ước Vu Đông tặng cho anh, nhớ phải đối xử tốt với cô ấy nhé! Ps: Mặc kệ vội vàng thế nào thì nhớ phải ăn cơm! (*^__^*)'

Hạ Phong buông tấm thẻ trong tay ra, cái tay đang cầm bóp thì nắm chặt lại. Cuối cùng hấn đem tấm thẻ nhét lại vào bóp da, sau đó lại xuống giường đem mấy thứ đồ trong bóp da cũ nhét vào bóp da mới.

Hạ Phong làm xong hết mới lên giường ngủ, trên mặt mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Tại Cửa Cục Dân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.